

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of *Rewriting Monday*

JODI THOMAS

Welcome to Harmony

"A masterful storyteller."
—New York Times bestselling
author Catherine Anderson

Welcome to Harmony

BERKw KİTAPLARI, NEW YORK

Önsöz

OCAK 2006

ÇİFTLİK EVİNİN ÜZERİNDE BİR HILAL PARÇASI YÜKSELYORDU. Stella ve Bob McNabb Harmony, Texas'ın beş mil dışında bir arazi kiralamışlardı. Stella sanki bir top sesi duymuş gibi yatağında doğruldu.

Bob kulaklıklarını çıkardı, okuma lambasını yaktı ve bekledi. Uyumamıştı, ama Stella her zaman yatağa birlikte girmeleri konusunda ısrar ederdi, bu yüzden çoğu gece radyoda bir maç dinler ve Stella kıpırdanarak uykuya dalarken onu dinlerdi.

"Bir imgelem gördüm," diye açıkladı. "Korkunç bir imgelem, simsiyah duman ve ateş."

Evli oldukları kırk yıl içinde Stella yüzlerce imgelem görmüştü ve bildiği kadarıyla bunların hiçbirisi gerçekleşmemişti. "Stella, yılda bir kez 4-H panayırında falcı rolü oynaman seni medyum yapmaz. İmgelem muhtemelen akşam yemeğinde yediğin üç enchilada ile ilgilidir."

Kadın ona ters ters baktı ve adam onun kesinlikle makyajla daha iyi görünen bir kadın olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Bir sürü makyajla.

"Ama ben gördüm Bob. Garip bir fırtına geliyor. Büyük bir fırtına. Hayatları paramparça eden türden bir fırtına."

Onun elini okşadı. "Fırtına için endişelenme. Yağmur işimize yarayabilir."

Ondan uzaklaştı ve yorganın içine doğru kıvrıldı. "Anne tarafımda Çingene kanı var ve bazı şeyleri bilirim. Hazırlansak iyi olur, çünkü bela geliyor."

"Pekala tatlım, ben uyanık kalıp endişeleneceğim. Sen uyumaya devam et." Kulaklıklarını taktı ve açık pencereden bulutsuz gökyüzüne baktı,

Harmony, Teksas'ta pek bir Őey olmadıđını biliyordu. Muhtemelen hićbir Őey de olmayacaktı.

Bölüm 1

ŞUBAT 2006

ESKİ FORD PIKAP ILK DURAKTA DURDUĞUNDA

Şehir sınırı tabelasını geçtikten sonra Reagan arkadan atladı. Harmony, Teksas, nüfus 14,003.

Şoförün onun ayrıldığını fark ettiğinden bile şüpheliydi. Oklahoma City'deki kamyon durağında, yolculuk karşılığında ona teklif ettiği bir bardak viskiye bakmıştı sadece.

Reagan'ın tercih ettiği yol buydu. On altı yıllık yaşamı boyunca, ne zaman biri onu yakından izleme zahmetine girse, ardından bela gelmişti. Bu sefer kimse onu izleyemezdi. Sabaha kadar çiftçi akşamdan kalma olacak ve ona dair çok az şey hatırlayacaktı.

Bir kez olsun kimse onu aramayacaktı - barınakta yatağını alan bir kaçak sayesinde. Sahtekar bulunsa bile, koruyucu aile onu çok uzun süre ya da çok zor aramayacaktı. Aslında, doğru tahmin ederse, Reagan Moore'u öğlene kadar Oklahoma City'nin kuzeybatısındaki Resurrection Memorial Mezarlığı'nda yatıyormuş gibi listelerinden çıkarırlardı. Reagan'ın yatağında uyumak için tırmanan uyuşturucu bağımlısı dinlenecek bir yer bulmuştu ve Reagan da ortadan kaybolmanın bir yolunu bulmuştu.

Sırt çantasını bir omzuna atan Reagan gölgelerin arasına daldı. Harmony neredeyse bir yıldır onun hedefiydi ve sonunda buradaydı. Bu yerin hayallerini karşılayıp karşılamaması önemli değildi -hiçbir şey karşılamamıştı- ama en azından başarmıştı. Yapmak için yola çıktığı şeyi başarmıştı. Hiçliğin ortasındaki küçük kasabayı bulmuştu. Reagan gülümsemekten kendini alamadı.

Altı ay önce buranın memleketi olduğuna karar vermişti, bu yüzden en azından bu küçük çiftçi topluluğunu görmeliydi. Kimse buranın memleketi olduğunu bilmeyecekti.

Kasabaya ilk kez ayak basıyordu. Onun için ve onlar için, basitçe ve nihayet eve dönüyordu.

Gölgelerin içinde yürürken, Louvre'u gezen bir sanat öğrencisi gibi etrafı inceledi. Tuğla sokaklar. Geceleri aşağı çekilen parmaklıksız vitrinler. Main'in en ucunda ışıkları yanıp sönen bir sinema salonu. Trafik sanki zaman geçiriyormuş ve bir yere varmak için acelesi yokmuş gibi yavaş ilerliyor. Kendini büyülü bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordu.

Okuduğu bir makaleden hatırladığı kadarıyla bu caddeye Eski Ana Cadde deniyordu. New Main kasabanın diğer ucundaydı ve burada lastik mağazaları, tek katlı dört mağazadan oluşan bir alışveriş merkezi ve beş küçük restoran inşa edilmişti. Ama burada, Old Main'de, kasabanın her zaman hayal ettiği hali vardı.

Neredeyse yarım blok ötedeki bir lokantadan gelen müzik kutusu onu fareli köyün kavalcısı gibi şehrin merkezine doğru çekiyordu. Tente üzerinde gece yarısı gökyüzünü ve dolunayı gösteren bir resim vardı. Gölgenin üzerinde MAVİ AY YEMEKHANESİ yazıyordu. Reagan kendini bir resimli kitap hikâyesinin içine düşmüş gibi hissetti. Sözcükleri duymuştu ama çizimleri hiç görmemişti ve şimdi onlar etrafında canlanıyordu.

Evin bir kat boyaya ihtiyacı olalı on yıl geçmişti ama Shady Huzurevi'ndeki yaşlı Bayan Beverly'nin söylediği gibi yıkanması gereken pencerelerden altın rengi ışık sızıyordu.

Yaşlı kadın lokantadan bahsederken hep şöyle derdi: "Mavi Ay'da yemek yemeden Harmony'ye gitmiş sayılmazsınız."

Reagan, hayatı boyunca cenneti incelemiş ve sonunda oraya ayak basmış bir vaiz gibi hissederek içeri girdi. Lokanta bile düşündüğü gibi kokuyordu. Yağ, pişmiş elma ve yanmış tost karışımı.

Bir yıl önce Oklahoma City'de bir huzurevinde oda başına sekiz dolara oda temizlerken *Harmony Herald*'in Yüzüncü Yıl Baskısı adlı bir gazete bulmuştu. Reagan her makaleyi okumuştı, geçmişte neler olduğunu, 2005 sonbaharında neler olduğunu, insanların gelecekte neler olacağını umduklarını. Her nasılsa, kasaba onun içinde bir yeri dolduruyordu. Her zaman boş olan bir yeri.

Home.

"Size ne ikram edebilirim?" Reagan sırt çantasını masanın altına tıkıştırırken garson kız onu irkiltti. "Fazla turtamız kalmadı ama patates kızartması ve içecek isterseniz hâlâ açığız."

Reagan duvarda yazılı olan menüye baktı. "Patates kızartması," dedi, "ve bir su."

"Acılı mı peynirli mi?"

Reagan uzun bir gün geçirmiş gibi görünen tombul, orta yaşlı garsona baktı. Önlüğü lekeli, gözleri yorgun ama gülümsemesi gerçektir.

"Patates kızartmasının üzerine biber ya da peynir ister misin? Ondan sonra ekstra ücret almıyorlar." Garson kız bir Elvis melodisine ritim tutarak kalemını defterine vurdu.

"İkisi de," diye yanıtladı Reagan, kahvaltıda yediği çöreğin üzerinden çok uzun saatler geçtiğini düşünerek.

Kadın göz kırptı. "Tamamdır."

Reagan kabinde arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Sonunda," diye fısıldadı sanki bunun gerçek olmasını dileyebilirmiş gibi. "Bu sefer evde olduğumu biliyorum."

Bayan Beverly Truman'la tanışmadan önce bir hafta boyunca huzurevinin odasını temizlemiş ve işten sonra yaşlı kadına mektuplarını okumak için kalmaya başlamıştı. Beverly kasabanın yarısıyla mektup arkadaşı olmalıydı.

Tüm dedikoduları okuduktan sonra Harmony hakkında konuşurlardı. Bayan Beverly dişlerini nereye koyduğunu unutabilirdi ama hayatının çoğunu geçirdiği kasabayla ilgili her ayrıntıyı hatırlıyordu.

Reagan sanki görünmez bir testte boşluk dolduruyormuş gibi gözlerini kapattı: Mavi Ay Lokantası'ndaki gece garsonunun adı Edith'ti. Bayan Beverly her zaman onun iyi bir kalbi ve kanındaki demire değmeyen bir kocası olduğunu söylerdi.

Çantasından yırtık pırtık manila dosyasını çıkardı ve masanın üzerine yaydı. Yıllar önce bir koruyucu aileden diğerine taşındığında birisi ona bu dosyayı vermişti. Önünde büyük bir etiket vardı, üzerinde adı yazıyordu ama başka bir şey yoktu. Sanki hiçbir adres kâğıda yapışacak kadar uzun süre ona ait olmamış gibiydi.

Nakil sırasında dosyayı bir yere saklamış ve muhafaza etmişti. Bir zarfta ona ait her şey vardı. Babasının bilinmediği doğum belgesi, annesinin ölüm belgesinin bir kopyası, dördüncü sınıftan bir okul resmi ve bir keresinde resim dersinde kazandığı bir ödül. Bir kalem çıkararak soyadını karaladı ve yerine *Truman* yazdı, sonra da cesur bir elle yeni adının altına *Harmony, Texas'ı* ekledi.

"Kızartmalarınız vıcık vıcık olmasın diye acıyı bir kaseye koydum." Garson kız geri geldi.

Reagan zarfı kenara kaydirdi. "Teşekkürler, Edith."

Kadın gitmek için acele etmiyor gibiydi. "Buralardan mısınız?"

"Evet." Reagan patates kızartmasıyla birlikte yalanları da çiğneyerek yedi. "Ama uzun zamandır yoktum."

Edith birkaç dakika onu inceledi. "Sen eskiden buranın kuzeyinde yaşayan Randall'ların çocuklarından biri olmalısın. En küçük kızları senin yaşlarında olmalı."

Reagan ağzına bir kaşık daha atmadan hemen önce, "Hayır," dedi. "Bu harika bir acı biber."

Garson kız bir arayış içindeydi ve iltifatın dikkatini dağıtmasına izin vermedi. "Siz Willa May Turner'ın torunu musunuz? Büyükbabam ve büyükbabanla yaşamaya gelebileceğini duydum."

Reagan başını salladı. "Bildiğim kadarıyla şu anda burada yaşayan tek bir akrabam bile yok. En azından beni sahiplenecek bir tane bile yok."

Kadın gülümsedi. "Asla bilemezsin. Bu kasabada herkes birbiriyle akraba. Gülüyoruz ve eğer gen havuzu biraz daha sığlaşırsa kuraklık ilan etmek zorunda kalacağımızı söylüyoruz."

Reagan suyu yuttu ve yeni hayatına başka bir yalanla başladı. "Ben Beverly Truman'ın torunuyum."

"Sende Truman kanı gördüğümü sandım. O kızıl saçı nereden buldun bilmiyorum ama burnun tanıdığım tüm Trumanlar gibi şekillenmiş. Yaşlı Jeremiah Truman hâlâ Lone Oak Yolu'nun birkaç mil ötesindeki çiftlik evinde yaşıyor. Beverly ne kadar iyiye o da o kadar kötü; kasabadaki hiçbir kadının onunla evlenmemesine şaşmamalı. Hepimiz Beverly'yi özledik ama sırf onunla birlikte yaşamak ve koleksiyonlarını temizlemek zorunda kalmamak için bir eyalet uzağa taşındığı için onu suçlamıyoruz."

Edith onun karşısındaki kabine kaydını. "Büyükbabam nasıl? Eskiden bütün kremalı turtalarımızı ondan alırdık. İnsanlar sinemadan sonra sırf Bayan Beverly'nin hindistancevizli turtasından bir dilim yemek için buraya gelirlerdi. Taşındığında kârımız yarı yarıya azaldı."

Reagan, Beverly'nin nasıl cevap vereceğini düşünerek sözlerini dikkatle seçti. "Son zamanlarda haber alamadım; Tanrı'nın yanına gitmiş olabilir." Reagan yaşlı kadını tanıdığı bir yıl boyunca hiç ziyaretçi görmemişti ve öldüğünde ağlayan tek kişi Reagan olmuştu. Sanırım bu onu herkesten çok akrabası yapıyordu.

Edith eğildi ve Reagan'ın elini okşadı. "Hepimiz bu yolculuğu yapmak zorundayız çocuğum ve emin olabilirsin ki tatlı büyükannen vefat ettiyse bunu hızlı uçuşla yapmıştır. Hem yetişkin çocukları hem de kendisinden önce giden kocası onu çok aceleyle terk etmiş olmalı."

Garson kız Reagan'ın cevabını bilmediği sorular sormaya başlayamadan ön kapı çarparak açıldı ve bir adam içeri girdiğinde lokantadaki müşteri sayısı ikiye katlandı. Gözlerindeki öfke olmasaydı, western kıyafetleri için bir model olabilirmiş gibi görünüyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve öfkeliydi.

Reagan bir kez baktı ve masanın altına kayma dürtüsüyle savaştı.

Garson kız ona sanki yeni doğmuş bir pitbull kadar sevimliymiş gibi gülümsedi.

"Edith!" diye bağırdı kapı aralığından. "Bir termos kahve hazırla. Bunun için geri döneceğim." Elini simsiyah saçlarının arasından geçirdi ve sanki bir fırtınayla yüzleşmek üzereymiş gibi şapkasını sertçe aşağı itti.

Mavi Ay Lokantası'nın kapısı çarparak kapandı ve adam gitti.

"Kimdi o?" Reagan bunun kaçınması gereken insanlar listesindeki ilk isim olacağını düşünerek sordu.

Edith güldü. "Bu Hank Matheson. Bir kavgayı ayırmak için caddenin karşısındaki Buffalo Bar and Grill'e gidiyor." Garson kız güldü. "Cumartesi gecesi ve Alex McAllen ya sarhoş bir şekilde sızmış ya da bir kavga başlatmış. Barmenlerden biri her seferinde Hank'i arayıp başını daha fazla belaya sokmadan gelip onu almasını istiyor."

"Neden sadece polisi aramıyorlar?"

Edith kıkırdadı. "Sen gideli uzun zaman oldu. Alexandra McAllen üç yıldır şeriflik yapıyor. Rozetini takmadan önce Sam Houston Eyaleti'nde ceza adaleti alanında yüksek lisansını kabul edecek zamanı ancak buldu."

Reagan gülümsedi ve sakladığı Harmony gazetesinden bir satır aktardı. "1887'de Ely Ticaret Merkezi'nde çalışmak üzere üç aile buraya yerleşti: Trumanlar, Mathesonlar ve McAllenler. Yaşlı Harmon Ely öldüğünde, arazisinin üçte birini her bir aileye bıraktı ve birlikte Harmony'yi kurdular."

"Güzel." Edith gülümsedi. "Tarihinizi biliyorsunuz. Yoldan geçen çoğu kişi Harmony adını bir ruh halinden aldığımızı sanır ama aslında halk kasabaya Harmon Ely demekten sıkılmış ve tek kelimeyle kısaltmış. Yerliler için özel bir şaka sayılırdı, çünkü yaşlı adam sıcak bir kayanın üzerindeki iki başlı bir yılan kadar acımasızdı."

Edith ayağa kalktı ve termos yapmak için uzun tezgâhın etrafında dolaştı. "Bu kadarını biliyorsan, üç ailenin hiçbir zaman iyi geçinemediğini de biliyorsundur."

"Ama Hank Alex'e yardım ediyor ve o bir McAllen."

Edith başını iki yana o kadar salladı ki neredeyse omuzlarına vuracaktı. "Evet ve sabah onu kurtardığı için ondan nefret edecek. Bir keresinde onu kurtardığı için o kadar sinirlenmişti ki kasabanın gönüllü itfaiye şefi olarak onu kovdurmaya çalışmıştı. Bu işe yaramayınca, çünkü zaten maaş almayan birini kovmak imkansızdır, sert bir yumrukla gözünü morarttı."

"Ve hala onu kurtarmak için bir Cumartesi gecesi o bara mı gidiyor?"

Edith termosun üstünü kapattı. "Sanırım onu kızdırmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyor."

Dışarıdan bir çığlık ve bir dizi küfür duyuldu. "Bu Alex olmalı."

Edith kapıya doğru koştu.

Reagan pencereden, garsonun Hank'e vermek üzere termosla aceleyle dışarı çıkmasını izledi. Adam bir kadını itip kakıyor, kavga ediyor ve tekmeleyerek Dodge Ram'in yolcu koltuğuna oturtuyordu.

Kapıyı çarptı ve sürücü tarafına tırmandı.

Edith'ten termosu almak için pencereyi açtığında, tuzağa düşürdüğü vahşi kadın kapıyı açmayı başarmış ve Hank onu geri çekmeden önce yarı yolda dışarı çıkmıştı.

Edith endişeli görünmüyordu. Sadece Hank'e başını salladı ve aceleyle lokantaya doğru geri döndü.

İki adım içeride, "Truman, eğer büyük amcan Jeremiah'nın evine gitmek istiyorsan, Hank atla, seni götürür, dedi. Zaten o tarafa doğru gidiyor."

Reagan'ın Edith'in kime bağırdığını anlaması bir an sürdü. Sonra hatırladı. O bir Truman'dı. En azından on dakikadır öyleydi.

"Harika," dedi ve çantasını masanın altından çıkardı. Burada kalamazdı; tuhaf görünürdü. Belki de kamyonundan atlayıp sabaha kadar uyuyacak bir yer bulmalıydı. Yolun aşağısı gidilebilecek en iyi yer gibi görünüyordu.

Edith onu dışarı çıkardı ve Hank'in büyük kamyonetinin kasasına tırmanırken çantasını tuttu. Reagan eyerlerin arasına yerleşti ve ciddi-

Binicilik kıyafeti arıyorum.

Uzun boylu ve sarışın görünen Alex'in yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturduğunu fark etti, ama Hank bir daha inmeye kalkarsa şerifi kelepçeleyeceğine yemin ediyordu. Reagan ikisinin de onun otostop çektiğini fark ettiğinden emin değildi.

Edith'e doğru eğildi. "Kimse onların biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor mu?"

Edith kaşlarını çatarak onlara baktı ve sonra başını salladı. "Birkaç tane içtiğinde ona karşı duracak kadar cesur olan tek kişi o ve o da kırk yıldır sahip olduğumuz en iyi şerif. Ayrıca-"

Hank kamyonu vitesine taktı ve Edith sözünü bitirmeden kükreyerek yola koyuldu.

Reagan eyerlerden birine yaslandı ve arka camın hemen ötesinde birbirlerine bağırarak çifti anlamaya çalıştı. Eski bir gazetede bir McAllen'ın görev başında öldüğünü okuduğunu hatırlıyordu. Belki bir otoyol devriyesi ya da bir şerif. Ya da belki, diye tahmin etti, Harmony'nin son şerifi.

Hank çiftlikten pazara giden yola saptığında seksenle gidiyor olmalıydı. İlk çukura o kadar sert çarptı ki Reagan neredeyse kamyonun kasasından dışarı fırlayacaktı. Üç dakika sonra adam fren yapıyordu ve Reagan pazara giden son balkabağı gibi arkada yuvarlanıyordu.

Kız oturacak kadar sakinleşmeden adam taksiden inmişti.

"Üzgünüm evlat," dedi ona elini uzatırken. "Alex kusmakla tehdit ediyor. Daha fazla zaman kaybedemem."

Reagan çantasının kayışını tuttu ve onu aşağı indirmesine izin verdi. Otuz yaşından fazla olamazdı ama sesindeki endişeli ton onu daha yaşlı gösteriyordu. Dışarı çıkarken elini onun omzuna koyduğunda, adam kaya gibi sağlam hissetti.

"Sorun yok. Anlıyorum. Bıraktığın için teşekkürler." Jeremiah'nın evi kasabadan daha uzakta olmadığı için yıldızlarına şükretti.

"Bundan sonra iyi olacak mısınız?" Hank sordu. "İhtiyarın evi şu toprak yolun yüz metre ilerisinde. Oraya dönerdim ama kamyonu yutacak kadar geniş çukurlar bırakmış."

"Ben iyi olacağım." Reagan sesinin titremesini engellemek için mücadele etti. İşaret ettiği gölgeli yol, "Öldürülme İhtimali En Yüksek On Yer" listesine kolayca girebilecek gibi görünüyordu.

Hank alet kutusuna uzandı ve bir el feneri çıkardı. "Bir dahaki sefere kasabaya geldiğinde bunu lokantaya ya da itfaiyeye bırakabilirsin." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Yaşlı adamla iyi şanslar."

Reagan el fenerini aldı. Yola devam etmek istemiyordu ama Hank'in kamyonetinin kasasına da tekrar tırmanacak değildi. Bir mil daha giderse beyinde hasar oluşacağı kesindi.

İkisi de birinin kustuğunu duydu.

Hank inledi ve tekrar arabaya bindi. Reagan ışığı nasıl açacağını bulamadan gitmişti.

Bölüm 2

HANK, ALEXANDRA'NIN KENDİSİNE DOĞRU ATILDIĞINDA TEK KELİME BİLE SÖYLEMEDİ

köprüyü geçip McAllen topraklarına girerken en iyi Stetson'ı taktı.

Ofiste uyumadığı zamanlarda küçük bir kanyonun kuzey kenarındaki bir kulübede yaşıyordu. McAllen arazisi çiftçilik için uygun değildi ama ağabeyi Warren hayattayken sığır yetiştirirdi. Alex ve küçük kardeşi Noah, artık sığırların başıboş dolaşmasına izin veriyorlardı. Alex kasabada çok meşguldü ve Noah'ın çiftlik sahibi olmayı düşünebilmesi için daha lisede birkaç yılı vardı.

Alex'in şimdi evim dediği kulübe yıllar önce bir hat kulübesi olarak kullanılmış ve ağabeyi tarafından yaşanabilir hale getirilmişti. Oraya gitmemiş olan hiç kimse, bırakın karanlıkta, gün ışığında bile burayı bulamazdı ve tabii ki Alex de ışığı açık bırakma zahmetine katlanmamıştı.

Hank arabayı uzun verandaya çekti ve farlarını açık bıraktı. Onu kilitli olmayan kapıdan geçirerek dirseğiyle oturma odasının düğmesini çevirdi. Çamura bulanmış çizmeleriyle doğruca banyoya gitti. Tek kelime etmeden onu küvete attı ve soğuk suyu açtı, ardından kustumuk kokusu döşemeye sinmeden önce kamyonetinin kabinini temizlemek için dışarı çıktı.

İşini bitirip içeri girdiğinde Alex kanepede bornozuna sarınmış, yüzü dizlerinin üzerine yaslanmıştı. Güzel sarı saçları şimdi ıslak kökler gibi başının üzerinde sallanıyordu.

"Ateş ister misin? Biraz odun getirebilirim. Hava soğuyor."

Cevap vermedi.

"Bunu yapmaya devam edemezsin, Alex." Bir daha onunla tartışmayacağına ya da ona öğüt vermeyeceğine yemin etmişti ama kadın onu çok kızdırmıştı. "Ya o kamyoncu seni Buffalo'dan çıkarsaydı?" Oradaki sarhoşların yarısı

Eğer çılgılık atıyor olsaydı, diğer yarısı adama meydan okumazdı.

"Onunla gitmiyordum. Sadece eğleniyordum. Sen olmasan bunu durdururdum."

"Bir içki daha içseydin onu durduramayabilirdin."

"Yapabilirdim." Sesi yorgun geliyordu. "Yapmasaydım ya da yapamasaydım ne fark ederdi ki? Görevde değildim. Şerif değildim. Sadece yakalanmak isteyen bir kadındım. Son duyduğumda bu bir suç değildi." Ona ters ters baktı. "Ya da seni ilgilendiren herhangi bir şey."

Pişman olacağını bildiği sözcüklerle savaştı. "Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır," dedi. "Ben yatmaya gidiyorum." Yatak odasının kapısına doğru yürüdü. "Yalnızım, sayende Hank."

Ona ters ters baktı.

Döndü ve ekledi, "Kardeşimin en iyi arkadaşı olmayı bırakıp kendi hayatımı yaşamama izin vermen için Warren'ın daha ne kadar ölmesi gerekiyor?"

"Kendi hayatınızı *mahvedin* demek istiyorsunuz."

"Her neyse." Elini salladı. "Artık ne düşündüğün umurumda değil. Bütün hafta işimi yapıyorum. Kendi zamanımda istediğimi yapabilmeliyim."

İtiraz etmedi. Bir battaniye kaparak kanepeye yöneldi.

"Yine geceyi burada geçiriyorsun, değil mi? Kaçıp kasabaya dönmeyeyim diye beni koruyorsun."

"Onun gibi bir şey." Botlarından birini çekip çıkardı ve paspasa doğru fırlattı.

"Sabaha kadar gitmiş olsan iyi olur yoksa yemin ederim seni haneye tecavüzden tutuklarım." Yatak odasının kapısını o kadar sert çarptı ki kırılgınlarda yankılandı.

Hank zar zor fark etti. Kardeşi öldüğünden beri yaptıkları her konuşmayı bu şekilde bitirmişti. Warren onun kahramanı, ağabeyi, sahiplendiği tek babasıydı ama Warren aynı zamanda Hank'in de en iyi arkadaşıydı. Alex, Warren'ı hatırlamadan ona bakamıyor gibiydi ve o da bir arkadaşına verdiği sözü hatırlamadan ona bakamıyordu.

Warren öldüğünde Alex'in içinde bir şeyler paramparça olmuştu. Tüm enerjisini, tüm yeteneklerini, tüm ruhunu işini herkesten daha iyi yapmaya adanmıştı. Zamanının küçük bir kısmı hariç. Cumartesi geceleri

kendi cehennemine dönuştü. Kalbindeki yara iyileşmemişti ama zamanla iltihaplanmıştı.

Ve Hank de onunla birlikte ateşin içine düşmüştü. Hafta sonları tek bir içkiye, tek bir gece uykusuna bile izin vermiyordu. Warren öldüğünde Hank bir şekilde Alex'in koruyucusu olmuştu. Hoş karşılanmadığını bildiği Alex'in hayatına girmiş ve ikisinin de nasıl duracaklarına dair bir fikri olmadığı için birbirlerine girmişlerdi.

Hank yere eğildi ve kapalı kapıya doğru konuştu. "Bir dahaki sefere bir aptalla yatmak istediğinde Alex, tek yapman gereken şu kapıyı açmak. Burada, kanepende seni bekleyen bir tane var."

Bölüm 3

REAGAN'IN IŞIK HUZMESİNE DOĞRU YÜRÜDÜ.

Ödünç fener, Indiana Jones gibi hissediyorum. Rüzgârın sürekli eğdiği devasa yaşlı yaprak dökmeyen ağaçlar yolun büyük kısmını karartmıştı. Pencerelelerinin yarısı tahtalarla kapatılmış eski bir ev, bir korku filmindeki baş belası bir gölge gibi yolun sonunda bekliyordu.

Evin yönünde tek bir ışık bile yanıp sönmüyordu. Yaşlı Jeremiah muhtemelen ölmüştür, diye düşündü. Muhtemelen haftalardır ölüydü ama o kadar acımasızdı ki kimse gelip kontrol etmeye zahmet etmemişti.

Bayan Beverly, bir azizi bile küfretmeye zorlayacağını söylemek dışında ağabeyi hakkında hiç konuşmazdı. İkinci Dünya Savaşı'nda görev yapmış ve döndüğünde askerlik alışkanlıklarını da beraberinde getirmişti. Beverly bir keresinde onun çiftçilikten nefret ettiğini söylemişti ama bildiği kadarıyla savaştan sonra başka bir şey denememişti. "Bazı insanlar," demişti Beverly, "hoşlanabilecekleri yeni bir şeyle uğraşmaktansa şikayet edebilecekleri şeylerle uğraşmayı tercih ederler."

Beverly Truman'ın boşandığı oğlu akciğer kanserinden öldüğünde, kardeşi Jeremiah'ın yanına taşınmaktansa hiç kimseyi tanımadığı Oklahoma City yakınlarına taşınmayı tercih etmişti.

Reagan, Beverly'nin bir keresinde Jeremiah'nın bir şeyler topladığından bahsettiğini hatırlıyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Muhtemelen gençlerin iskelet kalıntıları.

Ağaçların arasından çıktığında Reagan evin etrafındaki bahçeyi görünce şaşırdı. Düzenli görünüyordu, bir evin değil, bir kurumun katı, planlı düzenlemelerine benziyordu. Farklı yönlerde çevrilmiş, hepsi de evden uzağa bakan birkaç sandalye ve masa ile iki ağacın arasındaki açıklığa gerilmiş bir hamak gördü. Verandanın her iki ucu da sarkıktı, bu da mekânı kaşlarını çatmış gibi gösteriyordu. Paslı rüzgâr çanları gece yarısı esintisinde tıngırdıyordu.

Hamak uyumak için güvenli bir yer gibi görünüyordu. Kapıyı çalıp yaşlı adamı uyandırmaya niyeti yoktu. Hamakta bulduğu battaniye yağmur kokuyordu ama başka bir şey kokmuyordu. Reagan battaniyeyi etrafına sardı ve sürünerek çantasına sarıldı. Sabah ne yapacağına karar verecekti. Şu anda uykuya ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapatarak, "Harmony, ben geldim," diye fısıldadı.

Rüyalar her zaman olduğu gibi düşüncelerinde geziniyordu. Odasını bulmaya çalışırken bir evin içinde yürüyordu ama her gece, her rüyada farklı bir ev oluyordu. Bazıları büyük, bazıları küçük, bazılarının gizli dönüşleri ve saklanma yerleri vardı, ama bir yönden hepsi aynıydı. Hiçbirinde onun için bir oda yok gibiydi.

Rüyasında bir köşeye çekilmişti ki parlak bir ışık onu uyandırdı. Reagan tek gözünü açtı ve ağaç dalları arasında parlayan güneşin açık bir alana yayılışını izledi. Yer önce pembe, sonra mor, sonra da altın sarısı görünüyordu. Güneşin doğuşu o kadar parlaktı ki beyaz bir ışıkla parlıyordu ve ışık bir an için yeryüzünü gümüşten parlayan bir göle çevirdi.

Reagan gülümsedi. Bu şimdiye kadar gördüğü en güzel şeydi.

Bir çingirak sesi duydu ve döndüğünde beş adım ötede bir sandalyede oturan yaşlı bir adam gördü. Elindeki fincanı bırakmış ve İç Savaş'tan beri açık ateşte kullanılmış ve hiç temizlenmemiş gibi görünen metal bir cezveyi kaldırmıştı.

"Arazimde ne yaptığını açıklamaya başlamadan önce biraz kahve ister misin, evlat?"

Elleri büyüktü ve küçük yara izleri bronz teninde bembeyaz parlıyordu. Seksen ya da yüz yaşında olabilirdi. Bazı insanlar çok yaşlandıklarında fosilleşirler.

"Evet, biraz kahve istiyorum... lütfen." Doğrulmaya çalışırken neredeyse hamaktan yuvarlanıyordu.

Ayakları yere sağlamca bastığında, fincanı alabilecek kadar ona yaklaştı ve güneşin doğuşuna bakan diğer metal çim sandalyeye oturdu. O kadar paslıydı ki orijinal renginin ne olduğunu seçemiyordu.

Güneş artık bir toptu, ufukta oturuyordu ve sabah tüm gölgeleri uzaklaştırıyordu.

Yaşlı adam şafağı izledi ve onunla çok ilgileniyor gibi görünmedi. Ayrıca kadının onu soymaya çalışacağından korkmuş ya da endişelenmiş gibi de görünmüyordu. Belki de

Yanındaki yetmiş kiloluk Alman Çoban köpeği bunun bir kısmını açıklıyordu. Köpek onu sanki dışarıda kahvaltı edeceğini düşünmüş gibi izliyordu.

Reagan sonunda, "Truman burnuna sahipsin," dedi.

"Bunu bana daha önce de söylediler. Sahip olduğum tek burun bu ve ben bir Truman'ım, bu yüzden Truman burnuna sahip olmam benim için sürpriz değil. Bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır," diye cevap verdi, ona ne söyleyebileceğini merak ediyordu. "Dışarı çıkmayı hiç planlamamıştım. Lokantada Edith'le konuşuyordum ve Hank adında birinden beni buraya bırakmasını istedi. Sanırım adım Truman olduğu için hoş karşılanabileceğimi düşündü."

"Ama sen değilsin," dedi Jeremiah. "Siyah küfü nasıl karşılıyorsam, misafiri de öyle karşılarım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Reagan sırf bir memleket, bir soyadı ve ölmüş bir büyükanne uydurdu diye dünyanın değişmesini beklemiyordu. "Sanırım sadece diliyordum."

"Ne diliyordun?" diye sordu, cevabın ne olduğunu pek umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Ben bir şey dilemem. Bundan yıllar önce vazgeçtim. Beni hiçbir yere götürmedi." Kahvesini uzun uzun içti ve ekledi, "Eğer bir şey yapıyorsam, o da tersini dilemektir."

Bir sivrisineğin konacak yer bulmakta zorlanacağı kadar kırılgan yüzünde gür bir kaş kaldırdı.

"Biliyorsun," dedi, sadece konuşmak için. Birkaç dakika sonra onu bir daha asla göremeyecekti, bu yüzden ona düşüncelerini anlatabilirdi. "İnsanlar etrafımda hep ters dileklerde bulunuyorlar ve bunun farkında bile değiller. 'Keşke hiç doğmasaydın' ya da 'Keşke sana bakmak zorunda olmasaydım' ya da 'Keşke çekip gitsen ve beni rahat bıraksan' diyorlar. Şimdiye kadar işe yaradığını gördüğüm tek dilek türü bu. Bu yüzden iyi şeylerin olmasını dilemiyorum, sadece kötü şeylerin beni bir süreliğine yalnız bırakmasını diliyorum."

"Peki sen bu tersine dilek dileme işini yapıyor olsaydın, evlat, ne dilerdin?"

Ona bakamıyordu. Adamın gözleri o kadar sert ve soğuktu ki, donmuş bilyeler bile olabilirlerdi. Lokantaya geri dönüp Edith'ten bir iş istese daha iyi olacaktı. Belki bir oda kiralayıp herkese on sekiz yaşında olduğunu söyleyecek bir yer bile bulabilirdi. Bununla ilgili tek sorun

On iki yaşında gibi görünen on altı yaşında bir kızdı. Tanıştığı insanların yarısı onun kız mı erkek mi olduğunu bile anlayamıyordu.

"Tersine bir dilekte bulunsaydım, buradan ayrılmak zorunda kalmamayı dilerdim."

Adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın onun oracıkta öleceğini sandı. Sonra, "Kahvaltı için kalabilirsin, sonra seni kasabaya geri götüreceğim. Bugün yağmur yağacak gibi görünüyor ve arazimde bir çamur çukuruna düşüp beni dava etmeni istemem."

Reagan bulutsuz gökyüzüne baktı ve yaşlı adamın gözlerinde uçuşan noktalar olduğuna karar verdi. Bayan Beverly'nin de gözlerinde şamandıra vardı. Her zaman yulaf ezmesinde böcek olduğuna yemin ederdi.

Jeremiah bacaklarının hâlâ çalıştığından emin olmak istercesine yavaşça ayağa kalktı ve eve doğru yürüdü. "Yumurta yiyeceğiz." Arkasını dönmedi. "Lanet tavuklar onları yiyebileceğimden daha hızlı yumurtlamaya devam ediyor."

Onu izledi, kendisini kahvaltıya davet ettiğine inanamıyordu. İçinde bir yerlerde Bayan Beverly'nin iyiliğinden bir parça olmalıydı. Koştı ve adam yan kapıdan içeri adımını atar atmaz ona yetişti.

Ne beklediğinden emin değildi ama uzun tezgâhı ve neredeyse yerdeki muşambası silinmiş tertemiz bir mutfak listesinde yoktu. Duvarlardan aletlere kadar her şey siyah beyazdı. Kendini eski, çok eski bir filmin içine girmiş gibi hissetti.

Jeremiah kollarını sıvadı. "Ben yemek pişirirken portakalları sıkarak bir işe yarayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Reagan beyaz bir karıştırma kabının içindeki portakala uzanırken, "Elbette," diye cevap verdi.

"Önce ellerini yıka, evlat."

Bunu yaptıktan sonra, ona meyveleri nasıl keseceğini ve içinde bir tümsek olan bu garip kaseğin üzerinde nasıl öğüteceğini göstermesi gerekti. "Meyve suyu yapmak için bunu yapabileceğinizi bilmiyordum," dedi, kaseğin ortasının portakal suyunu ne kadar kolay öğüttüğünü severek.

"Portakal suyunun nereden geldiğini sanıyorsun?" diye sordu. "Marketten," diye cevapladı.

Adam ona sırtını döndü ve kadın onun gülümsediğine inanmak istedi. Daha büyük olasılıkla, onun doğmuş en aptal çocuk olduğunu düşünüyordu.

Yumurta ve ev yapımı ekmekle yapılmış tost yerken hiç konuşmadılar. Üzerine tereyağı sürmüş, sonra da şeker ve tarçın serpmişti.

fırının dibine doğru kaydırđım. Şekerli karışım köpürmüş ve ekmeğın üzerinde kabuk bağlamıştı. Tost makinesinde yapılan tosttan belki yüz kat daha iyi olması gerektiğine karar verdi.

"Okulda mısın?" diye sordu sonunda.

"Öyleydim," diye cevap verdi ısırıklar arasında. "Okulu bıraktım. Bir yıl beklersem GED sınavına girebilirim ve lise mezunu gibi olurum."

"Akıllısın, değil mi?" Sesi onun akıllı olduğuna inanıyormuş gibi gelmiyordu.

"Yeterince zeki." Nefes aldı ve daldı. "Eğer buralarda kalabilirsem, geçimimi sağlamak için sana yardım edebilirim. Sorun çıkarmazdım ve fazla yemem."

Birkaç dakika önce üzerine beş yumurta döktüğü boş tabağa baktı. "Bunu görebiliyorum."

"Temizlik yapabilirim ve yapılması gereken şeyleri öğrenebilirim." Sesinin titremesini engellemek için mücadele etti, hayatında biri ona gitmesini söylediğinde kalmak için yalvardığı tüm zamanları düşündü. Bütün bahaneleri biliyordu. *Yeterince yer yok. Çok yaşlandın. Bir yere fazla bağlanmadan önce taşınmanın zamanı geldi.*

Doğruldu. Onsuz da iyi olacaktı. Şehirde kalacak bir yer bulacaktı.

Kaşlarını çattı. "Adın ne senin?" "Reagan Truman."

Sakalını kaşıdı. "İki başkanla uğraşmak zorunda kaldın, değil mi?"

Hiçbir tepki göstermemek için kendini zorladı.

"Şey," dedi sonunda ayağa kalkarken, "sanırım bir süre daha kalabilirsin. Bahardan önce meyve bahçesinde yapılacak tonlarca iş var. Her zaman yapacak zamanımdan daha fazla işim olur ve bu yıl bahar erken gelebilir. Sana fazla para veremem ama hafta içi iki saat çalışman karşılığında oda ve yemek veririm, Cumartesi günleri de sekiz saate kadar çalışman için ödeme yaparım."

"Daha fazla çalışabilirim."

"Daha bitirmemiştım. Tek bir kuralım var, eğer mutfağı kirletirsen, temizleyeceksin."

"Pekala, başka ne var?"

"Her gün okula gidiyorsunuz. Bilmeleri gereken her şeyi öğrendiklerini düşünen insanlar genellikle tavuklardan daha aptaldır."

"Ama ..."

Ona sırtını döndü ve lavaboya doğru ilerledi. "Bu benim şartlarım. İster kabul et, ister etme. Çok da umurumda değil. Eğer gideceksen, kapıyı çarpma. Eğer kalıyorsan, o tabağı buraya getir ve yıka."

Reagan gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Kalmasına izin veriyordu, hatta onu beslemeyi bile teklif ediyordu ama okula gitmesi gerekiyordu ve okuldan nefret ediyordu. "Her gün bütün gün çalışabilirim." Yırtık pırtık giysileri olan bir yabancı olmaktan daha kolay olurdu. Kimsenin konuşmadığı çocuk olmaktan. Odanın en arkasında bütün gün görünmez olmaya çalışan öğrenci.

"Hayır." Kelimeleri bir talim çavuşu gibi şak diye söyledi. "Tartışmaya açık değil. Benim evim. Benim kurallarım."

Kız kardeşinin neden gitmiş olabileceğine dair bir ipucu vardı. Sadece Bayan Beverly'nin Oklahoma'ya taşınacak ve huzurevinde bir oda tutacak parası olmalıydı. Reagan'ın cebinde dört dolar vardı. "Pekâlâ. Teklifinizi kabul ediyorum ve bunu aldığım için minnettarım." Şaşırtıcı bir şekilde ciddiye. Harmony'de kalabilirse bir şekilde okuldan sağ çıkabilirdi ve bu tek yol gibi görünüyordu.

"Tavuklar ne kadar aptaldır ki?" diye sordu tabağını yıkarken. "Boğulana kadar yağmur altında beklerler." Neredeyse gülümsüyordu. "Ve inan bana evlat, o kadar aptal olmak istemezsin."

Bölüm 4

TYLER WRIGHT PAZAR GÜNLERİNDEN EN AZ KENDİSİ KADAR NEFRET EDİYORDU

Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyordu.

İnsanlar muhtemelen Pazar günü cenaze törenlerine katılmadığı tek gün olduğu için izin almaktan hoşlanacağını düşünüyorlardı ama yanılıyorlardı. Kasabanın tek cenaze levazımatçısı olarak hiç izin günü yoktu. Çoğu zaman bir yere gidip yeni ölmüş birini alması ya da Pazartesi sabahı yapılacak bir törene hazırlanması gerekiyordu. Hafta sonları morgda bekleyen bir ceset olmadığında, her zaman bir türlü bitiremediği bir yığın evrak işi olurdu.

"Günaydın Tyler," dedi arkasından biri.

Tyler arkasını dönüp gülümsemeden önce sıraya girip tezgâha doğru ilerledi. Pazar günleri iyi bir fincan kahve alabileceği tek yer kitapçıdaki dükkândı ve Tyler kendi yapmak zorunda olmadığı her türlü kahveyi severdi. Elbette sorun, dışarı çıktığında insanlarla karşılaşmasıydı. Her zaman geçen hafta ya da on yıl önce katıldığı bir cenaze töreninden aile üyesi olan birileri olurdu. Onu tanırlar, hatta bazen ona sarılırlardı. Ne de olsa kederli zamanlarında onlara büyük bir hizmette bulunmuştu. Orada bulunmuş, işleri halletmiş, fırtınalı denizlerde onların kayası olmuştu.

Tek sorun Tyler'ın onları hiç hatırlamamasıydı. O, dünyada isimleri ya da yüzleri hatırlamayan lanetli insanlardan biriydi. Omzunda ağlıyorlar, sevdiklerinin ölümünden sonra ne kadar zor günler geçirdiklerini anlatıyorlardı ve o da onları bir yere yerleştirmeye çalışıyordu.

"Günaydın Bay Wright," dedi güzel bir genç kız kahve siparişini alırken.

"Günaydın," dedi gülümseyerek ve onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Toprağa verdiği birinin torununun torunu

Altı ay kadar Önce karar verdi, ya da belki de Baptist korosunda Şarkı söylüyordu. Baptist cenazeleri için her zaman bütün koroyu çağırırlardı.

"Yanında her zamanki gibi iki yaban mersinli kek ister misin?" diye sordu.

Harika, diye düşündü. *Siparişimi hatırlıyor ve onu daha önce gördüğüme dair mahkemede yemin edemem.* Şanslı bir bakışla isim etiketini fark etti. "Evet, teşekkürler Gracie."

Kadın ona kekleri uzattı ve Tyler duvara bakan bir sandalye bulmaya çalıştı. Aksi takdirde, önünden geçen her üç kişiden biriyle konuşmak zorunda kalacaktı. Kasabada konuşmaktan hoşlanacağı kadar rahatlayabileceği bir düzineden fazla insan yoktu ve görünüşe göre hiçbir Pazar sabahı kahvesi için gelmiyordu.

Bu insanlar neden kiliseye gitmiyorlar, diye merak etti, o zaman kahve dükkânı boş olurdu ve kimseyle konuşmak zorunda kalmadan kahvaltısının ve *New York Times*'in tadını çıkarabilirdi. Tyler nadiren kiliseye giderdi. Genellikle her hafta Cuma gününe kadar ziyaret kotasını doldururdu.

Neredeyse her Pazar yaptığı gibi arabasında yemek yemeyi planlayarak yan kapıdan çıktı.

Direksiyonun altında kıpırdanırken yüksek sesle "Bende bir sorun var," dedi. Cenaze müdürünün insanlardan korktuğunu kim duymuştu ki? Ölü ya da diri insanlarla boş konuşmayı sevmezdi.

Aklına çalışanı Calvin gelince Tyler gülerken neredeyse kahvesini dökecekti. Bu adam genellikle mumyalamadan pansumana kadar müşteriyi sanki ayağına tam oturması için uğraşan bir ayakkabı satıcısıymış gibi konuşurdu.

Keklerden bir ısırik alan Tyler, sorununun çoğu insanla nasıl gerçek bir konuşma yapacağını bilmemesi olduğuna karar verdi. Tek konuştuğu şey ölümdü. *Kendimi öldürürdüm, ama sonra bir başkası cesedime bakmak için Harmony'ye gitmek zorunda kaldığı için kendimi kötü hissederdim.* Tyler gülümsedi ve şanslıysa Calvin'in bu işi yapacağını ve kapağı kapatana kadar onunla konuşacağını düşündü.

İki küçük çocuğu olan bir kadın arabasının önünden geçti ve ona el salladı.

Tyler gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi. Bugünlerde otoparkta çok fazla insan vardı. Arabasını çalıştırarak Batı Caddesi'ndeki etkileyici beyaz alçı binaya, Wright Cenaze Evi'ne yöneldi.

Bir cenaze levazımatçısının oğlunun oğluydu. Beşikten çıktığından beri bir cesedin başında ağlayan insanlara nasıl davranacağını ve ne söyleyeceğini biliyordu.

Ataları, Harmon Ely öldükten sonra Harmony'ye taşınmış, Ely'nin akrabası olmadığı için kasabayı parçalayıp sakinlerine vermişlerdi. Büyük büyükbabası İç Savaş'tan sonra beş parasız kalmış ve yaşlı Ely'nin cenazesini birkaç hafta ile kaçırmıştı. Böylece toprak paylaşımını da kaçırmış oldu.

Tyler ailesinin o zamandan beri hiçbir cenazeyi kaçırmadığını düşündü. Büyük büyükbabası yeni bir başlangıç için Teksas'a gelmişti. Kulübelerinin önüne "teklif edilen her işi üstleneceğiz" yazan bir tabela asmasaydı "TEKLIF EDİLEN HER İŞİ ÜSTLENECEKTİR.

Çeşitli işler için teklifler yapıldı ama kimsenin yapmak istemediği iş mezar kazmak ve cesetleri gömülmek üzere hazırlamaktı. Tyler'ın atası bu sorumluluğu üstlenmiş. Bir yıl içinde bir gecede tabut yapmayı ve kadınlar cenaze yemeğini hazırlamaya başlamadan önce mutfakta bir cesedi mumyalamayı öğrenmiş.

Kasaba büyüdükçe Wright ailesi de büyüdü. Otuz yıl içinde iki oğul babalarıyla birlikte çalıştı. Harmony'nin ölümleri için sadece tabut yapmakla kalmadılar, aynı zamanda onları eyaletin her yerine gönderdiler. Kasabadaki herhangi bir işyeri kadar büyük bir cenaze evi inşa etmişlerdi. Tek erkek varis olan Tyler'ın babası, üç kız kardeşi evlenip taşınırken cenaze evinin dizginlerini eline aldı. Büyük bir aile kurmayı planlamıştı ama evlenmek için neredeyse ellisine kadar beklemişti. Tyler onun tek çocuğuydu. Yani Tyler için işi devralacak başka kimse yoktu. Dört kuşak Harmony'de bir iş, bir vakıf ve bir hayat kurmuştu.

Tyler'ın, satın gitmesi halinde tüm bunların peşini bırakmayacağından hiç şüphesi yoktu ama yine de körfezde bir sahil evinde yaşamayı hayal ediyordu. Ne iş yaptığını sormayı unutan bir kadınla konuşmayı hayal ediyordu ama kırk yaşında ve elli kilo fazlayken bu hayalin gerçekleşeceğinden şüpheliydi. Ölümle ilgili olmayan bir konuşma yapmayı arzuluyordu.

Cadillac'ını üç katlı binanın dışındaki yerine çekti. Birinci kat ofislerden, bir şapelden ve ziyaretçiler için kamaralardan oluşuyordu. Bodrum katında mumyalama odası ve depo bulunuyordu. İkinci ve üçüncü katlar bildiği tek evdi: yalnız yaşadığı beş yatak odalı, dağınık bir apartman dairesi.

Tyler ofisinin kapısını açtı ve içeri girerken iç geçirdi. Evrak işlerinin bir kısmını halledebilirdi; o zaman öğleden sonrayı ve akşamı hobisiyle geçirdiği için kendini o kadar da kötü hissetmezdi. Eğer giderse

Akşam yemeğinden önce üst katta, yetmiş yaşındaki hizmetçisi, dışarıdayken kalp krizinden ölmediğine üzölmüş gibi ona bakardı.

Büyökbabasının yaptırdığı meşe panelli büyük odada tek başına, Tyler masa sandalyesine oturdu, bilgisayarını açtı ve her sabah yaptığı şeyi yaptı. E-postalarını kontrol etti.

Silmeye başladı. Ailelerden gelen teşekkür notları. Reklamları. Bir tanesi dikkatini çekene kadar yirmi tanesini silmişti.

Konu satırında şöyle yazıyordu: *Quartz Mountain'dan merhaba.*

Quartz Dağı'ndan kimseyi tanıımıyordu. Neredeyse bir yıl önce oradaki bir pansiyonda mola vermişti. Elk City'den bir ceset almaya gidiyordu ve biraz zaman ayırıp arka yollarda dolaşmaya karar vermişti. İki çalışanı da gitmeyi teklif etmişti, ama o bu yolculuğu dört gözle bekliyordu, sadece arka yollardaki buzlanma onu kenara çekmeye zorlamıştı ve gölün etrafındaki tepelere sıkışmış bir pansiyon onun tek seçeneğiydi.

Kulübede kaldığı süre, karanlık bir barda kendisi gibi seyahat eden bir kadınla paylaştığı akşam yemeği dışında olaysız geçmişti. Yaklaşık aynı yaşıydılar, kırklı yaşlarının başındaydılar ve balıkçılar ve tatilcilerle dolu bir odada tamamen işle ilgiliydiler. Su manzarasına yakın gölgeli bir köşede oturmuşlar ve kulübenin duvarlarını kaplayan Kızılderili sanat eserlerinden ve göllerde geçirdikleri çocukluk tatillerinden bahsetmişlerdi. Tyler onun elini sıkıdığını ve kendini tanıttığını hatırlıyordu ama adını hatırlamıyordu. E-posta adresi de hiçbir ipucu vermeyen bir rakam ve harf karmaşasından ibaretti.

Gözlerini ise asla unutamayacaktı... yaz sonunda bulutlu bir gün gibi sıcak ela.

E-postaya tıkladı.

Yine pansiyonda kaldım ve aklıma sen geldin. Soyadınızı hatırladığımı için görevli bana e-postanızı verdi. Sadece merhaba demek istedim.

Tyler gülümsedi ve şöyle yazdı: Ela *gözlü akşam yemeği misafirim nasıld?* Kızın cevap vermesinin ne kadar süreceğini merakla izledi.

Ekran yanıp söndüğünde şaşkınlıkla sıçradı.

Gözel, diye yazmış. *Sanatı hatırlıyor musun?*

Sandalyesinde arkasına yaslanarak, o gece kendisini çeken harika eserlerden birkaçını anlattı. O da son ziyaretinde öğrendiği bazı sanatçılarla ilgili ayrıntılarla karşılık verdi. Loca büyük bir hafta sonu için hazırlanıyordu ve salonlar doluydu.

Ona güneybatı Oklahoma'da, çerçevesinden fırlayacak kadar canlı görünen bir resim yüzünden araştırdığı kabilelerden bahsetti.

Nasıl olduğundan emin değildi ama yarım saat boyunca e-posta ile yazışmışlardı.

Sonunda şöyle yazmış: * alışmam lazım. Seninle konuşmayı sevdim. Tekrar yapalım.*

Kate.

Ekrana baktı. Kate. Adı Kate'ti. Unuttuğu kahvesine ve kekine bakarak gülümsedi. Bu kadar ilginç birkaç konuşma daha yaparsa, kısa sürede iki yüz kilonun altına inerdi.

Üç saat sonra Kate'e cevap yazdı. *Biraz ara verip benimle öğle yemeği yemeye ne dersin?*

Bilgisayara bakarak, kızı göz kırpana kadar bekledi. *Salatamı almam için bana beş dakika ver.*

Dinlenme odasından bir kola ve birkaç çikolata alarak bekledi. Kadın geri döndüğünde yalan söyledi ve ona yeşil salata yediğini söyledi.

Yemekten, havadan ve ikisinin de sahilde olmayı ne kadar çok istediğinden bahsettiler.  kisi de kişisel sorular sormadı. Kadın tek kelime bile yazmadan ona çok şey anlatmıştı. Pazar günü çalışıyordu ve eve gitmek için acelesi yoktu. Adam onun yalnız yaşadığını sormadan biliyordu.

Sonunda *"Gitmeliyim"* diye yazdığında.

O sordu: *Yarın mı?*

O cevapladı: *Emin olabilirsin. Dokuz çok mu geç? Cehennem gibi bir gün geçirdim, ama seninle ziyaret etmek bu günü bitirmek için iyi bir yol olurdu.*

Bekliyor olacağım.

Tyler bilgisayarını kapattı ve sırttı. Biriyle konuşmuştu, gerçekten konuşmuştu ... yani neredeyse konuşmuştu ... ve ölümden bir kez bile bahsetmemişlerdi.

Bölüm 5

REAGAN OKULA GITMEKTEN NEFRET EDERDİ. ZEVK ALIRDI

Pazar günü Jeremiah ile meyve bahçesinde çalışıyorduk. Fazla konuşmadı. Sadece ona ne yapması gerektiğini gösterirdi ve o da yapardı. Garip bir şekilde ağaçlarla ilgilenmek, fidanlara annelik yapmak ve kırık dalları budamak hoşuna gidiyordu.

Yaşlı Jeremiah öğleden sonra bir süre oturmak zorunda kaldı ama ona araba kullanmayı öğrenmesi gerektiğini söyledi. Yaprakları topladı ve küçük kamyonum dediği arabanın arkasına attı. Kamyoneti, arkasına bir pikap kasası kaynaklanmış bir golf arabası büyüklüğünde olmasına rağmen, ilk kez gerçekten araba sürüyormuş gibi hissediyordu.

Kadın ölü dalları ne yapacağını sormak için adamın yanına geldiğinde adam derin bir uykudaydı. O uyandığında, kadın bir yük dal daha istiflemiş ve taşımaya hazır hale getirmişti.

Gün batımında durup jambonlu sandviç ve kızarmış patatesten oluşan bir akşam yemeği yedikten sonra ona tüm mobilyaları çarşafarla kaplı bir oda göstermişti.

"Burası eskiden kız kardeşimin odasıydı. Eğer geri gelirse, senin için başka bir yer bulmamız gerekecek."

Beverly'nin öldüğünü söyleyecek cesareti yoktu. Çok fazla soru soracaktı.

Her şeyin çarşafını çıkardılar ve yatağını hazırlaması için ona bir yığın yeni çarşaf verdi, sonra da tek kelime etmeden kapıyı kapattı.

Eski resimler ve eski mobilyalarla dolu bu yer Reagan'a ürkütücü gelmeliydi ama her şey ona Bayan Beverly'yi hatırlatıyordu ve yaşlı kadınla ilgili hiçbir şey ürkütücü değildi. Reagan, Bayan Beverly'yi ziyarete gelmiş ve hoş karşılanmış gibi davrandı.

Bütün gece hiç uyanmadan uyudu. Şafak vakti Jeremiah'ın kapısını yumruklamasıyla uyandı.

"Okula gitmeden önce yemek yemeye vaktiniz olacaksa acele etseniz iyi olur."

Bir gün önce çalışırken giydiği kıyafetlerini tekrar giydi ve aşağıya koştu. Tahtalı pencerelerin gölgesinde diğer odaları gördü. Sanki mutfak dışında kimse yaşamıyormuş gibi hepsi çarşaflarla örtülüydü. Karanlık bir koridordaki kapalı bir kapının altından bir ışık parlıyordu. Bunun Jeremiah'nın yatak odası olduğunu tahmin etti ama mutfaktaki tezgâha geçip meyve suyu yapmaya başlarken sormadı.

Adam önüne yulaf ezmesi ve kızarmış ekmek koyarken, "Okula gitmek istemiyorum," diye yakındı.

"Umurumda değil," diye cevap verdi.

"Transfer edilecek evraklarım yanımda değil."

"Ben seni götürürüm. Seni içeri alacaklar."

O kadar emin değildi. "Eğer yapmazlarsa, buraya geri gelebilir miyim? Elma ağaçlarında hâlâ yapılacak tonlarca iş var."

Adam cevap vermedi. Kadın kahvaltı tabaklarını yıkamayı bitirdiğinde, adam ve köpek dışarıda eski yeşil bir pikapta bekliyorlardı.

Birkaç dakika sonra okula girdi ve müdür yardımcısına Reagan Truman'ın kayıt yaptırdığını söyledi. Kimse onu sorgulamadı. Aslında, ofisteki insanların yarısı ondan korkmuş görünüyordu, bu da Jeremiah Truman'ın ne kadar kötü biri olduğunu merak etmesine neden oldu.

Omuz silkti. Ona karşı iyiydi. Önemli olan tek şey buydu. Üzerindeki sesin bozuk olması umurunda değildi. Reagan neredeyse gülecekti. O kadar uzun süre oradan oraya savrulmuştu ki, ona vurmayan herkes bir aziz olarak görülüyordu. Jeremiah onu beslemiş, yatacak bir yer vermiş ve okula götürmüştü. Onunla konuşmadıysa ne olmuş yani? Dostları listesinde üst sıralardaydı.

Doldurması için evrakları uzattıklarında, ona tek kelime etmeden çıkışa doğru yürüdü, sonra kapıda döndü ve "Okuldan sonra Lone Oak Road'a giden bir otobüsünüz var mı?" diye bağırdı.

"Elbette," diye yanıtladı müdür yardımcısı. "O

zaman onun da bu işe dahil olmasını sağlayın."

Reagan kapı çarptığında kafasını kaldırmadan adını yazdı.

Müdür yardımcısı kâğıda baktı. "Reagan Truman," diye yüksek sesle okudu. "O yaşlı adamla bir akrabalığın mı var?"

Başını salladı. "O benim büyük amcam." "Bunun için üzgünüm," diye cevap verdi.

Reagan başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Sakin Jeremiah Amca hakkında bir şey söyleme. Asla."

Müdür yardımcısı şaşırmış ve biraz da kızgın görünüyordu, sonra bir nefes aldı ve cevap verdi: "Haklısınız. Haddimi aştım. Akrabalarınız için ayağa kalkmaya hakkınız var. Harmony Lisesi'ne hoş geldiniz."

Jeremiah Truman hakkında söyleyecek bir şeyi olan başka biri varsa da ağzını kapalı tutuyordu. Reagan, onun kesinlikle yaşlı adamla akraba olduğunu düşündüklerini hissediyordu.

Bölüm 6

SALI SABAHİ SAAT YEDİ ON BEŞ, HANK MATHESON

omzunda dört yaşındaki yeğeniyle lokantaya girdi. Haftada iki gün onu anaokulu için şehre götürüyordu ve Salı günleri bu her zaman dışarıda kahvaltı anlamına geliyordu.

Kapıyı ayağıyla iterek kapatırken hasır şapkasını çıkardı. Keçe Stetson'ı özlemişti ama Alex onu mahvetmişti. Yeni bir tane almak için Lubbock'a ne zaman gidebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hasır şapkanın iyi hissettirmesi için yılın henüz çok başındaydı.

Saralynn, "Bırak da asayım," diye ciyakladı.

Prensesin askıya ulaşabilmesi için öne doğru eğildi, elleri bacaklarının etrafındaki metal desteklerin üzerindeydi. "Teşekkürler, Prenses."

"Bir şey değil, At. Şimdi dörtlüye git."

"Günaydın, Saralynn. Hank," dedi Edith yanından geçerken. "Umarım bu sabah oturacak bir yer bulursunuz. Burası çok kalabalık."

"Bugün bir prensesim Edith ve bu da benim atım."

Edith'in bir anlık gülümsemesi Hank'e bu sabah çocuğun fantezileriyle uğraşacak zamanı olmadığını söyledi. Geçen hafta Saralynn bir kurbağaydı ve sadece vıraklıyordu. "Oturun, müsait olduğumda yanınıza geleceğim. Sabah garsonu Cass kapıyı açtığında işi bıraktı. Bunu düşündüğünü ve gece insanı olduğuna karar verdiğini söyledi. Ona vardiyaları değiştirmekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi soracağını söylediğinde, o da garson olmadığına karar verdi. Yakında birini bulamazsa yemek pişirmenin yanı sıra servis de yapacak."

Hank kabinler arasındaki sıraya doğru ilerledi. Cass her yıl birkaç garson kız kaybediyordu. Bazıları Edith'in burada kalmasının tek nedeninin geceleri çalışması ve ona fazla katlanmak zorunda kalmaması olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise Cass'in Edith'in kocasının onu evde beklemesinden daha kolay anlaşılabileceğini düşünüyordu.

Mekan tıklım tıklımdı. Sadece iki kişilik olan ön köşedeki kabinde bir boş koltuk gördü. Sorun, diğer sandalyede Ronelle Logan'ın oturuyor olmasıydı. Kasabada hiç kimse Ronelle'le aynı masaya oturmazdı. Deneseler bile buna izin vermezdi. Ronelle postanede posta tasnifinde çalışıyordu. Eğer postanızı istiyorsanız, onu yalnız bırakırdınız, bu yüzden Hank orta koridorlardan birinde ilerlemeye devam etti.

Hank diğer tek açık koltuğun odanın ortasındaki bir kabinin yarısı olduğunu fark etti. Diğer yarısı yerel cenaze levazımatçısı tarafından işgal edilmişti. Hank kalabalığın arasından ilerledi ve karşısında boş boş konuşmayan birinin oturduğunu görünce rahatladı.

"Günaydın Tyler. Prenses ve ben de size katılabilir miyiz?"

Küçük yolcusunu dikkatlice kaldırdı. Hank onu yanına oturtacaktı ama Saralynn Tyler'ın yanındaki boşluğu işaret etti.

Tombul adam sırttı. "Kraliyet ailesinin kahvaltıda bana katılmasını çok isterim."

"Ben Prenses Saralynn," dedi zayıf çocuk. "Ve siz de Sör Wright, en güvendiğim şövalyem."

"Harika." Hank hiçbir yere çarpmadan bacaklarını masanın altına doğru yavaşça hareket ettirdi. En ufak bir çarpma bacaklarında çürüklere neden olabilirdi. "Ben at olacağım ve sen de şövalye olacaksın."

"Hepsini kazanamazsın, Şef." Tyler Wright güldü. Hank, Wright'a söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken başını salladı. "İşler nasıl?"

Tyler gazetesinden başını kaldırdı. "İşler yavaş. Sadece bir kişi beklemeye." "Tanıdığım biri mi?"

Tyler başını salladı. "Ne derler bilirsiniz, gençler bu kasabayı büyük şehir için terk eder ve ölümler akrabalarının yanına gömülmek için geri döner. Bu yeni ölen kişi Harmony'den ayrılalı altmış yıl olmuş. Akrabalarının yarısı onu hatırlamıyor."

"Bugün sadece Salı. Belki işler açılır." Hank gülümsedi. Cenaze levazımatçısını severdi. Tyler Wright'ı bir arkadaş olarak görüyordu. Blue Moon'da ikisinin de sayamayacağı kadar çok kez aynı kahvaltıyı paylaşmışlardı.

Tombul arkadaşı Saralynn'e "Annen nasıl?" diye sordu.

Saralynn sanki dört yaşında değil de yetişkinmiş gibi, "Güzel," dedi. "Ağlamayı bıraktı ve resim yapmaya başladı."

Hank menüsünü inceledi. Yeni boşanmış kız kardeşi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu, ama kasabadaki herkesin onun kasabaya geri taşındığını bildiğini tahmin ediyordu.

çiftlik. Saralynn için eski yatak odasını yeniden boyamış ve tavan arasını kimsenin girmesine izin verilmeyen bir stüdyo çatı katına dönüştürmüştü. Geri döndüğü dört ay içinde altı resim yapmıştı, hepsi de korkunç ölümler yaşayan erkeklerdi.

"Bir hobisi olduğunu duyduğuma sevindim." Tyler yeleşinin cebinden bir çeyreklik çıkardı. "Bunu sizin için saklıyordum, Prenses Saralynn." Ona uzattı. "Bu yeni olan."

Saralynn gülümsedi. "Teşekkürler. Hepsini toplayacağım." Elinde çevirdi. "Bir şey topluyor musunuz, Sör Şövalye? Size yardımcı olabilirim."

Tyler omuz silkti. "Eski haritaları severim. Bir tür kartofilim."

"Gerçekten mi?" Hank şaşırmıştı. Tyler'ı hayatı boyunca tanımıştı ve bir hobisi olup olmadığını sormak hiç aklına gelmemişti.

Saralynn konuşmaya olan ilgisini kaybetti ve çeyreğiyle oynamaya başladı. Minik eller bir elden diğerine kaydırdı.

Tyler utanmış görünüyordu. "Evet. Elimde bu bölgenin sığır sürülerine kadar uzanan haritaları var. Bazen orijinal yolların ne kadarının hala etrafta olduğunu görmek için arabayla dolaşıyorum."

Hank daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama Edith geri dönmüştü. "Ne olacak?" Kalemmini Saralynn'e doğrulttu. "Senin için her zamanki gibi, yaban mersinli gözleri ve muzlu gülümsemesiyle bir krep."

"Evet." Saralynn doğruldu. "Ve atım için yulaf." "Doğru, amcan için her zamankinden."

Tyler'a döndü. "Ya siz, Sör Şövalye?"

"Şimdilik sadece kahve içeceğim." Kağıdını katladı.

Birkaç dakika sonra Edith iki yumurta beyazı, kuru kızarmış ekmek, bir fincan yaban mersini ve yulaf ezmesinden oluşan diyet spesiyalini Hank'e uzattı. Her Salı aynı yemeği sipariş ederdi.

"Al bakalım, Hank, tadını çıkarmaya çalış." Tyler'a döndü. "Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi Bay Wright? Bu sabahın spesiyali olarak bisküvi ve soslu sosis var."

"Hayır, teşekkürler." Tyler sanki kendini teklifi unutmaya zorluyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sanırım Hank'in içtiğinden alacağım."

Edith sanki uzaylı işgalinin kanıtını görmüş gibi ona baktı. "Pekala. Başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Tyler.

Garson kız başını sallayarak uzaklaşırken, Hank yorum yapmayacak kadar akıllıydı. Sormayacaktı. Oturmakla ilgili sevdiği şeylerden biri

Tyler ile hiçbir sorularla çok kişisel değildi. Bu ve Tyler her zaman Saralynn'in devlet çeyrekliklerini topladığını hatırlardı. Tuhaf bir hobisi olsa bile, yeğenine iyi davranan herkes Hank'e göre iyiydi.

Tyler gömleğindeki boşluğu düzeltti. "Birkaç kilo almayı düşünüyorum."

"Oh." Hank ekmeğine jöle sürdükten sonra prensesin yüzündeki şurubu temizlemek için biraz zaman ayırdı.

"Evet, kolay olmayacağını biliyorum," diye ekledi Tyler, gülümseyen krebini üzerine daha fazla şurup döken küçük kıza göz kırparken. "Cenazelerden sonra her aile yemeğine davet ediliyorum ve herkes cenaze yemeğinden daha iyi bir yemek olmadığını biliyor."

Hank başıyla onayladı. "Eğer biraz egzersiz yapmaya karar verirsen, itfaiye merkezine gelebilirsin. Oldukça iyi egzersiz aletlerimiz var." Çoğunu satın aldığını ve diğer adamların kullanacağını umarak istasyona taşıdığını eklemeyi. Gönüllülerden bazıları üniformalarının içine zor sığıyordu.

"Bunu yapabilirim," dedi Tyler. "Teklifin için teşekkürler."

Hank kahvesini içerken Tyler'ın itfaiyecilere pek uymayacağını düşünüyordu. Willie, on sekiz yaşına bastığı gün ailesi tarafından evden uzaklaştırılan bir çocuktü; Brad, boşanmanın ortasında olduğu için orada kalıyordu; ve Andy, eve yalnız gitmek istemediğı için burada kalıyordu. Yirmi adam daha gönüllü itfaiyeyi oluşturuyordu ama ihtiyaç olduğunda geliyorlar ve sonra gidiyorlardı.

Edith masanın ucuna bir kutu koydu. "Şerif bunu getirdi ve içeri girdiğinizde size vermemi söyledi."

Hank kutuya baktı. Açmasına gerek yoktu. Ne olduğunu biliyordu.

Saralynn yapışkan parmaklarıyla kapağı kaldırdı. "Bak, tıpkı seninki gibi bir şapka, Hank Amca."

Hank başka bir açıklama yapmadan, "Vardı," diye cevap verdi. Bu hafta sonu Alex'le aralarında geçenleri duyma mesafesindeki herkese anlatmadan da kasabanın yeterince konuşacak şeyi vardı.

Edith Stetson'ı incelerken başını yana eğdi. "Anlayamadığım şey, senin bedenini nasıl tahmin ettiğı."

"Bu onun aldığı ilk şey değil," diye cevap verdi, Stetson'dan başka bir konuya geçmelerini dileyerek.

Tyler aklına gelen ilk düşünceyle ona yardım etti. "Bu hafta sonu yağmur yağabileceğini söylüyorlar. Bu kurak dönemden biraz kurtulabiliriz. Eğer soğuk hava dalgasıyla birlikte gelirse, geç bir kar görmezsek şaşırımam."

Edith sıkılmış görünüyordu ve kabinlerin olduğu sıraya doğru ilerledi.

Saralynn peçetesini eline aldı. Parmaklarına yapıştığında, kağıt kareyi sallamaya başladı, şurup tabağına dalmasına ve damlamasına izin verdi.

İki adam da fark etmemeye karar verdi.

Hank, Tyler'a "Yağmur yağsa fena olmaz," dedi. "Yangın tehlikesi işaretleri o kadar uzun süredir asılı ki rüzgârdan yıpranmış gibi görünmeye başladılar." Otlar kıvılcımlandığında hızlı ve sıcak yanacak kadar kahverengileşmişti. "Bir ot yangını can ve mal kaybına yol açabilir." Gönüllü kuvvetleri, iki yıl önce bir can alan yüz dönümlük yangınla mücadele etmek için doğru dürüst eğitilmemişti ve şimdi de eğitilmiyorlardı.

Hank, Tyler'ın da hâlâ yanık et kokusunu alıp alamadığını merak ediyordu. Hank ve adamları yangınla mücadele etmişlerdi, ama bir adam kalp krizi geçirip alevlerin arasına düştüğünde, Tyler ve ekibi kararmış kalıntılarla sevgiyle ilgilenmişlerdi.

Edith yanlarından geçti ve iki adama da sert bir bakış atarak peçeteyi Saralynn'in elinden aldı.

"Bana bakma," diye tersledi Hank. "Ben sadece bir atım."

Tyler doğruldu. "Ve ben asla bir prensesi sorgulamam." Kağıdını yapışkan masanın üzerine koyarak kanıtları gizledi.

Edith dağınıklığa baktı. "Kraliyet bahşişlerinin iki katına çıkmasını bekliyorum."

İki adam da başıyla onayladı. Garson kız yoluna devam eder etmez Tyler da prensesin şurup boyamaya devam edebilmesi için elindeki kâğıdı kaldırdı.

"İhtiyar Truman'ın büyük yeğeninin kasabaya geldiğini duydun mu?" diye sordu Hank. "Birkaç gün önce onun evine bir çocuk bıraktığım için öyle olabileceğini düşünmüştüm.

geceler önce. Akrabası olmayan birinin oraya gideceğini düşünemiyorum."

"Truman kadar huysuz olduğunu söylüyorlar ama bu mümkün değil." Tyler güldü. "Jeremiah'ya son kez nasıl olduğunu sorduğumda beni iş yapmaya çalışmakla suçladı."

Edith Tyler'a tabağını uzattı ve onlar yemek yerken tüm konuşmalar kesildi.

Birkaç dakika sonra Alex McAllen ten rengi Üniformasıyla içeri girdi. Saçlarını toplamış ve belindeki silah kemeriyle çok işlek görünüyordu. Etrafına bakındı, onu gördüğünde gözleri kısıldı. Ona doğru yöneldi.

Resmi sorun, diye düşündü, son zamanlarda rüyalarından uzak tutamadığı bir bedene sarılmıştı. Günün birinde düşüncelerini dile getirecek ve Alex muhtemelen o kadar sinirlenecekti ki onu vuracak ve ikisinin de acılarına son verecekti.

"Kenara çekil," diye emretti, kendisine yer açmazsa rozetini gösterecekmiş gibi bakıyordu.

Hank yorum yapmadan öyle yaptı ama Tyler gülümseyerek hoş geldiniz dedi. Edith'e bir fincan daha getirmesini işaret ederek, "Bize katılmanızı çok isteriz Şerif," dedi. "Prenses Saralynn ile kahvaltı yapıyorum."

Alex küçük kıza göz kırptı. "Günaydın, Prenses. Günaydın Tyler."

Hank'e bakmadı. Odadaki at da olabilirdi.

"Bir saniyem var. Phil birkaç dakika önce kasabanın güneyindeki devriyesinden aradı ve dün gece kazdığınız mezarda bir inek olduğunu söyledi."

"Harika," diye mırıldandı Tyler, kabinin uzak tarafına geçerken. "Mezar töreninden önce bunu çıkarmak için ikiye kadar vaktim var. Törende pek kimse olmayacak ama mezarda bir inek olduğunu fark edeceklerdir."

Hank kendi bacağıyla Alex'in bacağına vurdu ve Alex'i gülerek ona bakmaya zorladı. "Kimin ineği bu?" Mezarlık McAllen arazisiyle sınırlıydı. Arazisinin üzerinde koşan yarı vahşi sığırlardan biri olmalıydı.

Gök mavisi gözlerini doğrudan ona çevirdi ve tatlı bir sesle "Senin" dedi.

Kaşlarını çattı ama bacağını çekmedi. Kız da öyle. Onun dokunuşundan hoşlanıp hoşlanmadığını ya da blöf mü yaptığını anlayamadı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Benim tarlam mezarlıktan beş mil uzakta."

"Adamlarınızdan biri bu sabah bir düzine sığır taşıyordu ve görünüşe göre römork kapısını kilitlemeyi unutmuş. Mezarlık yolu boyunca yarım mil boyunca dağılmış Matheson sığırları var."

"Yaralı var mı?"

"Phil, açık mezara düşen hariç hepsinin ayakta olduğunu söyledi." Kabinden kaydı ve gülümsedi. "Bunu sana söyleyen ben olmak istedim."

Ayağa kalktı. "Bahse girerim yaptın." Başka bir şey söylemeden yeni şapkayı kaptı ve Saralynn'i kabinden çıkarıp omzuna aldı.

Saralynn yapış yapış ellerini çırpmaya çalışırken, "İneği görmek istiyorum," diye bağırdı.

Masasındaki herkes ayrılırken şerif "Bir şey değil!" diye seslendi. Hank, hangisinden daha çok hoşlanmadığını anlamaya çalışarak kamyonetine doğru hışımla yürüdü,

Alex sarhoş ya da Alex ayık. Tyler arabayı çekerken el salladı. "Seninle orada buluşuruz."

Bir ineği altı metrelik bir çukurdan nasıl çıkaracakları hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu çözmek için iki dakikaları vardı.

Bölüm 7

İKİ GÜN, DIYE DÜŞÜNDÜ REAGAN, İKİ GÜN VE HIÇ KİMSE ona bir şey söylemedi. Onu izlediklerini görmüştü. Onun hakkında konuştuklarını biliyordu. Ama Harmony Lisesi'ndeki tek bir kişi bile ona kötü davranmamıştı.

Kafeteryanın yan kapısından çıktı ve öğle yemeği için yanında getirdiği elmayı yemek için bir bank buldu. Jeremiah'dan öğle yemeği için para istemeyi düşündü ama gururu buna izin vermedi. Ona zaten kahvaltı ve akşam yemeği vermişti.

Batıdan kuru bir rüzgâr esiyordu. Rüzgârın sıcaklığı onu şaşırtmıştı çünkü şafak vakti hava neredeyse donmak üzereymiş gibi hissediyordu. Okulun yanındaki tarladan gelen toprağın küçük bir toz şeytanının içinde dönmesini izledi. Bebek hortum genişledi ve yükseldi, rüzgârla karıştı. Reagan, toprak üzerine savrulduğunda yağmur altında kalmak istemediği için yerinden kıpırdandı.

Önünden uzun, ince bir gölge geçti. Yukarı baktı.

"Merhaba." O kadar zayıftı ki, gerilmiş gibi görünüyordu, bir tür çift eklemli metal sandalye gibi önünde yere katlandı. Cebinden bir şişe meyve suyu çıkardı. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Reagan onu görmezden geldi. Onu daha önce görmüştü. Onu nasıl gözden kaçırabilirdi ki? Adam ikinci sınıftaki neredeyse herkesten bir kafa daha uzundu. Kötü bir teni, çiftçi bronzluğu ve orantısız bir gülümsemesi vardı. Tek ihtiyacı olan alnına bir *L harfi çizilmesi*ydi, o zaman tam bir paket olurdu. "Burası çok güzel." Etrafına bakındı ve şapkasını toza karşı indirdi. "Tüm gürültüyü geride bırakmayı neden sevdiğini anlayabiliyorum." Hırpalanmış kovboy şapkasını çıkardı ve sırt çantasının bir köşesini ona dayadı.

uçup gitmezdi.

Gözlerini ona dikti. "Belki de sadece yalnız kalmak istiyordumdur."

Çizmeli ayaklarından birini uzatarak ona hak verircesine başını salladı.

"Tamamen yalnız," diye ekledi, onun ne demek istediğini anlamasını umarak.

İçkisini uzun uzun yudumladıktan sonra, "Adın ne?" diye sordu.

"Sana ne ki?"

Güldü. "Umurumda çünkü trafiğe girmek ya da uçurumdan düşmek üzereysen sana bağırabilirim." Biraz daha meyve suyu içti.

Okulun önündeki yola bir göz attı. "Buralarda fazla trafik yok ve henüz bir uçurum görmedim."

Elindeki boş meyve suyu şişesini bankın yanındaki çöpe attı, sonra da sanki kendisine bakmasını bekliyormuş gibi önünde durdu.

Reagan reddetti. Bütün gün orada bir direk gibi durabilirdi.

"Ben Noah McAllen, ama çoğu insan bana Vaiz der," dedi sonunda, kararlılıkla tatlandırılmış alçak bir sesle.

Harika, diye düşündü Reagan. Bir kabadayı tarafından satılmaktan daha kötü olan tek şey, okulun dinci delisi tarafından işe alınmaktı. Kararlılığına rağmen ona baktı.

"Çok sıra dışı bir saç renginiz var." Kaşlarını çatı.

"Alınma ama bana Kızıl Nehir'in Tuz Çatalındaki çamurun rengini hatırlatıyor. Aynı anda hem kırmızı hem de kahverengi."

Ona karşılık vermeyi düşündü ama bunu bir hakaret olarak kastettiğinden emin değildi.

"Bak Vaiz, kurtarılmaya ihtiyacım yok, biriyle çıkmakla ilgilenmiyorum ve arkadaşın olmasam da olur, o yüzden neden gidip 'Arkadaş olalım' lafını başka bir yerde satmıyorsun?"

Neredeyse sakal bırakabilecek yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Bana Vaiz derler çünkü boğalara bindiğimde dindar görünüyorum. Küçükler eyalet rodeo şampiyonuyum. Duygularını incitmek istemem ama kimseyle çıkmak istemiyorum ama bir arkadaşımın olması sorun olmaz."

"Neden?"

Omuz silkti. "Belki de sadece şehir sınırları dışında bulunmuş biriyle konuşmak için."

"İyi bir arkadaş değilim." Hayatında konuşmaktan çok tartışarak zaman geçirmişti. "Konuşması kolay biri değilim."

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Eğer kolay olanı sevseydim, futbola ya da atletizme giderdim."

Elmadan bir ısırık alırken gülümsemesini gizledi. "Reagan," dedi çiğnerken. "Reagan Truman."

Adam başını salladı ve kız onun adını zaten bildiğinden oldukça emindi. "Trumanlar ve McAllenler bu kasabada pek anlaşılamazlar ama sanırım bir istisna yapabilirim. Ne de olsa o klandan hayatta kalan son kişi sen olabilirsin ve McAllen'lar ayırık otu gibi büyür." Ona elini uzattı. "Arkadaşlar."

Titremeye başlamadan Önce uzun bir süre ona baktı.

Şapkasını ve sırt çantasını almak için eğildi ve ekledi, "Görünüşüm için endişelenmeyin. Birkaç yıl içinde yüzüm düzeldiğinde ve kemiklerimin etrafında biraz daha kas oluştuğunda iri yarı biri olacağım. O zaman, Reagan Truman, çıkma konusunu konuşuruz."

Reagan güldü.

Bir kaşını kaldırdı. "Bana inanmıyor musun, Rea?"

"Elbette," diye cevap verdi. "Gördüğüm kadarıyla, görünüşünüzden başka gidecek yeriniz yok ve flört konusuna gelince, bunu es geçeceğim."

Vurulmuş gibi geriye doğru düştü, sonra başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

Sadece bir saniyeliğine, sivilcelerin ve sakalların altında, onu gördü. Nasıl biri olacağının bir anlık görüntüsü. Noah McAllen haklıydı. Birkaç yıl içinde Harmony'deki kalplerin yarısını kıracaktı. O zamana kadar kendisinin onlardan biri olmayacağını fark etmeyecekti bile.

Yırtık pırtık kovboy şapkasını taktı. "Görüşürüz, Rea." "Görüşürüz, Vaiz."

Bölüm 8

PERŞEMBE, SABAH 8:30

ŞERİF ALEXANDRA MCALLEN BİR CEP TELEFONUNU

kemerini taktı ve arabasına doğru ilerledi. Azrail'i oynamaktansa bir sarhoşu tutuklamayı ya da bir uyuşturucu suçlusunun üstünü aramayı tercih ederdi. Ama bu görevi yardımcılarından birine devretmesine imkân yoktu.

Jeremiah Truman'ın evine gidip ona kız kardeşinin öldüğünü söylemesi gerekiyordu. Bu onun işiydi ama güne başlamak için berbat bir yoldu.

Otoparktan geri geri çıkarken, yaşlı adamın bu haber karşısında kalp krizi geçirip oracıkta ölebileceği aklına geldi. Şimdiye kadar doksanına yaklaşmış olmalıydı; hayatı boyunca yaşanmıştı.

İtfaiye istasyonuna doğru döndü. Belki itfaiyecilerden birini kendisiyle gelmeye ikna edebilirdi. Tek başına gitmekten daha mantıklıydı. İstasyonda gönüllü olarak çalışan adamların çoğu acil bakım konusunda kendisinden daha fazla eğitim almıştı; Hank yıllar boyunca bunu görmüştü.

Alex gülümsedi. En azından Hank'in itfaiyede olması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Hafta boyunca hep çiftliğinde çalışırdı. Eğer istasyona gelirse, bu genellikle şafaktan önce antrenman yapmak için ya da gece bir toplantı için olurdu. Kendi kendine onun alışkanlıklarını daha az önemseyebileceğini söylüyordu ama tam karşısına park etmiş kocaman Dodge pikabını gözden kaçırmak zordu

Ofis. Arabasını onun olarak işaretlenmiş boş yere çekti ve koşarak merdivenleri çıktı. "Günaydın Şerif," diye bağırdı Willie Davis itfaiye aracının yanından

Motor.

Willie en genç gönüllü itfaiyeciydi. Çok zayıftı ve saçları her zaman bir ay sonra kesilecekmiş gibi görünürdü.

Willie iki yıl önce okulu bırakmıştı ama Hank on sekiz yaşına gelene kadar eğitime başlamasına izin vermemişti. Sonra, istasyona doyamadı. Eğer Hank izin verseydi, Willie kalıcı olarak buraya taşınacaktı.

"Bir noktayı atlamışsın." Kirli tamponu işaret etti.

Kovasını birkaç adım geriye attı ve kaşlarını çatı. "Haklısın."

Alex su hortumunu yanlışlıkla ona doğru çevirmekten korktuğu için yaklaşmadı. "Etrafta başka kimse var mı?" Willie onun görevinde pek yardımcı olamayacaktı. Bu hızla öğrenmeye devam ederse bir on yıl daha eğitimde kalacaktı.

"Hank ofiste. Yağ değişimi için kamyonetini bırakması gerekti, o yüzden iş bitene kadar evrak işlerine yetiyeceğini söyledi. Gidip onu getirmemi ister misin?"

Geri çekildi. "Hayır. Boş ver. Onu rahatsız etmek istemiyorum."

Hank, o gözden kaybolmadan önce ofisten çıktı. "Neye ihtiyacınız var Şerif?" diye sordu sanki birbirlerini hiç tanımıyorlarmış gibi.

"Pek bir şey yok."

Kahverengiden çok siyah olduğuna yemin ettiği o koyu renk gözleriyle ona bakmaya devam etti. Bukalemun gözleri olduğuna karar verdi, ruh haline göre değişiyordu.

Ziyarete geldiğine asla inanmayacağını biliyordu, bu yüzden aptal gibi görünmemek için gerçeği söylemenin en iyi yol olacağına karar verdi. "Truman'a bazı kötü haberler vermek için evine gidiyordum ve yaşlı adam zor durumda kalırsa diye adamlarınızdan birinin de gelebileceğini düşündüm." Kapıdan geri geri çıkmaya başladı. "Ama görüyorum ki herkes meşgul."

"Ben de seninle geleceğim." Ceketini ve şapkasını aldı. "Willie, şerifin arabasının arkasındaki tıbbi yardım çantalarından birini yükle."

Alex gelmesine gerek olmadığını savunmak istedi ama sırf Hank'le birlikte olma düşüncesinden nefret ettiği için hayatını riske atamazdı. İkisi de profesyoneldi. Birbirlerine bağırmadan ya da vurmadan kasabanın birkaç mil dışına çıkıp geri dönebilirlerdi. Ne de olsa bu Perşembe sabahıydı, Cumartesi gecesi değil.

Arabasına doğru ilerlerken, her Cumartesi gecesi saat onda neler olduğunu düşünmemeye çalıştı. Hayatı bir tür ters peri masalı gibiydi. Saat onu vurduğunda zihni, iki şeritli bir yolun orta şeridinde boyu boyunca uzanmış yatan kardeşinin anısıyla doldu. O kadar çok kan kaybetmişti ki, kırmızı bir nehir asfalttan akıp toprağa karışmıştı.

Üç yıl önceydi. O gece Harmony'ye yeni dönmüştü, mezuniyetine bir hafta kalmıştı ve kutlama yapmak istiyordu. Telefon geldiğinde Alex kardeşinin ofisinde onun işten çıkmasını bekliyordu

başının dertte olduğunu anlamıştı. Kardeşinin aküsünün bitmiş ya da patlamış olabileceğini düşünerek devriyelerden biriyle birlikte yola çıkmıştı.

Ama devriye arabası hâlâ çalışıyordu, ışıkları parlaktı ve vücudunu aydınlatıyordu. Hank Matheson ve iki sağlık görevlisinin kardeşinin hayatı için savaşmasını gölgelerden izlemişti. Hank, diğerleri durduktan sonra bile savaşmaya devam etmişti. Sonunda en iyi arkadaşına, kardeşine sarılmış ve veda ederken ağlamıştı.

Ve hiçbir şey yapmadan izledi ve hiçbir şey söylemedi.

Hank sessizce onun aracına tırmandı. Alex, kapıyı kapatmadan Önce arabayı geri vitese takarken anılarını bir kenara itti.

"Yaşlı Jeremiah Truman için kötü haber nedir?" diye sormadan önce neredeyse kasabadan çıkmışlardı.

"Beverly Truman neredeyse bir hafta önce öldü. Yakınlarını tanıyan birini bulmak birkaç gün sürdü ve Oklahoma City'deki morg Jeremiah'a ulaşamadı. Görünüşe göre telefonu yokmuş. Üç gün önce ona bir mektup göndermişler ama yaşlı adam mektubu açma zahmetine katlanmamışsa hiç şaşırmam."

"Yani seni aradılar mı?"

"Doğru." Her zamanki gibi kaşlarını çatmış olan Hank'e baktı. "Son akrabasının öldüğü haberini nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla iki kez kalp krizi geçirdi. Komşu olduğumuz için teyzem ara sıra onu kontrol ediyor, ama her seferinde kızgın bir şekilde geri dönüyor ve yaşlı adamın kalbi olmadığını iddia ediyor. En son ona Noel pandispanyasını götürdüğünde, pastadan çok sünger olduğunu söyledi ve Pat Teyze'nin ödüllü pastaları hakkında ne hissettiğini biliyorsun." Hank sırtıttı. "Pat Teyze, yaşlı Truman'ın komşusu olarak iyi bir Metodist olmanın çok zor olduğunu söylüyor."

Alex gülümsedi, Bayan Pat'in *cehennem* dediğini hayal etmekte zorlanıyordu. Yaşlı kadın ve kız kardeşi kapı her açıldığında kiliseye giderlerdi.

Hank bir dakika sessiz kaldı, sonra ekledi: "Beni almaya gelmekte haklıydın. Yaşlı adam bunu zor karşılayabilir. Gerçi o son Truman değil. Büyük yeğeni onunla birlikte yaşıyor."

Alex ana yoldan saptı. "Ne yeğeni?"

"Bizim-" Hank durdu. "Boş ver, sen hatırlamazsın. Edith kızın Beverly'nin torunu olduğunu söyledi. Nereden geldiğini bilmiyorum ama Cumartesi gecesinden beri dışarıdaymış."

Alex gözlerini yoldan ayırmadı. "Kaç yaşında?"

"Sanırım on beş ya da on altı yaşlarında. Şu anda okulda olmalıydı."

"Bir dahaki sefere oraya gideceğim. Eve gelmek isteyebilir." Alex, Lone Oak Yolu'ndan saptı ve eve giden uzun yaprak dökmeyen ağaç tüneline girdi. Yol bakımsızdı, kaldırım olması gereken yerlerde dik inişler vardı ve ağaçlar güneşi engelliyordu. "Aşırı büyümüş," dedi kendi kendine, alçak dallara takılmış yaban otlarına ve çöplere bakarken.

"Yangın tehlikesi," diye ekledi Hank. "Bir kıvılcımla bu ağaçlar eve kadar yanar. Yarıyı yeşilden çok kahverengi."

Durdular. Hank onu Ön kapıya kadar takip etti. Kapıyı çaldığında kimse cevap vermedi.

"Kamyoneti burada." Hank evin yanına park etmiş eski bir pikabı işaret etti. "Muhtemelen meyve bahçesindedir."

"Eğer evin etrafında olsaydı, köpeği havlıyor olurdu." Alex etrafına bakındı. "Geçen sefer yaşlı köpek beni arabama kadar kovaladı. Birini ısırarak kadar dişi kaldı mı bilmiyorum ama riske girmek istemedim."

Alex arabasına doğru yürüdü ve arabaya uzandı. İki kez kornaya bastı ve bekledi. "Haber aldığımında," dedi sessizce arabanın yanında ona katılan Hank'e, "Tyler Wright'ı aradım ve uyandırdım. Ayrıntılarla ilgileneceğini söyledi. Ceset nakledilebilmesi için çoktan mumyalandı ama Tyler gidip onu alacağını söyledi. Bayan Beverly'nin böyle isteyeceğini söyledi."

Uzaktan, Jeremiah'ın evinin etrafında sürdüğü at arabasının çıkardığı sesi duydular. Köpek Ön koltukta oturuyor, motordan daha yüksek sesle hırıliyordu.

Alex dimdik durmuş, görevinden korkarak bekliyordu. Yüz yıldan fazla bir süre sonra, üçü Harmony'nin orijinal ailelerini temsil ediyordu: McAllens, Mathesons ve Trumanlar. Ailelerden ikisinin kat kat çoğalmış olması ama Trumanların neredeyse tamamen yok olması ne kadar garip görünüyordu.

Beverly, Jeremiah'ın tek kız kardeşi idi. İki çocuğu vardı ve ikisi de Harmony Mezarlığı'na gömülmüştü. Oğlu çocuksuz boşanmıştı. Ölmeden önce Harmony'den ayrılalı yirmi yıl olmasına rağmen kızının evlendiğini kimse duymamıştı. Evlenmiş olabilirdi.

Beverly onu gömmek için eve getirene kadar on kocası ve bir düzine çocuğu olmuş. Görünüşe göre en azından bir tane varmış. Beverly'nin Reagan'dan hiç bahsetmemesi garipti. Belki de kızının seçimlerini onaylamamış ya da yol boyunca terk edilen çocuklardan haberdar olmamıştı. Belki de kızı Beverly'yle ya da büyüdüğü kasabayla hiçbir şey yapmak istememiş ve sır saklamıştı. Çoğu insan ailesiyle ilgili hoşuna gitmeyen ayrıntıları atlar ama Beverly Truman'ın bir torununu atlaması tuhaf görünüyordu.

Araba ağaçların arasından göründü. Yaşlı adam direksiyonun üzerine eğilmişti, vücudu o kadar inceydi ki, yüz metre öteden kemiklerinin dış hatlarını görebileceğine yemin edebilirdi.

Nefesini içine çekerek, yapması gereken şey için kendini çelikleştirdi. Hank'in eli hafifçe sırtının ortasına bastırdı. "Nefes al," dedi pek de dostça olmayan bir emirle.

Adamın elini itti. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum." "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Jeremiah bir metre kadar uzaklaştığında bağırdı. "Devlet memurları gibi giyinip gelmeniz için Cadılar Bayramı'na daha çok var."

Alex o durana kadar bekledi. Onun için her zaman yaşlı olduğu gibi, muhtemelen kendisi de onun için her zaman bir çocuk olacaktı, diye düşündü. "Günaydın Bay Truman."

Selamlamak için elini uzatmadan arabadan indi. "Ne istiyorsunuz? Bahse girerim vakit geçirmek için gelmediniz ve duman kokusu almadığıma göre Matheson, şerif resmi bir ziyarette bulunuyor olmalı."

"Haklısın," dedi Hank. "Neden verandadaki gölgeye çıkmıyoruz?"

Jeremiah şapkasını çekiştirerek çıkardı ve tel tel beyaz saçlarının rüzgârda uçuşmasına izin verdi. "Kötü haberin tadı gölgede daha iyi çıkmıyor. Ben güneşte alacağım, yine de teşekkürler."

Alex boğazını temizledi ve işini yaptı. Etkili, temiz ve duygusuz bir şekilde.

Jeremiah onların önünde durdu ve kız kardeşinin ölüm haberini yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadan aldı. Sert yüzü yıllar önce donup kaşlarını çatmış olmalıydı. Sadece başını sallayarak Alex'in sözlerini duyduğunu belli etti.

Hank, Truman'a, yere yığılırsa yaşlı adamı yakalayabilecek kadar yaklaştı.

Alex konuşmasını bitirdiğinde Jeremiah meyve bahçesine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Seni kasabaya götürmemi ister misin, böylece Tyler Wright ile daha sonra düzenlemeler hakkında konuşabilirsin?" diye sordu sonunda.

"Hayır," diye cevap verdi. "Beverly'nin ne isteyeceğini benden daha iyi bilir. Ona sadece yapmasını ve faturayı bana göndermesini söyle." Şapkasını düşürdü ama fark etmemiş gibiydi.

Hank şapkayı aldı ve yaşlı adama uzatmaya çalıştı ama Jeremiah sadece ayaklarına baktı. Hank şapkayı arabanın arkasına yerleştirdi.

"Peki ya yeğenin?" Alex yaşlı adamın en azından ona bakmasını diledi. "Hank geçen hafta senin yanına taşındığını söyledi. Onu okuldan almaya gidebilirim, böylece burada yalnız kalmazsın."

"Yeğenim mi?" Truman sanki bir yeğeni olduğunu unutmuş gibi ofladı. "Bay Truman," dedi Hank kibarca. "Onu hatırlarsınız. Reagan."

Truman sanki adamın orada olduğunu yeni fark etmiş gibi Hank'e baktı. "Elbette Reagan'ı hatırlıyorum. Neredeyse bir haftadır bana yardım ediyor. Bir oduncudan daha fazla yumurta devirebilse de iyi bir işçi."

"Gidip onu getireyim." Alex Hank'e baktı.

Onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Siz dönene kadar burada kalacağım Şerif." Truman bir bebek bakıcısına ihtiyacı olmadığını söyleyerek homurdandı ama Alex onu duymazdan geldi.

Truman bir yeğeni olduğunu unutabilseydi, yalnız kalmasına gerek kalmazdı.

Arabasıyla, ağaçlarla çevrili yoldan kaldırıma geri döndü ve kasabaya doğru yöneldi.

Beş dakika sonra lise ofisine girdi ve Reagan Truman'ı görmek istediğini söyledi.

Bölüm 9

REAGAN BİR ÖĞRENCİ OFİSİ YARDIMCISININ NOT GÖTÜRMESİNİ İZLEDİ

Dünyanın en kötü tarih öğretmenine. Öğretmen sıkıcı dersine ara verip notu okudu ve sonra doğrudan ona baktı.

Başı beladaydı. Bunu biliyordu.

"Reagan Truman," diye tersledi. "Ofisten isteniyorsun."

Reagan kitaplarını toplarken, yardımcısının ön sıradaki arkadaşlarından birine "Şerif tarafından" diye fısıldadığını duydu.

Kaçma dürtüsü Reagan'ın kanını kaynattı. Büyük bela. Son zamanlarda yaptığı bir şeyi düşünmeye çalıştı. Sadece dört gündür okuldaydı.

. Sınıf atlayacak kadar bile uzun değildi. Oklahoma City'den Harmony'ye giderken parasını ödediği bir bardak viskiyi çalmıştı ... ama kanun bunun için onu eyalet sınırı boyunca takip etmezdi.

Noah McAllen'in yanından geçerken McAllen ona göz kırptı. "Belki de piyangoyu kazandın, Rea."

Gülümsemeye çalıştı. "Bilet almadım, Vaiz." "Bana bunu öğle yemeğinde anlat," diye teklif etti.

"Eğer hala serbest kalırsam."

Güldü. Anlaşılan onun şaka yaptığını düşünmüştü.

Kapının hemen dışında uzun boylu kadın şerif bekliyordu. Bir B filmindeki gardiyan olamayacak kadar güzeldi ama yine de işinin başındaydı. Reagan bir kaçış planı düşünmüş olsa bile, buna vakti olmazdı. Şerif McAllen bugün tamamen ayık görünüyordu ve onu tutuklayabilecek durumdaydı.

"Reagan Truman?"

"O benim." *Neredeyse* diye eklemeyi düşündü ama yeni suçlar itiraf etmeye gerek görmedi. Ayrıca, soyadını değiştirmek büyük bir suç gibi görünmüyordu.

Şerif, "Dışarıda biraz yürüyebilir miyiz?" diye sordu ama Reagan bunun aslında bir soru olmadığını biliyordu.

Reagan şerifi kapıya kadar takip etti. Bu mantıklıydı. Kanun onun suçlarını sıralamayla bitirdiğinde polis arabasına varmış olacaktı ve şerif onu arkaya atabilirdi.

"Kötü haberlerim var," dedi şerif. Reagan kelimelerden değil ama şerifin kolunu omuzlarına dolamasından dolayı irkildi.

"Amcanın evinden yeni geldim."

"Öldü mü?" Reagan şeriften uzaklaştı.

"Bana öldüğünü söyleme." Eğer öldüyse, kendini küçük parçalara ayırıp internette kötü şans getirecek bir lokma olarak pazarlayabilirdi.

McAllen paniği önemsemekle karıştırdı. "Hayır tatlım, o ölmedi. O iyi ama büyükannenin vefat ettiğini söylediğim için gerçekten üzgünüm."

Reagan yüzünü ellerinin arasına sakladı, hayali soy ağacını çözmek için zamana ihtiyacı vardı. Uydurma büyük amcası hâlâ hayattaydı; iyi. Uydurma büyükannesi ölmüştü. Yeni bir haber yok. Sadece kasaba Beverly Truman'la yeni öğreniyor olmalıydı. Şerif Jeremiah'la söylediğine ve şimdi de burada ona amcası diye hitap ettiğine göre, yaşlı adam onun yeğeni olduğu konusunda herkese yalan söylediğini biliyor olmalıydı. Reagan onun öğrenmeyeceğini düşünerek delilik ettiğine karar verdi ama bunun bu kadar çabuk değil de daha sonra olmasını ummuştı.

Yasanın kolu tekrar etrafını sardı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı Şerif McAllen. "İstersen devam et ve ağla, Reagan."

Ağla! Durmadan çığlık atmak istiyordu. Yaşlı adam ondan hoşlanmaya başlamıştı ... en azından kahvaltıda ona homurdanacak kadar. Neredeyse bir haftadır çalışmasına rağmen henüz parasını bile ödemedi. Şimdi muhtemelen onu bir Truman'la taklit etmekten tutuklatacaktı. Aklından bir umut geçti: Jeremiah şerife onun yeğeni olmadığını söylememişti. Belki de onu başkalarının önünde ifşa etmeyi bekliyordu ya da belki de bu yalana inanmak istiyordu.

Arabayla evine dönerlerken Reagan şerife bakmadı. McAllen bir şerifin söyleyeceğini tahmin ettiği her şeyi söylüyordu. Reagan bundan sonra nereye gidebileceğini düşünmeye çalıştı. Oklahoma City bir seçenek değildi ve Jeremiah şerife onun yeğeni olmadığını söylediğinde, burada kalmak da mümkün olmayacaktı. Reagan şu anda yalanını kabul edeceği umuduna tutunmanın, kendisini onun yanında olmaktan hoşlandığına ikna etmeye çalışmak kadar olası olduğunu biliyordu.

Cebinde iki doları vardı ve buradan gidecek hiçbir yeri yoktu.

Çiftliğe o kadar hızlı varmışlardı ki, ışınlandıklarına yemin edebilirdi. Reagan şerifin peşinden Jeremiah ve geçen hafta onu dışarı çıkaran itfaiye şefinin beklediği merdivenlerden çıkarken başını öne eğdi. Truman'ın öfkeli olup olmadığı belli değildi. İyi günlerde kızgın görünürdü.

Hank Matheson onu selamlamak için başını salladı ama Reagan yanından geçip yaşlı adamla yüzleşirken konuşmadı. Eğer Hank el fenerini geri vermediği için şikâyet etmeyi planlıyorsa, sıraya girmesi gerekiyordu. Bir yığın sorun zaten ona doğru geliyordu.

"Yeğenimle yalnız konuşmak istiyorum." Jeremiah Reagan'ın başının üzerinden şerif ve Hank'e baktı. "Siz ikiniz arabayı alıp elma ağaçlarının ne durumda olduğuna bakabilirsiniz. Hank, Pat teyzenin her zaman olduğu gibi bu yıl da elma isteyeceğini umuyorum. Senin arazinle benimki arasındaki çite bir kapı koydum. Çitin üzerinden tırmanıp ağaçları kontrol edemeyecek kadar yaşlandı." Kemikli bir eliyle onlara el salladı. "Ona iyi baktığımı söyleyin ve ikiniz de sulama yaptığım çamurdan uzak durun."

Reagan beklenmedik bir gülümsemeyi bastırdı. Jeremiah Şerif ve itfaiye şefine on yaşındaymışlar gibi davranıyordu.

Araba elma ağaçlarına doğru uzaklaşırken Jeremiah ona eve girmesini işaret etti. Bir an için onları geri çağırmayı düşündü ama içinden bir ses yaşlı adamla yalnız yüzleşmesi gerektiğini söylüyordu. Ona bu kadarını borçluydu. Yaptıklarından sonra onun da söz söylemeye hakkı vardı.

Ön kapının solundaki ilk odaya gitti. Reagan'ın bir film setinde gördüğü eski bir salona benziyordu. Buraya hiç adım atmamıştı ve toz tabakasından Reagan'ın da yıllardır adım atmadığını tahmin ediyordu.

Ona panjurları açmasını emretti. "Düzeltememiz gereken bazı şeyler var kızım. Bunu aydınlıkta da yapabiliriz."

Reagan ona sahte bir selam vererek, "Evet efendim," dedi. Eğer kovulacaksa, kendi yoluna giderdi.

"Bana ukalalık yapma," dedi eski bir masanın örtüsünü çekerken. "Zamanımız yok."

Reagan birkaç dakika boyunca panjurlarla uğraşırken o ofisteki döner koltuğa oturdu. Oda nihayet gün ışığıyla dolduğunda, en yakındaki pencere kenarına oturdu ve bekledi. Reagan onun komaya girmiş olması gerektiğine karar verdiği sırada Jeremiah bir şeye uzandı.

Reagan güvercin deliği çekmecelerinden birinden lastik bantla bağlanmış bir tomar banknot çıkarırken ona baktı.

Ona baktı ve ilk kez gözlerinde hüznü gördü. Öyle bir hüznü ki, ona bakmak bile kalbini acıtıyordu. Tavrını bir kenara bırakıp daha da yaklaştı ve adamın konuşamayacağı kadar derin bir kederin farkına vardı.

Söyleyebileceği hiçbir kelime yardımcı olamazdı.

Sonunda derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. Öfke maskesi gözleri dışında tüm yüzüne geri döndü. "Sırf Beverly öldü diye kasabaya gidip insanların bana sarılmasını istemiyorum. Bu onu geri getirmeyecek. O burada ailesiyle birlikte kalması gereken aptal bir kadındı."

"Aptal değildi," diye düzeltti Reagan. "Sanırım sadece mahremiyetinden hoşlanıyordu." Adam ona ters ters baktı. "Yani onu tanıyordun. En azından bu kadarı yalan değil."

"Okuldan sonra çalıştığım huzurevinde odasını temizler ve ona gazete okurdum. Bazen ona mektuplarını bile okurdum. Harmony hakkında konuşurduk."

"Neden gittiğini söyledi mi?"

Reagan başını salladı. Bayan Beverly üzgündü ama yalnız değildi. Arada bir fark vardı. Bütün arkadaşları kilometrelerce uzakta olsa ve onlarla sadece mektuplarla konuşsa da, Reagan onun böyle olmasını istediğini hissediyordu. Beverly bir keresinde ona hayatı boyunca okumayı planladığı yüz kitabı olduğunu söylemişti. Eğer Reagan bunu biraz düşündüyse, Beverly'nin ev gibi sessiz bir yerde kalmasının nedeninin de bu olduğunu anlamıştı.

Jeremiah ofladı. "Kocasının ve çocuklarının anılarıyla kasabada yaşayamadığı için benimle burada yaşamak istemediğini söyledi."

"Sanırım ikiniz yakın değildiniz."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "O okula başladığında ben ordudaydım. Eve döndüğümde o büyümüş ve evlenmişti. Hiç yakın olmadık. Bir parçam hala onu etrafında salladığım o küçük kız olarak görüyor. Savaştan döndükten sonra birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz olmadı ama o benim kız kardeşimdi ve onun için doğru olanı yapmak istiyorum."

Parayı Reagan'a doğru itti. "Sen şerifle birlikte kasabaya git. Beverly için yeni, güzel bir elbise al ve tabutun üzerine koymak için büyük bir demet çiçek sipariş et. Beverly bundan hoşlanır. Mağazaya Tyler Wright'ın çiçekleri en kısa zamanda almasını söyle."

Reagan neredeyse sakızını yutuyordu. "Pekâlâ," diye başardı.

Daha sözünü bitirmemişti. "Hazır oradayken kendine kıyafet de alabilirsin. Cenaze için güzel bir şeyler ve okul için ne gerekiyorsa. Senin giydiklerine bakmaktan bıktım. Gemiden yeni inmiş, senden daha iyi giyinen mülteciler gördüm."

"Ama ..." Reagan onun giysiler hakkındaki görüşüne karşı çıkamazdı. İkinci el mağazasından alınmışlardı. Ama para ... Hayatı boyunca elinde hiç bu kadar çok para tutmamıştı.

"Kasabadaki herkes senin yeğenim olduğunu düşünüyorsa, sokaklarda yaşamıyormuş gibi görünsen iyi olur." Gözlerini ona dikti. "Cenaze bittiğinde kasabaya gidip senin için birkaç hesap açtıracağım, böylece eczaneden ve kadınların ihtiyacı olan her şeyin olduğunu iddia eden Lady Bug mağazasından ihtiyacın olan şeyleri alabilirsin. Aşırılığa müsamaha göstermem ama bir kızın bazı şeylere ihtiyacı olduğunu da farkındayım."

"Beni kovmayacak mısın?"

"Gitmek istediğin başka bir yer var mı?"

"Hayır." Neredeyse gidebileceği bir yer olmadığını da ekleyecekti ama burada kalıyorsa bunu zaten bildiğini düşündü.

"İhtiyacınız kadarını harcayın ve arta kalanları makbuzlarla birlikte bu çekmeceye koyun." Masanın ortasındaki kare şeklindeki küçük çekmeceyi işaret etti. "Bu odayı havalandırmak istersen, yapabilirsin. İhtiyacın olursa kullanabilirsin." Boğazını temizledi. "Beverly çocukken hep bu odada kitap okumayı severdi."

Reagan elindeki para rulosunu evirip çevirdi. Hiç kimse ona bir kuruş bile emanet etmemişti. "Kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Jeremiah Amca."

Bir patlama bekledi ama patlama olmadı.

Adam ön kapıya doğru ilerledi. Kadın da onu takip etti ve şerifin arabasının arkasından hırpalanmış eski bir pikabın yanaşmasını izlediler. "Ben son Truman'ım," diye fısıldadı, ondan çok kendi kendine. "Bir süreliğine aileden biri gibi davranmak istersen, benim için sorun olmaz."

Reagan sarılmaktan hoşlanmayacağını tahmin ederek onun yanına kaydı. "Şerifle kasabaya gidersem eve nasıl dönerim?"

"O kadar da uzak değil. Birçok kez yürüdüm," dedi.

"Ama istersen saat beş gibi arabayla gelir ve seni postanenin yanından alırım. Cenaze evine gider ve saygılarımızı sunarız. Sanırım Beverly o zamana kadar orada bekliyor olur."

Noah "Vaiz" McAllen ilk basamağa ulaştığında verandaya yürüdüler. Ateş böcekleri dahil her şeye havlayan yaşlı köpek, Noah'nın sol elini yalayarak hoş geldin diyordu.

"Kimsin sen?" Jeremiah sordu. "Millet bugün yolumu aşındırıyor."

Vaiz şapkasını çıkardı. "Noah McAllen," dedi. "Söylememin sakıncası yoksa, aşınacak fazla bir yol yok, efendim."

Jeremiah homurdandı ve Reagan onun gülmekten anladığı şeyin bu olup olmadığını merak etti.

"Kız kardeşinizin öldüğünü duydum Bay Truman ve gerçekten çok üzgünüm," dedi Noah. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa bilmenizi isterim. . ."

Jeremiah kaşlarını çatı. "Haberler hızlı yayılıyor."

Noah gülümsedi. "Cep telefonları. Rea'yı dersten çıkardığını duyunca kız kardeşimi aradım, o da bana söyledi. Ne yapabileceğime bakmak için hemen buraya geldim."

Yaşlı adam önündeki çocuğu ölçüp biçerek baktı. "Onu kasabaya götürebilirsin. Ayarlamaları o yapacaktır. Burada bekleyemeyecek bir işim var."

Reagan parayı cebine attı ve Noah, Reagan onu kamyonu doğru çekmeden Önce ancak veda edecek zaman bulabildi.

Yola çıktıklarında aralarında garip bir sessizlik oldu. Vaiz onun gözyaşlarına boğulmasından endişelenmiş gibi görünüyordu. Reagan ona Bayan Beverly'nin öldüğünü neredeyse bir haftadır bildiğini söyleyemezdi.

Sonunda sessizliği bozdu. "Nasıl oldu da yaşlı Köpek seni ısırmadı? Bana hâlâ hırsızmışım gibi bakıyor."

Noah omuz silkti. "Köpeklerle ve bebeklerle aram iyidir." "Tekrar dene."

Gülümsedi. "Dün kamyonunda bıraktığım son öğle yemeğini ona attım. Yedi, poşeti ve her şeyiyle."

Bölüm 10

HANK, SANDIĞIN ARKASINDAKİ YÜRÜYÜŞ ÇUBUKLARINDAN İKİ TANESİNİ ALDI

ve bir tanesini Alexandra'ya uzattı.

Evdeki manzaradan uzaklaştığı için memnun bir şekilde onun peşinden gitti. "Pat teyzen gerçekten çitin üzerinden tırmanıp elma alıyor mu?"

"Evet, ben de kaçış arabasını kullanıyorum. Bölgedeki en iyi turtaları yaptıklarını söylüyor. Ayrıca Jeremiah'nın işlerle ilgilendiğinden emin olmak için ara sıra ağaçları kontrol etmeyi de görevi olarak görüyor."

Alex dallardan birini çekti, kıştan ölmüş gibi görünse de dalın avucunun içine girdiğini hissetti.

"Baharda hırsızlığa katılmak istiyorsan," dedi Hank, "bunu doğru yapmalısın, o yüzden kuralları dinle. Sadece yerdekileri al. Pat Teyze o zaman bunun çalmak değil, geri almak olduğunu söylüyor."

Alex, Hank'in seksen yaşındaki teyzesinin elma çaldığı düşüncesine güldü. "Biliyorsun, elma toplasa da kaldırsa da onu tutuklayabilirim."

"Devam et," dedi sanki ciddiymiş gibi. "Çiftliğimde bir kadın eksilmesi bana uyar. Annem, iki dul büyük teyzem, iki boşanmış kız kardeşim ve dört yaşında bir peri prensesim var. Yemekte tek kelime etmedim beş yıl içinde masa."

Alex bir kaşını kaldırdı. Neredeyse onun için üzülecekti. İtfaiye istasyonunda bu kadar çok zaman geçirmesine şaşmamalıydı. Eski aile çiftliği on sekiz yaşından beri gayri resmi olarak ona aitti ama annesi hep orada yaşamıştı. Hank'in iki büyük teyzesi yıllar önce öğretmenlikten emekli olduklarında buraya taşınmışlardı. Sonra Hank'in kız kardeşleri birkaç ay önce eve geldi, ikisi de boşanmıştı. Hank'in hepsiyle nasıl başa çıktığını hayal bile edemiyordu. İki yaşlı kadın, iki boşanmış kadın, kendini sanatçı olarak gören bir anne ve yürüyemeyecek kadar hasta dört yaşında bir yeğen.

Alex kafasını kaldırdığında gülümsüyordu. Onun gülümsediğinde nasıl görüldüğünü neredeyse unutmuştu.

"Hepsini tutuklayın," dedi. "Sessizlik işime yarayabilir. Pat Teyze onları çalabilir ama Şişman Teyze onları yer."

Alex güldü. Hank her zaman iki büyük teyzesine Pat ve Fat diye seslenirdi, Fat teyzesi zayıf olmasına rağmen. Bu iki yaşlı kadını hayatı boyunca tanımıştı ve ilk adlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Öğretmenlik yaptıkları dönemde ikisine de Bayan Matheson derlerdi.

"Ne zamandır bu soygunlarda teyzene yardım ediyorsun?" Parmağıyla onu işaret etti.

"Tüm hayatım boyunca." Sanki nöbet tutuyormuş gibi eski bastonunu havaya kaldırdı. "Beni de tutuklamayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Bu sadece zaman kaybı olur. Teyzen ganimeti taşımak için başka bir katır bulur. Hepinizi suçüstü yakalayana kadar bekleyebilirim."

Sopasını meydan okurcasına salladı. Adam engelledi. Kadın tekrar savurdu ve dövüş başladı. Havanın durgun ve soğuk olduğu ağaçların gölgelerine doğru ilerlediler. Burada bir şeyler farklı görünüyordu. Sanki gerçek dünyadan çıkıp çocukluk hayallerindeki Sherwood Ormanı'na adım atmışlardı.

Yeni sulanmış toprağın kokusu etraflarında dolaşıyordu. Hank'in de bunu hissedip hissetmediğini merak etti ama büyüyü bozmaktan korktuğu için sormadı.

Teslim olmak için ellerini kaldırdığında, çocukken kazanmasına izin verenin her zaman Hank olduğunu ve asla kardeşi Warren olmadığını hatırlayarak güldü.

Ona baktı, acaba o da üçünün çocukken ağaçlarda nasıl oynadıklarını hatırlıyor muydu? Ama Hank'in gözleri gülümsüyordu. Artık iki kanun kaçağıydılar. İhtiyar Truman onları o kadar çok kovalamıştı ki isimlerini bile öğrenmişti.

Çubukları arabanın kasasına yerleştirdiklerinde sırtıttı. "Anı için teşekkürler, Küçük John."

"Bir şey değil Robin," diye karşılık verdi. "Ama bir dahaki sefere ben Sundance olmak istiyorum, sen de Butch olabilirsin." Çizmelerindeki çamuru kurumuş çimenlere sürdü. "Bir trenle altın aramaya gidiyoruz."

İki parmağını şapkasına dokundurdu. "Emin olabilirsin."

Arabaya bindiler ve çiftlik evine geri döndüler. Jeremiah'a veda edip onun arabasına bindiklerinde artık kanun kaçağı değillerdi, sadece işlerini yapan iki sorumlu insandılar.

Bölüm 11

TYLER WRIGHT WILLAMINA İÇİN BİR NOT BIRAKTI VE DIŞARI ÇIKTI

Şafaktan önce. Oklahoma City'ye gidip ikiden önce dönmek istiyordu. Ela gözlü mektup arkadaşı Kate'e ilk e-postasını o zaman göndermeyi severdi. Kate genellikle saat beşe kadar cevap vermezdi ama önemli değildi; beklemekten, kontrol etmekten, tahmin etmekten zevk alırdı.

Geri e-posta gönderdiğinde dört gün boyunca aynı cevabı almıştı. Evet, onunla akşam yemeği yiyecekti. Tabağını dolduracak ve yemek yerken ekrana bakacaktı.

Hız yapabilmek için arka yollardan gitti, dönüşte sevgili Bayan Beverly'ye saygısından dolayı anayolda kalacağını biliyordu. Kocasını öldükten yaklaşık bir ay sonra ofisine uğramış ve kendi cenaze töreni için planlar yapmıştı. Sosyal Sigortası dışında pek bir şeyi kalmamıştı ama cenaze masraflarını karşılamak istiyordu, böylece kimse bir şey kaybetmeyecekti.

Tyler, kardeşi Jeremiah'ın parası olduğundan şüpheliydi. Etraftaki çoğu insan gibi toprak zengini ama para fakiriydi. Beverly kimseyi rahatsız etmek istemediğini söylemişti. Kocasının kasabadaki neredeyse herkesten borç para aldığını ve hiçbirini geri ödemeyi teklif etmediğini söylediğinde ağlamıştı. Kocasını bunun bir oyun olduğunu düşünmüştü ama o yıllarca utanmıştı. Kırk yıllık evlilikten sonra kızlık soyadına dönecek kadar utanmıştı. Cenaze masraflarını ödemiş, sonra da Tyler'a kasabadaki tüm insanlara borcu olduğunu gösteren bir kâğıt vermişti. Jeremiah ölene kadar bu kâğıdı saklamasını, sonra da aile çiftliğini idare eden kişiye, arazinin satışından elde edilecek gelirin yarısıyla her birine ödeme yapıp yapamayacaklarını sormasını istemişti.

Kaşlarını çatan Tyler, kâğıdın herhangi bir mahkemede geçerli olacağından şüpheliydi. Jeremiah, kayınbiraderinin borçlarını ödemek için bile olsa arazinin hiçbirini satmazdı ve artık Beverly'den daha uzun yaşadığı için tüm arazinin sahibiydi.

Tyler arabayı sürerken güneş doğmak üzereydi. Yaşlı Jeremiah'dan kırk yaş daha gençti ama bir bakıma aynıydılar. Onlar öldüğünde, aile soyu da ölüyordu. Tyler gençken, her zaman çocuk sahibi olmak için önünde bolca zaman olduğunu düşünürdü. Yürütmesi gereken bir işi ve onu meşgul edecek bir hobisi vardı. Yirmili yaşlarında evlenmek için çok gençti, otuzlu yaşlarında hazır değildi ve şimdi kırklı yaşlarında çıkmak isteyeceği tek bir kadın bile düşünemiyordu. Ya da dürüst olmak gerekirse, onunla kim çıkmak isterdi ki?

Tyler cenaze evini asla satmazdı, ne kadar para olursa olsun. Eğer satarsa, ne evi ne de kökleri kalırdı. Ama şimdiye kadar onunla yaşayan bir karısı ve çocukları olacağını düşünmüştü.

Üç yıl önce, boşandıktan sonra Harmony'yi ziyarete gelen birinin kuzeniyle görücü usulü bir randevusu olmuştu. Akşam yemeği için birkaç kez dışarı çıkmışlar ve sohbeti sürdürmeyi başarmışlardı, ancak adam kızın eline uzandığında kız geri çekilmişti. Adam onu kapıya kadar geçirdiğinde, bütün gün ölü insanlara dokunan bir ele dokunma düşüncesine dayanamadığını açıklamıştı.

İşyle ilgili ölü insanlara dokunmayı içermeyen binlerce şeyi açıklama zahmetine girmemişti.

Tyler aniden gülümsedi. Bu gece Kate'i ziyaret ettiğinde, ona görücü usulü randevular hakkında ne düşündüğünü soracaktı. Konuştukları her şey ilginçti. Bir düzine konu hakkında konuşmuşlardı ve Kate ona fikrini söylemekten hiç çekinmemişti. Meksika yemeklerini seviyor, marketteki kuyruklardan nefret ediyor, ülkesini seviyor, dünyanın her kentindeki metrolardan nefret ediyor, silah kontrolüne karşı savaşıyor ve yürümeye başladığından beri kadın hakları için kampanya yürütüyordu.

Kate'in hiç kimsenin hiçbir konuda konuşmayacağı ama hiçbir tartışmanın da sıkıcı olmayacağı bir kadın olduğunu hissediyordu. En sevdiği küfürler için kullandığı küçük şifreler bile hoşuna gitmişti.

Saat onu biraz geçte Tyler, Beverly Truman'ın cesedini aldı, sonra üç blok öteye gitti ve Sonic'in arabalı servisinden bir ayak uzunluğunda acılı peynirli sosis ve patates kızartması alıp Harmony'ye geri döndü. E-postasını göndermek için zamanında evde olacaktı.

Bölüm 12

"AMCANIN SANA BÜTÜN BUNLARI HARCAMANI SÖYLEDİĞİNE EMIN MISIN?

para?" Noah üçüncü kez sordu.

"İhtiyacım olan tek şey, dedi." Çiçekçiye uğramışlardı ve şimdi de Bayan Beverly için bir elbise bulmak üzere Lady Bug'daki rafları karıştırıyorlardı. Reagan görevini ölüm kalım meselesi gibi ciddiye alıyordu. Jeremiah ona güveniyordu ve o da onu hayal kırıklığına uğratmamaya karar vermişti.

Noah üzerinde VAHŞİ OLMAK İÇİN DOĞDUM ve BENİ LİDERİNE GÖTÜR gibi şeyler yazan tişörtler çıkardı. "Bunun gibi bir şey almaya ne dersin Rea?" diye sordu, sanki bedenini tahmin etmeye çalışıyormuş gibi ona doğru tutarak.

Reagan gözlerini kapadı ve yeni amcasından aldığı emirleri tekrarladı. "Tabut için çiçek, onun için bir elbise ve benim için de kıyafet." Tişörtü itti. "Başka bir şey yok. Parayı boşa harcayamam."

Noah başını kaşıdı. "Burada ölü yaşlı kadın kıyafetlerine benzeyen bir şey göremiyorum." Üzerinde minik pembe flamingolar olan bir güneş elbisesi aldı.

Etraflarında dolaşan satış görevlisi onu duymuş olmalıydı. "Vefat etmiş biri için elbise mi arıyorsunuz?"

Başını salladı ve Reagan'ın daha önce hiç görmediği bu kadına her şeyi anlattı. Sonra Reagan'ı şaşırtan bir şekilde kadın onlara cenaze evine gitmelerini söyledi. Kadının bir satışı eksikti ama yine de onlara yardım etmeye çalışıyordu.

Böylece cenaze evine gittiler ve orada ölümler için kutulanmış giysiler buldular.

Noah etrafta dolaşırken Reagan kutuları karıştırdı. "Bu harika," dedi. "Böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunların her biri Bayan Beverly'ye benziyor. Muhtemelen yıllardır kıyafetlerini buradan alıyordur."

Noah açık bir tabutun arkasından eğildi. "Büyükanneni mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi onun gözlerine bakmadan. "Onu gerçekten tanı mıyordum." Yalan olmayan bir şeyler düşünmeye çalıştı. "Yaşadığı yerdeki insanlar ona sadece Bayan Beverly diyordu, sanırım ben de onu böyle hatırlıyorum."

Reagan beyaz dantel yakalı, güzel mavi bir elbise seçti. Elbiseyi resepsiyondan onları takip eden kadına uzattı, kadın gülümsedi ve Bayan Beverly'nin birkaç saat içinde görmeye hazır olacağını söyledi. Kadın o kadar nazıktı ki Reagan neredeyse burada kalıp ziyaret etmek istiyordu. Neredeyse.

Noah Burger Barrel'de durdu ve Reagan'a öğle yemeğı aldı. Yarısını Jeremiah'ın yaşlı köpeğı için ayırdı. Arkadaş edinmelerinin zamanı gelmişti.

Sonra Noah onu alışveriş merkezine götürdü. Alışveriş merkezinin ortasında iki kurabiye dükkânı, terk edilmiş bir sosisli sandviç standı ve kocaman bir tabelası olan bir McDonald's vardı: SINIRLI MENÜ. Alışveriş merkezindeki tek fareler seksen yaşın üzerindeki bir düzine yürüyüşçüydü.

"Burası nasıl iş yapmaya devam ediyor?" Reagan fısıldadı.

Noah sırtıttı. "Bir de sakın bir günde görmelisin."

Onun kıyafetleri için alışverişe çıktılar. Noah işi ciddiye aldı, denediğı şeylerin yarısıyla dalga geçti, bir şeylerin yanlış olduğunu düşündüğünde kaşlarını oynattı ve batı kıyafetlerini denediğinde tüm dişlerini göstererek gülümsedi.

Sonunda, üç çift kot pantolon, altı gömlek, bir elbise ve gülünç görüldüğünü düşündüğü bir kovboy şapkası aldı. Ona şirin görüneceğine dair söz vermişti ve neredeyse ona inanacaktı.

"Şimdi şapkayı aldın," dedi dükkândan çıkarken, "bu hafta sonu gelip beni at binerken izlemelisin."

"Pekâlâ. Eğer cenazeye geleceksen."

Merdivenlerde durdu ve onunla yüzleşti. "Elbette geleceğim. Biz arkadaşız, Rea. Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar."

Tüm bu arkadaş olaylarının onun için yeni olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. "Daha önce hiç cenazeye gitmedim," diye itiraf etti. "Ne yapacağımdan emin değilim."

"Rea, kimsenin cenazede ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Ben genellikle gözlerimi aşağıya diker ve bana sarılmak isteyen herkese sarılırım. Bazıları bunu geride kalan ve kayıplarının acısını çeken tüm aileye yapmaları gerektiğini düşünüyor."

"Ailen öldü mü?"

"Elbette, ağabeyim Warren, üç yıl önce. Cenaze töreni boyunca ağladım. Kimsenin söylediği tek bir şeyi bile söyleyemedim."

"Nasıl öldü?"

"Görevi başında öldürüldü. Teksas Ranger'ı olma yolunda ilerleyen bir otoyol devriyesiydi. Bir adam barikatı aşmış ve Warren onu yakaladığında, adam arabaya doğru yürürken onu yüzünden vurmuş. Garip olan şey, adamın sadece hız cezası nedeniyle aranıyor olmasıydı. Warren o gece onu içeri bile almazdı. Kardeşimi bir hiç uğruna öldürdü."

"Bu gerçekten üzücü."

Üzüntüyü bir kenara iter gibi doğruldu. "Bana sarılmak ister misin?" diye sordu gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle.

"Hayır," diye cevap verdi ve gülümsedi.

"Böyle zamanlar çamurlu su gibidir Rea, diğer tarafa geçene kadar içinden geçmeye devam etmelisin."

SÖZLERİNİN NE KADAR DOĞRU OLDUĞU HAKKINDA HIÇBİR FIKRI YOKTU, AMA

Sonraki iki gün boyunca birkaç kez onları düşündü. İnsanlar eve yemek getirdi ve ona sarıldı. Cenaze evine gittiler ve oradaki herkes ona sarıldı. Jeremiah mezar başında bir tören düzenledi ve kasabanın yarısı gelmiş gibi görünüyordu ve çoğu ona sarıldı.

Reagan eve vardığında tamamen sarılmıştı. Jeremiah da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki tek kelime etmeden ya da bir lokma yemeden odasına döndü ve gecenin geri kalanında onu bir daha görmedi.

Odasına gitti ve kapıyı kapattı. *Benim odam, diye* düşündü Reagan. Beverly onu almak için asla geri gelmeyecekti. Duvarları boyayabilir ya da eşyaların yerini değiştirebilirdi. Ama şimdilik odayı olduğu gibi bırakmaya karar verdi. Tuhaf bir şekilde Reagan, Bayan Beverly'nin Reagan'ın orada uyuduğunu bilse gülümseyeceğini düşündü.

Jeremiah ertesi sabah aşığı indiğinde iş kıyafetleriyle kahvaltı hazırlıyordu. Evdekilerin getirdiği tüm çiçekler, kartlar ve pastalarla birlikte gitmişti. Normale dönme zamanının geldiğini düşünmüş olmalıydı.

Sessizce kabul etti, normalin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama cenaze günlerinin çamurundan daha iyi olmalıydı.

Bölüm 13

ALEXANDRA MCALLEN DEVRİYE ARABASINA DAYANDI ve boğazındaki teri sildi. Sabah sıcaktı ve kurşun geçirmez yeleği her zaman daha sıcak görünmesine neden oluyordu. Harmony'deki son cinayeti çözmeye çalışırken yarım saattir güneşin altında duruyordu.

"Size söylüyorum Şerif," dedi Dallas Logan, ilk kez söylemiyordu. "Yağmurlu ya da bulutlu olmayan her gece bir aptal bu ışığı söndürüyor ve artık canıma tak etti. Bir şeyler yapmalısınız."

Kilolu kadın oflayıp pufladı, göğüslerini sanki bir şey yaptırmak için koçbaşı olarak kullanacakmış gibi kaldırdı. Bir buçuk metrelik boyuyla göz korkutucu olmayabilirdi ama tanıştığı herkesle ölümüne konuşmaya çalışırdı. "Kim olabileceğini düşündüğüm kişilerin bir listesini yaptım. Tek yapman gereken ev ev dolaşıp araştırmak ve tüfeği olan birini bulacaksın."

Dallas bir tür yaşlılar yakartopu oynar gibi bir ayağından diğerine geçti. "Geniş bir ağ atmanız gerekebilir, Şerif McAllen. Geçen hafta Stella McNabb evimdeki kanasta oyununa geldi ve iki kez yapay ışığın parıltısının gecede doğal görünmediği hakkında yorum yaptı. Bana sorarsanız, onda bir sorun var. Bunu şehirde hiç yaşamamış insanlarda da gördüm." Dallas parmağını oynattı. "Senin ve benim kabul ettiğimiz şeylere kaşlarını çatıyorlar. Stella'nın ATM'yi hiç kullanmadığını biliyorum. Şimdi bana bunun garip olmadığını söyle. Kocasının arabasında silah olup olmadığına bakmaya değer."

Alex yüz mil içindeki herkesin bir tüfeği olduğunu tahmin ediyordu. "Sanırım sadece ampulü değiştireceğiz."

Yuvarlak, küçük kadın ofladı. "Geçen hafta ve ondan önceki hafta da böyle yapmıştın."

Alex, "*Siz kazandınız Bayan Logan, beş blok ötedeki herkesi toplayıp saatlerce aç susuz sorguya çekeceğim*" demeyi düşündü.

Kasabanın yarısını hapse atmak zorunda kalsam bile bu suçun kaynağına ineceğiz.

"Bu ışığı buraya getirmek için savaşmak zorunda kaldım. Kolay olmadı. Ronelle ve ben adliyeye onlarca kez gittik ve sonunda ışığı taktırdık. Bu köşe çok karanlıktı. Her türden değersiz insan geceleri gelip pencerelerimize bakabilirdi ve bizim bundan asla haberimiz olmazdı."

Alex nedense Ronelle'in adliyedeki kavgada kendi payına düşeni yaptığından şüpheliydi. Şerif olduğundan beri her gün kıza güneydin demişti ve posta görevlisi henüz ona cevap vermemişti. Alex kırık ampulleri araştırmaya başlarsa, yapması gereken bir sonraki şey, posta kutularına tıklmadan önce dergilerdeki tüm bulmacaları çözen suçluyu bulmak olacaktı. Alex'in postane suçunun arkasında kimin olduğuna dair oldukça iyi bir fikri vardı ama biri resmi bir şikâyetle bulunana kadar Ronelle'e tek kelime etmeyecekti.

Hank Matheson ve Willie Davis itfaiyeden merdivenle geldiklerinde Dallas Logan hâlâ etrafındaki komşulardan şikâyet ediyordu.

Dışarı çıktılar ve tek kelime etmeden ampulü değiştirdiler.

İşlerini bitirdiklerinde Bayan Logan, "Zamanı gelmişti," dedi.

Alex, Hank'e teşekkür eder gibi bir ifade takındı.

Gülümsedi. "Şehirdeki çocuklar su sızıntısıyla meşguldü, ben de yardım edebileceğimizi düşündüm."

Dallas Logan kendi kendine mırıldanarak evine geri döndü.

Alex, Hank'e bakmamak için kendini zorlayarak Willie'nin camı silip süpürmesini izledi. Neredeyse bir hafta önce meyve bahçesindeki o günden beri birbirlerini görmemişlerdi.

Hank sessizliği bozdu. "Birisi küçük kardeşinin Cumartesi gecesi rodeoda bir toka kazandığını söyledi."

"Evet, babam izlemek için Amarillo'dan geldi. Hepimiz Noah'la gurur duyuyoruz ama boğa binmeye başlamasına şaşırmadım; babam onu dört yaşındayken koyunlara, yedi yaşındayken de buzağılara bindirmeye başladı. Yemin ederim, annemle babamın oğullarının kanına rodeo aşılama çalıştığı için yaptıkları kavgaların yankılarını hâlâ duyabiliyorum. Warren'da tutmadı, ama Noah sert hayvanlara binmek için doğduğunu iddia ediyor."

"Babanı suçlayamam," dedi Hank. "Gençken ülkedeki en iyi boğa binicisiydi. Warren ve beni yanına aldığını hatırlıyorum."

Bir keresinde San Antonio'daki rodeoya gitmiştim. O zamana kadar yıllardır emekliydi ama oradaki her kovboy ona saygılarını sundu."

Buna itiraz edemezdi. Babası her zaman hayattan daha büyük olmuştu. Daha yirmi yaşına gelmeden ilk ulusal şampiyonluğunu kazanmıştı. Sonunda bıraktığında, kasabadaki herkes muhtemelen içindeki huzursuzluğu görmüştü. Amarillo merkezli bir sığır kamyonu şirketi kurmuştu ve çoğu gece dışarıda oluyordu. Warren çiftliğin bakımını üstlenmiş ve o üniversiteye giderken Noah'ı büyötmeye yardım etmişti. Babaları her zaman oradaydı, arka planda bir yerlerde... çok arka planda, ama ev ödevlerinde yardıma ihtiyaç duyduklarında ya da sadece konuşmak istediklerinde asla yanlarında değildi.

Warren öldüğünde, babaları çiftliğe olan ilgisini kaybetmiş ve tam zamanlı olarak Amarillo'ya taşınmıştı. Anne ve babası arasında duyarak büyüdüğü kavgalar artık kibar bir yabancı konuşmasına dönüşmüştü. Evliliklerini bitirmek için mahkemeye hiç gitmemişlerdi ama bildikleri tüm aşklar uzun zaman önce kelimelerle öldürölmüştü.

"Baban Cumartesi gecesi bizde kaldı, değil mi?" Hank'in sözleri düşüncelelerini böldü.

Bunun bir soru olmadığını biliyordu. Hank, Cumartesi gecesi onu barlardan birinden alması için neden bir telefon almadığını anlamaya çalışıyordu. O gece için zaten bir bakıcısı olduğunu düşündü - babası.

Tam orada, şehrin ortasındaki o sokak köşesinde, ona her Cumartesi gecesi oturup kendisi için endişelenmesine ihtiyacı olmadığını haykırmak istedi. Warren'a olanların hatırasını içerek unutmak zorunda değildi.

"Adam McAllen bugünlerde nasıl?" Hank yüzündeki tüm duyguları gizleyerek konuştu.

"Babam iyidir. Granitten yapılmış, biliyorsun."

Willie, Şerif ve Hank'in kendisi çalışırken vakit geçirmekten fazlasını yaptıklarından habersiz, "Hepsi bitti," diye duyurdu. "Sence bunu kim yapıyor, Şerif?"

"Sokak lambasından nefret eden biri sanırım," diye cevap verdi.

"Nasıl hissettiklerini biliyorum." Willie merdiveni katladı. "Eskiden her gece penceremde bir ışık parlardı. Sonunda perde taktırdım."

Alex yavaşça tam bir daire çizerek döndü. Sokak kasabadaki çoğu sokak gibiydi, farklı büyüklük ve koşullardaki evlerin bir karışımıydı. Düzinelerce pencere ışığa bakıyordu. Herhangi biri olabilirdi.

Hank, Willie'nin merdiveni yüklemesine yardım ettikten sonra Alex'e döndü. Kaşlarını çatmadan önce, "Öğle yemeği için vaktin var mı? Kız kardeşim korkunç bir şekilde ölen adamların resimlerini satmaya çalışmak için Fort Worth'a uçtu. Annem ve teyzelerim de alışverişe gittiler. Bugün Saralynn'le birlikteyim ve o da şerif olmaya karar verdi. Eminim bir meslektaşıyla konuşmak ister."

Alex güldü. "Diğer kız kardeşin nerede? Ölen erkeklerin resmini yapmayan. Çocuğa bakamaz mı?"

Hank itiraf etmek üzere olan bir suçlu gibi görünüyordu. Sefil. Kayıp.

"Liz öğlen kütüphanenin düzenlediği bir zaman yönetimi kursuna gidiyor. Bana yardımcı olacağını düşünüyor. Eminim bu gece notları ve dersin tamamını alacağım."

"Sen mi?" Alex bir kıkırdamayı bastırdı. Hank Matheson bu kasabadaki çoğu beş erkekten daha fazlasını yapıyordu. Bir çiftliği yönetiyor, itfaiyeyi idare ediyor, her sabah şafak sökmeden spor yapıyor, hayatındaki tüm kadınları bir araya topluyor ve Cumartesi geceleri ona zorbalık ediyordu.

"Evet, Liz zamanımı daha iyi yönetebilseydim, çıkmak için birkaç saatim kalacağını düşünüyor."

"Çıkmak ister misin?"

"Hayır," dedi. "Sadece yeğenimle öğle yemeği yemek ve onun tüm sorularını yanıtlamanıza izin vermek istiyorum."

Hank hiçbir zaman üzüleceğini düşündüğü bir adam olmamıştı ama şimdi ona acıyordu. "12:30, Mexican Plaza?"

"Kulağa harika geliyor." İki parmağını ona aldığı Stetson'ın ağzına dokundurdu ve arkasını döndü.

Bölüm 14

HANK MATHESON AZ ÖNCE HAVA RAPORUNU KONTROL ETMİŞTİ.

kız kardeşi Liz'in Saralynn ile istasyonun önünde durduğunu fark etti. Hiç şaşırmamıştı. Gidecek bir seminer bulamamış olsa bile, Liz'in bebek bakıcılığı yapabileceği en fazla süre iki saatti. Neyse ki evdeki onca kadın arasında yeğenine bakması pek sık istenmiyordu.

Liz vücudunda annelik duygusu olmadığını iddia ediyordu. Hank emin değildi, ancak beş yıllık evliliğinin sona ermesinin sebebinin bu olabileceğini hissetti. Saralynn'in eski kocasından sürekli şikâyet eden annesi Claire'in aksine, Liz evliliği hakkında yürümediği dışında tek bir kelime bile etmemişti.

"Geç kalıyorum!" Liz yolcu kapısını açıp Saralynn'i araba koltuğundan indirirken bağırdı.

Hank, yeğenini arabadan dikkatlice kaldırmak için tam zamanında dışarı fırladı. Her zaman taktığı bacak destekleri çocuk koltuğunun metal tokasına çarparak tıngırdadı. "Belki dersten sonra zamanını daha iyi kullanabilirsin, Liz?"

"Komik olma," dedi, çocuğun kitap ve oyuncak dolu çantasını çıkararak. "Arabayı yüklerken Claire aradı ve çocuğa ilaçlarını verdiğimden emin olmamı söyledi." Her zaman dört yaşındaki çocukla birlikte seyahat eden hapların bulunduğu beslenme çantasını itti. "Bunu yapmak zorundasın. Hangi hapın ne zaman verildiğini okuyacak vaktim yok."

Liz spor arabasına atlayıp First United Methodist Kilisesi'ne doğru kükrerken yeğenini ve iki çantasını tuttu.

Saralynn, "Hoşça kalın," diye fısıldadı ve cevap verilmeyen bir el salladı.

"Bize veda etmeyi unuttu," dedi Hank istasyona dönerken. "Geri döndüğünde ona iki kez merhaba dedirteceğiz."

"Hayır," diye yanıtladı Saralynn. "Birisi onun davranışlarını çalmış. Bu araştırmam gereken bir suç." Pembe kazağına plastik bir yıldız iliştiirmiş ve beline eski oyuncak silahlarından birini bağlamıştı.

"Senin için bir sürprizim var." Yeğenine baktı, onun yapamadığı her şeyi hayal gücüyle yapmasına bayılıyordu. "Başka bir şerifle öğle yemeği yiyeceğiz. Siz kızların kötü adamlarla nasıl mücadele edeceğiniz konusunda notlarınızı karşılaştırabileceğinizi düşündüm."

Saralynn onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Şerif Yardımcısı Hank." "Ben de seni seviyorum Şerif," diye fısıldadı.

Bir saat sonra iki şerif Meksika Meydanı'nda cips eşliğinde hikâyelerini paylaşıyor olacaktı. Hank gülümsemesini durduramıyordu.

Restoran kasabanın güney ucundaydı, sadece yerlilerin bulabileceği kadar yoldan uzakta yuvarlak bir binaydı. Bir zamanlar adı Meksika Şapkası'ymış ama sahibi rüzgârın mekânı neredeyse bir fötr şapkaya benzeten tenteyi yırtmasından bıkmış, bu yüzden mekânın ortasına bir çeşme koymuş, her duvarı farklı bir renge boyamış ve buraya plaza adını vermiş.

Planlamamasına rağmen Hank erkenden geldi.

Saralynn, Hank'e ketçap gibi gelen ekstra hafif acı sos sipariş etti ve Alex gelene kadar çeşmedeki balıkları izledi. Çeşmenin yanındaki tüm masalar küçüktü, iki kişilikti, ama sahibi Saralynn'in tanıştığı ilk dört yaşındaki şerif olması nedeniyle üç sandalyeye yer açmıştı.

Alex karşısına oturduğunda Hank ayağa kalktı. Üç yıldır arkadaş olmaya en çok bu kadar yaklaşmışlardı ve aralarındaki huzuru bozacak bir şey yapmak istemiyordu. Alex'in ona neredeyse hiç bakmamasına aldırmadı. Saralynn'e gülümsüyor ve tüm dikkatini kıza veriyordu.

Çocuğu güldürdükten sonra Alex bir cipsi Saralynn'in özel acı sosuna batırdı ve yedi. Hank'e baktı ve yüzünü buruşturdu. Hank elindeki sos kasesini ona doğru kaydırđı. Tekrar daldırdı ve bu kez elini ağzının önünde sallayarak gülümsedi. Hank ona bir bardak su uzattı ve garsona biraz daha getirmesini işaret etti.

Yemek yerken Alex, Saralynn'e Şerif olmanın zorluklarından bahsetti ve Saralynn her birini şahsen tanıyormuş gibi kabul etti. Hank şili relleosunu yedi ve dinledi.

İkinci sopapilla sepeti teslim edildiği sırada, dizi masanın altında Alex'in bacağına çarptı.

Özür dilemek için ağzını açmıştı ki, kızın uzun bacağını ona doğru uzattığını fark etti. Tekrar çarptı ve kadının sesindeki hafif kıpırtıyı duydu. Kız ona bakmadı. Aslında, Saralynn'in ona anlattığı, trollerin ne sıklıkta bir şeyler çalıp onları sonsuza dek kurutucuda dönüp duran uyumsuz çorapların içine sakladıklarıyla ilgili hikayeye dalmış görünüyordu.

Bacağını onunkine dayadı.

Kadın hareket etmedi.

Onunla oynadığını düşündü. O da karşılık vermeye karar verdi. Bu öğle yemeği toplantısı çok daha ilginç bir hal almak üzereydi.

Kızlar konuşurken Hank öne doğru eğildi, elini küçük masanın altına götürdü ve parmaklarını Alex'in bacağı boyunca kaydırды. Alex'in kasları onun dokunuşuyla gerildi. Alex'in nefes alışının sığlaştığını duydu ama kız kıpırdamadı. Ona bakmadı.

Sandalyede kaykıldı ve bacağını onunkinin yanına kaydırды. Tek yapması gereken bir santim kıpırdamaktı ve birbirlerine değmeyeceklerdi. Ama yapmadı. Kot pantolonunun üzerinden onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Yaptıkları şeyin hiçbir anlamı yoktu. Tartışmaya girmeden birbirlerine üç cümle bile söyleyemiyorlardı. Onu bir düzine kez öldürmekle tehdit etmiş ve birkaç kez de öldürmeye çalışmıştı.

Ama bir şey onu ona çekiyordu. Muhtemelen onun da kendisinden daha iyi anlayamadığı bir şey. Onun yanındaki hissi seviyordu ve onun da sevdiğini tahmin ediyordu. Adam onun bacağına hafifçe vurdu, o da adamın bacağına vurdu.

Ona bakmasını dileyerek gülümsedi. O fırtınalı mavi gözlerinin öfke dışında bir şeyle dolu olabileceğini hissediyordu.

Alex'in telefonu çaldı ve o da bacağını çekti. Aramayı cevapladı, sonra ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor Şerif Saralynn, ama sizinle öğle yemeği yemekten keyif aldım."

"Ben de," dedi Saralynn. "Banka soygunu olduğu için mi gidiyorsun?"

"Hayır," Alex elini kızın yanağına götürdü. "Austin'den gelen eyalet müfettişleri yakında yeniden yargılanması gündeme gelebilecek eski bir dava hakkında benimle konuşmak istiyorlar. Onları ikiye kadar beklemiyordum. Erkenciler."

Hank ayağa kalkmış, onu inceliyordu. "Belki bunu tekrar yapabiliriz."

Alex, balıĝı sopapillasının geri kalanıyla beslemekle meşgul olan Saralynn'e bakmaya devam etti.

"Sanmıyorum," dedi ve sonunda Hank'e baktı.

Eski hüznün geri gelmişti. Ona bakıyordu ama ağabeyini hatırlıyordu. Saralynn orada olmasaydı, pişman olacaĝı bir şey söyleyebilirdi. Warren öleli üç yıl olmuştu. İkisi de o gece cesedini yolda görmüştü. İkisi de yas tutmuştu. Warren'ın anısının ikisini de rahatsız etmeyi bırakmasının zamanı gelmişti.

Adam bir yanıt veremedi kadını gitmişti.

ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA, HANK İTFAİYE İSTASYONUNA GERİ DÖNDÜ. İtfaiye

Rüzgâr saatte otuz mil hıza ulaşmıştı. Yağmur yağmadıĝı için endişelenmeye başlamıştı. Arazi yangını için olgunlaşmıŝtı. Bu sadece bir zaman meselesiydi ve hiçbir şey olmaması için dua ederken her şeyi hazırlaması gerekiyordu. Bob McNabb'ı aramayı aklına not etti. Adam gönüllü olarak çalışmak için çok yaŝlıydı ama ot yangınları hakkında etrafındaki herkesten daha çok şey biliyordu.

Saralynn ofisindeki tek rahat sandalyeye oturmuş, destekli bacaklarını istasyondaki ekstra battaniyelerden biriyle örtmüş, masasında çalışıyordu. Bir süre eğitim programı üzerinde endişelendikten sonra başını kaldırdı ve boyama kitabına konsantre olduğunu görünce gülümsedi. Dilinin ucu ağzının köşesinden dışarı çıkmıştı. O kadar tatlıydı ki, bir melek olmalıydı.

"Seni seviyorum, evlat."

Başını kaldırdı. "Ben de seni seviyorum, Hank Amca. Annem gezegende kalan tek iyi adamın sen olduğunu söylüyor."

Sırıttı. "Eminim bir gün benden daha iyisini bulacaksın. O zaman evlenirsiniz."

Başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca seninle, büyükannemle, annemle, büyük teyzem Fat, büyük teyzem Pat ve Liz ile yaşayacağım."

"Liz senin de teyzen, biliyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum, ama bana ona sadece *Liz* dememi söyledi çünkü *Liz Teyze* onu silikleŝtiriyor." Saralynn kaşlarını çatı. "Ne demek istediĝi hakkında bir fikrin var mı Hank Amca?"

Doğduklarından beri iki kız kardeşini de anlamamıştı. Ergenliğe girdiklerinde ve her ay aynı zamanda regl olduklarında, bu bir seri katil ve intihara meyilli bir manikle yaşamak gibiydi. Annesi bunu atlatacaklarını söylerdi ama şimdi yirmi yedi ve yirmi sekiz yaşındaydılar. Henüz hiçbir belirti görmemişti.

Saralynn boyama işine geri döndü, o da evrak işlerine geri döndü ve elini Alex'in bacağında gezdirmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı. Bunu bir ara Alex pantolon giymediğinde de yapmaktan çekinmezdi. Ve bir silah, diye düşündü.

Birkaç dakika sonra pencereden dışarı baktı ve annesinin hırpalanmış eski Suburban'ının yanaştığını gördü. Yeşil kamyonet kasabanın demirbaşı gibiydi. Eğer daha fazla tutarsa birileri bu şeyin üzerine tarihi bir işaret koyacaktı. Herkes onun ve yaşlı teyzelerinin nerede olduğunu kamyonetin park ettiği yerden biliyordu.

Hank, kızıl saçlı, ateşli kız kardeşi Claire'in Suburban'dan inip itfaiye istasyonuna doğru koşmasını izledi. Gülerek ofisinin kapısına çarptı.

Saralynn'e çılgınca sarıldı ve bağırdı, "Resimlerime bayıldılar bebeğim! Annemin çalışmalarına bayıldılar."

"Öyle mi?" Hank ve Saralynn aynı anda söylediler. Hank, kimsenin onlara bir göz kırpmasından daha fazlasını verdiğini hayal bile edemezdi. Keten bir yemek masasının üzerine yayılmış bir adam görmüştü. Başından ayak parmaklarına kadar her santimi kesilmişti. Claire bu resme *Akşam Yemeğinin Son Konuşu* adını vermişti. Aklına gelebilecek her türlü aletin kafatasına yerleştirildiği bir adamın kafasını gösteren başka bir resim daha görmüştü. Ona da "*Mükemmel Alet*" adını vermişti.

"Evet, beni sevdiler." Claire görünmez bir partnerle dans ederek odanın etrafında döndü. "Bu bahar bir gösteri yapmamı istiyorlar. Hayal edin. Fort Worth'ta kendi sergim. Bir galerinin duvarları tamamen benim çalışmalarım ile kaplı."

Hank galerinin açılışta yemek servisi yapmadığını umuyordu. "Bu harika, abla," dedi. "Seninle gurur duyuyorum."

Saralynn'i kaldırdı. Hank'e "Bu gece kutlama yapıyoruz," dedi. "Mümkünse akşam yemeği için yediye kadar evde ol."

"Bunu kaçırmazdım." Saralynn'in kitaplarını ve ilaç çantasını aldı ve Claire'i kamyonaya kadar takip etti.

İki yaşlı teyzesi üçüncü koltuktaydı ve etrafları alışveriş torbalarıyla çevriliydi. "Avin başarılı geçtiğini görüyorum." Onlara sııttı.

İkisi de kıkırdadı. "Victoria's Secret'ı bulduk," diye fısıldadı Şışman Teyze. "Korkarım biraz çıldırdık."

Bir an için bowling topu şeklindeki Pat teyzesinin Victoria's Secret'ın dantel ve tüylerle süslü kıyafetlerinden birini giyerek podyumda yürüdüğünü ya da Fat teyzesinin ince bedeninde sadece iç çamaşırı giydiğini hayal etti. Bu görüntü, yangın hortumunu kapıp kulağına sokarak bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmak istemesine neden oldu.

Kamyonun kapısını kapattı ve telesekreter açılmadan Önce telefonuna yetişmek için koşarak ofisine döndü.

Bölüm 15

REAGAN LEKESİZ MUTFAKTA OTURDU VE ŞÖYLE BAKTI

Jeremiah. "Bu bir randevu değil," dedi çığlığını bastırarak.

"Dışarı çıkıyorsun. Seni o alacak." Jeremiah kendine bir dilim daha hindistan cevizli turta kesti. "Eğer ördek gibi yürür ve ördek gibi konuşursa ..."

Daha yakına eğildi ve parmağıyla adamın burnunu işaret etti. "Benimle bir daha ördek mantığıyla konuşma."

Çatalıyla kızın parmağını itti. "Sen tam bir ateş ve sirke kızıydın. Bir erkeğin seninle çıkmak isteyeceğine inanamıyorum. Aklının başında olduğuna emin misin? Eğer babasının eskiden yaptığı gibi sert atlara biniyorsa, muhtemelen beyni lapadır. Böyle bir adamla çıkmanın akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Bu bir randevu değil ve eğer geçinmesi zor biriysem, bu sadece seninle akraba olduğumu kanıtlar. Beyin konusunda ise pek emin değilim. Belki de hakkında hiçbir şey bilmediğim halde rodeoya gittiğim için beyni hasar görmüş olan benimdir."

Yaşlı Jeremiah homurdandı. "Konuyu değiştirme. Sende beyin var. Bunun için endişelenmiyorum. Aklıma gelmişken, bu turtayı beni tatlandırmak için yaptığını bilmediğimi bir an bile düşünme."

"İşe yaradı mı? Beverly'nin el yazısına benzeyen kutudaki eski bir tarifi kullandım."

"Hayır, işe yaramadı ama itiraf etmeliyim ki güzel turta yapıyorsun." Tatlıyı kahvenin beklediği masaya taşıdı. "Ve randevulaşmadığın o çocuğa seni eve erken götürmesi gerektiğini söyleyebilirsin çünkü yarın tam gün çalışacağız."

Reagan şapkasını aldı. "Sekizde çalışmaya hazır olacağım."

Gözlerini ona dikti. "Cebinde para var mı? Seni eve götürecek kadar paran olmadan hiçbir yere gitme."

"Param var ve evimin yolunu biliyorum." Aceleyle kapıdan çıktı, neredeyse son sözlerinde boğuluyordu. Eğer o buraya evim diyebiliyorsa, o da diyebilirdi.

Yarın çok çalışacaklardı ve o her şeyden şikâyet edecekti ama bunun bir önemi yoktu. Lone Oak Yolu'ndaki en harap yerde kaldığı ilk hafta boyunca günleri saymış, adamın onu evden atmasının ne kadar süreceğini merak etmişti. İkinci hafta nefes almaya bile korkmuştu. Adam onun hakkındaki gerçeği ya da en azından bir kısmını biliyordu ve her an herkese Truman olduğu konusunda yalan söylediğini söyleyeceğini düşünüyordu. O zaman devlet gelecek ve gitmek istemese bile onu alıp götürecekti ... kalmasını istese bile.

Şimdi, iki hafta olmuştu. Hâlâ tavukların çok fazla yumurtlamasından şikâyet ediyordu ama kasabadan aldığı şeyler hakkında tek kelime etmemişti. Çok fazla harcamamaya dikkat etmişti ama yaşlı adamın kendi şampuanına, sabununa ve paylaşmak zorunda olmadığı bir saç kurutma makinesine sahip olmanın ne kadar harika bir his olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Dolabında kimsenin giymediği yeni kıyafetlerle dolu bir düzine askı vardı.

Uzun sürmedi. Hiçbir şey uzun sürmez. Ama sona erdiğinde, hatırlayacak güzel bir şeyi olacaktı. Geriye dönüp baktığında Harmony'yi ve eski evi evi olarak düşünebilirdi. Ve kısa bir süreliğine de olsa ailesiyle birlikte olduğunu hissedecekti.

Noah'nın kamyoneti toprak yolda sekerek ilerliyordu. Onun verandadan atladığını görünce "Hazır mısınız?" diye bağırdı.

"Hazır." Adam eğilip kapıyı açarken kadın kamyonu doğru koştu. Avluda bir daire çizip toprak yola geri dönerken hiç durmadı. "Dayan Rea," diye sıırttı ona. "Bir an önce

Bailee'ye otuz dakika içinde kırk mil."

"Bu şey o kadar hızlı mı gidiyor?" O kadar heyecanlıydı ki ciyaklamamak için kendini zor tuttu. Daha önce de erkeklerle takılmıştı. Aslında randevu değil, sadece geç saatlere kadar kimsenin eşleşmediği grup şeyleri. Bu farklıydı. Tam olarak bir randevu sayılmayabilirdi, ama şimdiye kadar sahip olduğu en yakın şeydi.

İçten içe, geç olduğunda ne yapacağını merak ediyordu. Erkeklerle birlikte olduğu birkaç seferde, onların kurtadamlar gibi olduğunu, gece yarısından sonra farklı bir şeye dönüştüklerini hemen öğrenmişti. Noah'ya baktı, onun da değişip değişmeyeceğini merak ediyor ve değişebileceği düşüncesinden nefret ediyordu.

"Bu kamyonet için endişelenme." Direksiyonu okşadı. "Başaracağız. Bailee'ye erken varırız ve kasabada hamburger yemek için dururuz diye düşünmüştüm ama görünüşe göre sana akşam yemeğini chuck wagon'da ısmarlamam gerekecek."

"Bana yemek ısmarlamak zorunda değilsin. Para getirdim."

Arabayı çiftlikten pazara giden yola çekti ve motoru çalıştırdı. "Eğer benimleysen, Rea, ben öderim. Sadece bir kamyonun arkasında dürüm yiyor olabiliriz ama ben öderim. Bu işler böyledir."

Ona geçmişte yaşadığını söylemeyi düşündü ama neredeyse buluşmaya bir tartışmayla başlamak istemedi. "Ama ne kadar yiyebildiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Ona şöyle bir baktı. "Cebimde yirmi dolar var. Eğer bundan daha fazla yersen senden borç alırım ve karnını doyururum, sonra da Pazartesi günü sana geri öderim."

"Yeterince adil."

"Yeni gömleğini beğendim, Rea. Batı tarzı değil ama iş görür."

Gülümseyerek teşekkür etti. Okula tişört ve kot pantolon giyerek geliyordu ama bu gece farklı bir şeyler giymek istiyordu. Erkek reyonunda indirimde düz mavi bir gömlek bulmuştu. İçine beyaz bir tişört giydiğinde fena görünmediğini düşündü.

Bailee'nin hemen dışındaki küçük rodeo alanına varana kadar okul hakkında konuştular. Noah kayıt için koşarken onu tribünlerde bıraktı ve sonra tribünlerin yanına park etmiş yemek arabasından akşam yemeği aldılar.

Atlı adamlar arenanın uzak ucunda sıralanmaya başladığında ayağa kalktı, ceketini çekiştirerek çıkardı ve kadının omuzlarına bıraktı. "Bunu üzerinde tut," dedi.

"Ama üşümüyorum."

"Bunu takarsan kimse seni rahatsız etmez. Ata bindikten sonra döneceğim."

Gözlerinde daha önce görmediği bir şey vardı. Bir uyarı. Etrafına baktığında kötü niyetli kimseyi göremedi ama Noah ile tartışmadı. Burası şehrin sokakları değildi. Tribünlerde yüz kişi olduğundan şüpheliydi ve görünüşe göre bunlar lise çocukları ya da ebeveynleriydi. Endişelenmesi gereken şeyin ne olduğunu sormadan Noah gitmişti.

Palto iyi hissettiriyordu; içinde hâlâ onun sıcaklığı vardı. Reagan ellerini kolların arasından geçirdi ve kolları yukarı itti. Yamalar

Ceketin Üzerinde Noah'nın rodeo takımının bir parçası olduğu yazlıyordu ve ceketini ona vermesi onu da takımın bir parçası yapıyor gibiydi. Neredeyse.

Güneş batarken tribünlere yaslandı ve ilk rodeosunu izledi. Burada bir yaşam biçimi, hiç hayal etmediği bir alt kültür vardı. Her şeyi büyülenmiş gibi izledi. Neredeyse bir dans vardı, atların yumuşak toprakta tepinmesi, kayışlardaki saçakların parlaması, binicilerin ve iplerin akışı.

Noah önce eyerli atlara bindi. Neredeyse oluktan çıkmadan önce düştü. Ama spiker herkesin "Vaiz "e yardım etmesi gerektiğini bağırdı ve Reagan onun poposunun tozunu alıp şapkasını topraktan çıkarmasını izlerken olabildiğince yüksek sesle alkışladı.

Takım kement atmaya geçtiklerinde kalbi biraz yavaşladı. Hiçbir sporla ilgilenmemişti ama bu farklıydı. Bu bire bir mücadeleliydi ve erkekler birbirlerine yardım ediyor ve birbirlerini destekliyorlardı. Tekrar tekrar başka bir binicinin eşyalarını aldıklarını ya da yere düşmüş bir kovboyu boğanın vahşi dönüşlerinden korumak için kapıdan atladıklarını gördü. Bol pantolonlu ve kırmızı gömlekli bir adam palyaçoya benziyordu ama spiker ona sürekli boğa güreşçisi diyordu. Onun kalabalığı eğlendirmek için değil, gerektiğinde yardım etmek için orada olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Bankta yanına bir vücut çöktü ve Reagan başını çevirmeden önce bunun Noah olmadığını anladı.

"Burada tek başına mısın?" diye fısıldayan bir ses o kadar yakındı ki, vızıldayan bir sinek gibi onu uzaklaştırma dürtüsüyle savaştı.

"Hayır." Reagan dönüp yanında oturan kendi yaşlarındaki kilolu çocuğa baktı. Batılı tarzda giyinmemişti ama bol bir pantolon ve üzerinde delikler olan siyah bir tişört giymişti.

"Ben Brandon Biggs," dedi, sanki kızın umurundaymış gibi. "Etrafıma bakındım ve tanımadığım tek bir kız fark ettim. Yani bu senin şanslı gecen. Seninle oturacağım."

Kadının giydiği ceketini ilk kez fark etmiş gibiydi. "Bu kime ait? Senin olmadığı kesin. Çok büyük."

Bu adamla konuşmak istemiyordu. Reagan yaşadığı her yerde onun gibi sürüngenlerle karşılaşmıştı. Dünyayı yönettiğini sanıyordu. "Burası Vaiz McAllen'a ait ve gerçekten gitmeni istiyorum."

Brandon güldü. "Burası özgür bir ülke. İstersem burada oturabilirim. Ayrıca Vaiz'in kim olduğunu biliyorum. Onu neredeyse ata binerken gördüm."

"Git, yoksa ben giderim."

Ayağa kalktı ve adam elini tutmadan önce bir adım yana doğru ilerledi.

"Sakın gitme. Vaiz ve ben çok yakınız. Takılmamıza aldırılmaz.

dışarı." Brandon kaşlarını oynattı. "Ayrıca, seni rahatsız etmek bu aptal rodeodan çok daha ilginç."

"Ama umurumda değil. Başka bir yerde oturmayı tercih ederim çünkü rodeo ile ilgileniyorum." Dikkat çekmek istemiyordu. "Kolumu bırak."

Brandon bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra onun yanından geçip gitti ve daha iyi düşünmüş gibi göründü. Elini çekti ve ofladı. "Huysuz küçük kız, değil mi? Sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum."

Kadın onun etrafından dolaşmaya çalıştığı anda, adam bacağını kaydırdı, böylece kadın dar alanda onu geçmek için bacağına sürtünmek zorunda kaldı.

Reagan ayakkabısının topuğuyla bacağını sertçe kaval kemiğinin birkaç santim altına *sürttü*.

Topuğu bacağından aşağı kayarak derisini ağaç kabuğunun üst tabakası gibi sıyırmadan önce bir an için gülümsedi.

Yüzündeki ifadeden siyah kot pantolonunun altının kanadığı anlaşılıyordu.

Geri çekilerek kızın geçmesine izin verdi, sonra da yanından geçen bir çocuğa beklemesi için bağırdı. Basamakları topallayarak indi, hareket ederken insanları kenara itti.

Noah'nın arkasında durduğunu görmeyi bekliyordu ama Reagan döndüğünde kimse yoktu. Sanki Brandon bir hayalet tarafından korkutulmuş gibiydi. Kimse ona bakmıyordu bile.

Sonra onları gördü. Tıpkı omuzlarındaki gibi mavi ceketler etrafına dolanmıştı. Onları fark edecek kadar yakın değillerdi ama dikkatini çekecek kadar yakındı. Fıçı yarışları başladığında, mavi ceketlilerin yavaşça uzaklaştığının farkında olarak yerine oturdu. Reagan, Brandon ya da onun gibi biri dönerse, geri geleceklerini hissediyordu.

Korunuyor olmak tuhaf bir duyguydu. Vaiz ata binerken tek başına onu izlediğini sanıyordu ama başından beri onu izliyor olmalıydılar.

Birkaç dakika sonra Noah tribünlere ikişer ikişer tırmandı ve onun yanına oturdu. Kolunu hafifçe onun omuzlarına doladı. "Arabamı nasıl buldun, Rea?"

"Ne yolculuğu? Sen düştün."

Güldü. "Dört saniye kaldım. Yolu yarılamıştım. Boğaya binene kadar bekle. Zili çalacağım."

"Düşmeden önce mi?"

Başını salladı. "Düşmeden önce."

Onu kaburgalarından dürttü. "Yani bu düşme de bunun bir parçası, kazansan da kaybetsen de. Noah, bu sana da garip gelmiyor mu? Eğer zaman ayırırsan, boğaları zilde durmaları ve inmene izin vermeleri için eğitmeleri gerekir gibi görünüyor."

"Bunu öneri kutusuna koyacağım." Güldü.

Otuz dakika sonra, boğanın üzerinde beş saniye dayanabilmişti ki, boğa onu üzerinden atıp çamura yuvarladı. İlerleme kaydettiğini düşünerek alkışladı.

Son birkaç etkinlik sona ererken, rüzgar sanki kalabalığı arabalarına doğru itiyormuş gibi esmeye başladı. Aileler çocuklarını toplayıp evlerinin yolunu tuttu.

Arkasındaki mavi ceketli adamlardan biri yanından geçti, kız arkadaşı da hemen arkasındaydı ve elini omzuna koyarak onu sabitlemeye çalışıyordu.

"Kanalların oraya gitmek ister misin?" diye sordu çocuk Reagan'a. "Vaiz'le orada buluşabilirsin."

Kız arkadaşı onu rahatlatmak istercesine bir kez başını salladı.

"Elbette," dedi Reagan, tribünlerde kalan son kişi olmak istemiyordu.

Noah'ı çitin arkasında buldu. Kot pantolonundaki kirin tozunu alıyordu. Doğrulduğunda, ışık gömleğindeki ıslak bir şeyden yansıyor. "Nedir o?" Reagan yaklaşarak yapışkan sıvıya dokundu. "Boğa sümüğü," dedi.

"Ah." Parmağını kot pantolonuna sildi.

"Kuruyacak" -bacağını tokatladı- "ama içine düştüğüm bu bok her yerimi kapladı."

"İyi yolculuktu," diye idare etti, adamın neyle kaplı olduğunu düşünmemeye çalışarak.

"Evet, neredeyse yetişiyordum."

Belki de adamın beyninin lapa olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu gece denediği her şeyde başarısız olduğu için en ufak bir üzüntü duymuyor gibiydi.

Kot pantolonunun tozunu almak için kullandığı elini ona uzattı. "Dansa gitmek ister misin?"

Yutkundu ve onun elini tuttu. "Elbette." Sümük ve bokla kaplı olması onu rahatsız etmediyse, kendisini de rahatsız etmediğini tahmin ediyordu. "Ama nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

"Ben de öyle."

Bir saat boyunca müzik dinleyip dansçıları izlediler ve sonra onu eve bıraktı, rodeonun tüm kurallarını açıkladı. Kız daha çok soru sordu çünkü onun sevdiği belli olan bir şey hakkında heyecanlı ve mutlu bir şekilde konuşmasını dinlemek eğlenceliydi.

Bahçeye girdiğinde, Jeremiah'nın ön verandada oturduğunu gördü.

"Amcan bekledi," diye fısıldadı Noah ceketini geri alırken.

"Muhtemelen sandalyede uyuyakalmıştır."

"Senin için endişeleniyordu," diye ekledi Noah.

Reagan bundan şüphe duysa da, "Bu pikap balkabağına dönüşmeden içeri girsem iyi olacak," dedi.

Noah sırtıttı. "Eğlendin mi?"

"Yaptım." Ona bunun neredeyse hayatının en güzel gecesi olduğunu söylemeyi düşündü. Aylardır gülmediği kadar gülmüş ve kendini korunmuş hissetmişti. Onun için her ikisi de hafife alınamayacak kadar yeniydi.

"Haftaya yine benimle gelmek ister misin?"

"Seninkiler gelmiyor mu?"

"Hayır, annem rodeoyu hiç sevmez. Babam Amarillo'da yaşıyor ve sadece arada bir geliyor. Kız kardeşim genellikle şerif olmakla meşgul olduğundan benim için endişelenmez. Tribünlerde birinin beni neredeyse ata binerken izlemesi güzeldi."

"Ben de gelmek isterim." Tereddüt etmeyi, soğukkanlı davranmayı düşündü ama yapamadı. "Sadece gelecek hafta yemeği ben getiririm." Birkaç piknik sepeti ve kova dolusu tavuk görmüştü. En yaşlı boğadan yapılmış gibi tadı olan bir dürümle daha yüzleşebileceğinden emin değildi.

Kadın kapıyı açarken, "Yeterince makul," dedi. "Pazartesi okulda görüşürüz, Rea."

"Görüşürüz," diye cevap verdi ve taksiden atladı. "Kurt adama dönüşmediğin için teşekkürler."

"Ne-"

Kapıyı çarptı ve eve doğru koştu.

Bölüm 16

HANK YATAĞINDAN FIRLADI VE YIPRANMIŞ BİR ÇİFT ÇİZMEYİ ÇEKTİ

Levi cep telefonuna cevap vermek için odanın içinde yürürken.

"Şef." Willie'nin sesi heyecanla yükseliyordu. "Şimdi çekiliyoruz. Kamyonu çıkarırsak yangın ne kadar küçük olursa olsun sizi aramamızı söylemişsiniz."

Hank arka plandaki siren sesini duyabiliyordu. "Ne oldu Willie?"

"Otoyol devriyesi kuzeydeki dinlenme tesisinde bir çöp yangını ihbarı yaptı."

Willie on sekiz yaşına bastığından ve üvey babası onu evden kovduğundan beri itfaiye istasyonunda uyuyordu. Brad Rister da bu gece orada olacaktı. Karısı onu her evden kovduğunda orada uyurdu. Sokağın karşısındaki gece memurlarından biri olan Andy Daily de arabayla gelecekti. Andy pek iyi bir itfaiyeci sayılmazdı ama adrenalin bağımlısıydı ve Harmony büyüklüğündeki bir kasabada açlıktan ölmek üzereydi.

Hank, "Seninle orada buluşuruz," dedi ve telefonunu kapattı.

Andy ve Brad akıllı başında insanlardı ve Willie emirlere uyabilirdi. Çöp yangınını söndürmek için ona ihtiyaçları yoktu. Ama Hank bütün gece huzursuzdu. Yatakta yatıp endişelenmektense gidip her şeyi kendisi kontrol edebilirdi. Bir çöp yangınının ot yangınına yol açma ihtimali her zaman vardı.

Saatine bakınca, bir saat içinde zaten kalkmış olacağını fark etti. Çiftlikteyken şafaktan önce kalkmayı ve işte olmayı severdi. Annesi ve Saralynn ile kahvaltıya gelmeden önce birkaç saat çalışırdı. Kız kardeşleri genellikle geç uyurdu ve yaşlı teyzeleri sabah çaylarını ve çöreklerini odalarında içerlerdi.

Odasının dışındaki yan merdivenlerden çıkarken kahvaltıya yetişebilmeyi umuyordu. Salı günleri annesi Wichita Falls'ta çömleklerini satan galeriyi ziyaret etmek için erkenden ayrılıyordu ama diğer her sabah üçü birlikte

Günlerine başlamadan önce krep ve yumurta üzerine güldüler ve konuştular. Bazen ailesinin sonsuz halkalar halinde etrafında döndüğünü düşünüyordu, ama Özünde Saralynn ve annesi vardı.

Hank yolun kuzeyindeki parka yanaştığında, gece gökyüzünde gri dumanların yükseldiğini görebiliyordu. Devasa çöp konteyneri hâlâ sıcaktan patlıyordu ama içindeki yangın söndürülmüştü.

Adamları, hiçbir kıvılcımın çöplük yangınından çok daha kötü bir şeyi başlatmayacağından emin olmak için alanın etrafındaki kurumuş otları püskürtmüştü.

"Sence ne oldu?" Willie sordu.

Hank, "Yolcunun biri çöpünü kül tablasıyla birlikte atmış olabilir," diye tahmin etti. Çöp konteyneri yangınları o kadar da alışılmadık değildi. Dumanla birlikte tuhaf bir koku da yayılıyor, Hank'in çöplükte bir hayvanın sıkışıp kaldığını düşünmesine neden oluyordu. Ya da belki de yola atılmış bir leşti.

Şerifin arabalarından birinin otoyol devriyesinin aracının yanına yanaştığını fark etti ama Hank karanlıktan çıkmadı. Alex buradaysa, görev başındaydı ve muhtemelen onunla konuşmak istemiyordu. Arka arkaya ikinci cumartesi de bardan bir telefon almamıştı. Beladan uzak durmuştu. Bir yanı onunla gurur duyuyor, bir yanı da ondan uzak durup durmadığını merak ediyordu.

El feneri ışınları piknik masalarından birinin yanına park edilmiş eski bir steyşin arabanın etrafında süzülüyordu. Bir polis telsizinin sesi soğuk havada çıtırdıyordu.

Brad Rister Hank'e yaklaştı. "Sebebini bulmaya çalışalım mı, yoksa bekleyip birkaç saat sonra hava aydınlandığında mı gelelim? Buraya geldiğimizde her iki kapak da kapalıydı, yani yangın kendi kendini söndürmüştü. Tek gördüğümüz dumandı; kapağı açtığımızda alev yoktu."

"Geri dön ve birkaç saat daha uyumaya çalış." Hank yakasını kaldırdı. "Bir süre daha buralarda olacağım."

Brad, Willie ve Andy'ye toplanmalarını işaret etti.

Hank kendisine doğru gelen bir ışık huzmesini fark etti. Alex'in uzun boylu, zayıf gölgesi ışığın arkasından çıkarken kıpırdamadı.

"Yangın söndü mü?"

diye sordu. "Söndü."

"İçeri bir göz atmamızın sakıncası var mı?"

"Çöplük muhtemelen hâlâ sıcak ve dumanı tütüyordur ama keyfinize bakın." Onu ve iki otoyol devriyesini takip etti. "Bunun şafağa kadar bekleyememesi için bir neden var mı?"

Alex cevap vermedi ama devriye polisi "Steysin vagonda uyusturucu bulduk. Sürücünün herhangi bir nedenle arabasından inmiş ve çöp konteynırında sigara yakmaya karar vermiş olma ihtimali var."

Hank kaşlarını çatı. "Sence kendini ateşe mi verdi?"

"Daha önce görmüştüm. Arabanın içinde, yanından geçerse onu görebileceğimiz bir yerde, çöp kutusunun içi kadar güvenli görünmüyordu. Tek sorun, kapağı kapatmış olabileceğiydi."

Hank boşlukları oradan doldurabilir. Birkaç yıl önce, parklar departmanı hayvanları çöpten uzak tutmak için mandallar koymuştu. Beş yaşındaki bir çocuk kapağı dışarıdan açabilirdi ama içeriden açmanın bir yolu yoktu. Birkaç park çalışanı, kapağı açtıklarında kızgın bir rakun dışarı fırladığında neredeyse kalp krizi geçirdiklerinden şikayet etmişti.

Alex eğilip el fenerini içeri tuttuğunda Hank onun arkasında durdu. Devriyelerden biri de aynısını yaptı.

Hank'in bakmasına gerek yoktu. İçinde ölü bir şey bulacaklarına dair bir his vardı.

Alex geri adım attı ve karanlıkta kimse Hank'in ona destek olduğunu fark etmedi. Sesini sakın tutmaya çalışarak, "Bir suç birimine ihtiyacımız olacak," dedi.

"Yanmış ama ölüm nedeni boğulma olabilir." "Ya da uyusturucu," diye ekledi Hank. "Gerçekten fark eder mi? O öldü."

Kimse onu duymadı. Ne yapılması gerektiği hakkında konuşmaya başladılar. Gökyüzü aydınlanmaya başladığında Hank kamyonetine geri döndü. Kapı açıkken Dodge'una oturdu ve gösteriyi izledi. Genellikle kırdı gün doğumunu severdi ama havadaki dumanlı pus ve pis koku bu keyfi kaçırmıştı.

Arabaların çoğunun gittiğini zar zor fark etti. Kamyonetinin açık kapısının yanından birinin geldiğini duyduğunda gökyüzü gül rengine bürünmüştü. Alex, "Gidebilirsiniz," dedi ve ekledi, "Ekibinize geldikleri için teşekkür edin.

Geldiğiniz için teşekkürler."

Kıpırdamadı ya da ona bakmadı. "Uyumuyordum." Neredeyse onu düşündüğünü, daha doğrusu yatakta yanında olduğunu düşündüğünü de ekleyecekti.

Yaklaştı. "Suçlu çocuklar gelene kadar burada kalacağım. Senin kalman için bir sebep yok."

Başını çevirdi ve onu sadece bir adım ötede buldu. Şafak gözlerine yansımıştı. Baktı; söylenmesi gereken kelimelerden oluşan bir okyanus

aktıyordu

Ama ikisinin de nasıl başlayacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Restoranda bacağına onunkine bastırırken hissettiklerinin anısı yorgun zihnini dolduruyor, diğer her şeyi engelliyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Hank?" Tek kaşını hafifçe kaldırdı.

"Evet, yaklaş." Artık onu istemiyormuş gibi davranamayacak kadar yorgundu.

Bir adım daha yaklaştı, neredeyse ona dokunacaktı, gözleri ona meydan okuyordu.

Hank yavaşça elini kaldırdı ve parmağını kızın boynunun arkasına doladı. Onu öne doğru çekmedi, ama kamyondan dışarı doğru eğildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü.

Kadın sertleşince adam uzaklaştı. "İstersen beni burada vurabilirsin Alexandra, ama bunu bir süredir yapmak istiyordum." Kadının ne yapacağı ya da ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi.

Ellerini açık kapı çerçevesinin iki yanına dayadı ve eğilerek onu dudaklarından sertçe öptü.

Adamın kolu kadının etrafında dolandı ve ağzı açılıp öpücük derinleşirken onu yanına çekti.

Öpüşmeyi kesti ama geri çekilemedi. Sırtını direksiyona, önünü de adama dayamıştı. "Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldadı, sanki ona değil de kendine. "Arkadaş olduğumuzu bile sanma."

"Bana uyar," diye cevap verdi, kolunu sıkarak onu kendine doğru çekti ve ağzını bir kez daha kapattı.

Onu öperken kalbinin çarptığını hissetmek istedi ama tek hissettiği kurşun geçirmez yeleğiydi. Nerede ve kim oldukları bilgisi, Hank'in aklına geldikten bir saniye sonra onun da aklına gelmiş olmalıydı.

Kadın uzaklaşırken adam öpücüğü kesti. İkisi de birbirlerine bakmadı.

Hank kamyonetini çalıştırdı. Kapıyı çarparak kapattı. Geri geri gidip kamyoneti vitesine takana kadar ona bakacak kadar kendine güvenmiyordu.

Kadının ayakta durduğunu, bacaklarını iki yana açtığını, yumruklarını silahının kemerine dayadığını ve ona bağırsaklarından nefret ediyormuş gibi baktığını görünce şaşırmadı. Yol kenarındaki bir parkta suç mahallinde öpülmekten daha iyisini hak ediyordu. "Yumuşak," diye mırıldandı, "gerçekten yumuşak." En azından bir şeyler söyleyebilirdi. Kadınların kelimelere ihtiyacı vardır; erkeklerinse sadece kadınlara.

Aklına gelebilecek her türlü küfrü ettikten sonra, onun kendisini öptüğü gibi aynı açlıkla öptüğünü fark etti.

Çiftlik evine yanaştığında Hank gülümsüyordu. Anlaşılan ikisinin de içinde romantik bir kemik yoktu. Kırk metre ötede bir cesedin bulunduğu yol kenarındaki bir park pek de romantik bir yer sayılmazdı. Ne sevgi sözcükleri ne de ilgi vardı. Ona çiftleşen vahşi mustangleri hatırlatıyorlardı. Eğer yatağa girmeyi başarırlarsa, yastık konuşmaları muhtemelen birbirlerine fısıldadıkları küfürlerden ibaret olacaktı.

Başını salladı. Umurunda değildi. Kız da onu öpmüştü; önemli olan tek şey buydu. Bir daha asla mum ışığında bir akşam yemeğine oturamayacak, sinemaya gidemeyecek ya da ay ışığında vals yapamayacaklardı ama bir dahaki sefere birbirlerine dokunduklarında o lanet yeleği giymeyecek ve halka açık bir yerde olmayacaklardı.

Mutfağa girdiğinde, Saralynn ve annesi mutfakta kahvaltı etmek için oturuyorlardı.

"Her şey yolunda mı oğlum?" diye sordu annesi.

"Her şey yolunda," diye yanıtladı lavaboya geçip ellerini yıkarken.

"Mükemmel," diye homurdandı nefesinin altından, "ama fazla halka açık." Alexandra'nın dudaklarının tadını hâlâ ağzında hissedebiliyordu.

Bölüm 17

ÖLÜM KONULARINDA BİR KOMUTA ZİNCİRİ VARDI ve

Tyler Wright en dipte olduğunu biliyordu. İnsanlar kendilerini öldürdüğünde ya da olağandışı koşullarda öldüğünde, cesedi en son alan hep o olurdu. Tyler'ın beş kişilik bir ekibi vardı. Mumyalama yapan ve cenazelere yardım eden iki adam. Bir muhasebeci, bir sekreter ve gerektiğinde mesai saatleri dışında da çalışan bir gece görevlisi. Wright Cenaze Evi'nin daimi bir kuralı vardı: Ne zaman bir cenaze bekletilse, gece görevlisi ya da Tyler'ın kendisi, saat kaç olursa olsun aile gelmek isterse orada olurdu.

Bunca yıldır akşam saat ondan sonra kapıları bir düzineden fazla açmak zorunda kalmamıştı. Bir keresinde bir oğul, şafak vakti gömülmeden önce babasını görmek için ısrar ederek sabahın ikisinde içeri girmiş ve birkaç kez de dul kadınlar eşleriyle birlikte bütün gece oturmak istemişti. Ancak ev sahibi çoğunlukla haftanın birkaç günü akşam beşten dokuza kadar çalışıyordu.

Başlangıçtan beri ev sahibi hep bir erkek, genellikle de emekli bir personeldi. Ancak son sekiz yıldır ev sahibi, kasabadaki herkesi tanıyan ve daha da önemlisi her birinin adını hatırlayan emekli bir ev ekonomisi öğretmeni olan Stella McNabb'dı. Öğretmenlik yapmadıklarını ise çocukları okuldayken evlerinde ziyaret etmişti. O gün

ABD nüfus sayım memurları Stella'yı ziyaret ederek günlerini kurtarabilirlerdi. Altmış üç yaşındaydı ve hoş bir şekilde kabarıktı ve her görüşte yas tutanlarla birlikte ağladı. Bir cenaze evi için mükemmel bir ev sahibiydi.

Tyler Stella'yı sevmişti. İlanına cevap verdiğinde onu hemen işe almıştı. Cevap veren tek kişi olması da bir etken olabilirdi, ama Tyler Stella'nın kendisinin tam tersi olduğu için onu işe aldığına inanmaktan hoşlanıyordu. Cümleye şöyle başlıyordu: "Dışarıda yaşayan şu aileyi biliyor musun?" ve Stella ona isimlerini, yaşlarını ve

bazen de cümlesini bitirmeden Önce çatı altında yaşayan herkesin rahatsızlıkları.

Tyler sandalyesinde döndü ve ofisinin penceresinden dışarı baktı. Stella'yı bir saat önce aramış ve bu akşam bir aileyle oturmasını istemişti. Yaşlı öğretmen asla geç kalmazdı.

Tyler izlerken Bob McNabb arabayı durdurdu. Hafta sonu çiftçisi karısını dışarı çıkardı ve uzaklaştı. İtfaiye istasyonuna gidip zamanını geçirdikten sonra saat dokuzda karısı için geri dönecekti. Tyler sık sık neden sadece beş mil gidip geri dönmediğini merak ederdi, ama çiftlik sakinleri kasabaya gelmeyi bir etkinlik olarak görür ve her yolculuktan en iyi şekilde yararlanırlardı.

Stella büyük bir plastik kap taşıyordu. Muhtemelen kurabiye. Kadın şeker, beyaz un ve yağ cennete çevirebilirdi.

Tyler midesini emdi. Son üç haftada on kilo vermişti ama Stella'nın yemeklerinden uzak durmak kolay olmayacaktı.

Ayağa kalktı ve lobiye doğru yürüdü.

Stella kurabiye kutusunu yere bırakmış, başörtüsünün düğümüyle uğraşıyordu. "İyi akşamlar Tyler," dedi tatlı bir sesle.

"İyi akşamlar, Bayan McNabb." Liseyi bitireli yirmi yıldan fazla olmuş olabilirdi ama ona başka bir şekilde hitap etmekten asla rahatsız olmazdı. "Gelebilenize sevindim. Trudeau'ların saat altıda aile ziyareti var. Hepsiyle baş edebileceğini düşünüyor musun? Kırk ya da elli kişi gelebilir."

Gülümsedi. "Onlarla başa çıkabilirim. Haddini aştığında kulağına vurmaktan çekinmeyeceğim tek bir kişi bile yok."

Tyler sırtıttı. Bunu ona hiç yakıştıramazdı. "Bu gece ofiste yapacak işlerim var. Birkaç kez kontrol edeceğim." Trudeau'ların kapısına bir cenaze çelengi bırakmak için çoktan eve gitmişti. Ev hiç temizlenmemiş bir otobüs terminaline benziyordu. Her yerde sandalyeler ve çöpler vardı. Başsağlığı dilemek isteyenleri karşılamak için cenaze salonunu kullanmak mantıklıydı.

Stella sonunda eşarbını çıkardı, ama saçları rüzgârın uçurduğundan daha kötü görünüyordu. "Mary Trudeau için hep çok üzölmüşümdür. Çocuklara bakmayı bıraktığında Martin'e bakıyordu. Yine de onun için bir şey söyleyeceğim. O kanserle savaştı." Saçlarını okşadı, birkaç gün önce arkadan tarattığı ve sprey sıkıldığı zamanki gibi görünmesini sağlamaya çalıştı.

Koridorda ilerleyerek kahve ve şişe su bulunan bir alana doğru genişledi. Kurabiyeleri bir tabağa koydu ve elindeki kabı bir düzine diğeriyle birlikte tezgâhın altına yerleştirdi. "Bu gece kahveyi erken yapsam iyi olur. Uyanık kalmak için benim de biraz içmem gerekebilir. Dün gece bu rüyayı tekrar tekrar gördüm ve yemin ederim uyusam bile rahat edemedim. Korkunç bir fırtınanın yaklaştığına dair bir imgelem aslında. Dün gece fırtınanın içinden çıkan bir tabut gördüm ve bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz."

"Ne?" Tyler sonunda dayanamayıp bir kurabiye alırken sordu. Fıstık ezmesi, en az sevdiği. Sadece iki tane yedi.

Stella kaşlarını çattı. "Bir tabut gördüğünüzde, bu birinin öleceği anlamına gelir."

Bir kahkahayı bastırmak için neredeyse kurabiyeyi boğazına tıkıyordu. Sonunda, "Bunu çok doğru buldum," demeyi başardı.

Onun sıkıntısını fark etmedi. "Bob'um hayallerime inanmıyor ama soy ağacımı araştırdım ve bende Çingene kanı var. Bana bile mantıklı gelmeyebilir ama rüyalar için söylenecek bir şey var."

Tyler onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadan başını salladı. Her zaman geç uyandığı ve mezarlıktaki bir törene katılmak için mezarlığa koştuğu ve bir şekilde mezarı bulamadığı ya da bulduğunda tüm insanların beklediği ve kalabalığın içine çıplak olarak koştuğunu çok geç fark ettiği bir rüyanın bir versiyonunu görüyordu.

Acaba Stella bu rüyayı nasıl yorumlardı? Muhtemelen onun uyuşturucu kullandığını ya da daha kötüsü, bir tür uyurgezer teşhirci olduğunu düşünürdü.

Vedalaştı ve aceleyle ofisine döndü. Bu gece Kate'e e-posta göndermeden önce notlar almak ve internette arama yapmak istiyordu. Rüyaların anlamı hakkında konuşabilirlerdi. Bu yeni ve eğlenceli bir şey olurdu.

Hizmetçisi Willamina akşam yemeğini bir tepside getirmiş ve ofise bırakmıştı. Soslu domuz pirzolası, soslu peynirli patates ve üzerinde tereyağı eriyen tatlı mısır. Yemeğin üzerini kapatıp kapının yanına bıraktı ve bu sırada iki diyet yemek çubuğu yedi. Birinin yemek olduğunu biliyordu ama tatlı olarak her zaman bir tane daha y e r d i .

Kate'in ilk e-postası geldiğinde saat yedi buçuktu. İyi *akşamlar Ty, günün nasıl geçti?*

Gülümsedi. Hiç kimse ona Ty dememişti. *İyi akşamlar, Katherine.* Kate'in Katherine'in kısaltması olduğunu tahmin ediyordu. Eğer Kate onunkini kısaltabiliyorsa, o da onunkini uzatabilirdi. *Seninle konuşabildiğim için günüm mükemmel geçiyor.* İki haftadır bunu söylemeyi düşünüyordu. *Dün gece bir rüya gördüm. Fırtınanın içinden bana doğru yürüyordun.*

Rüyalara inanır mısın? Bu kadar ilginç bir insan olduğu için sırtını sıvazlamaya fırsat bulamadan geri döndü.

Sen istiyor musun? Ondan önce bağlanmak istemedi.

Her zaman olduğu gibi, ona ne düşündüğünü söylemekten çekinmedi. *Bazen gerçek olmaktan çok rüya olup olmadığını merak ediyorum.*

Ben de aynı şeyi merak ediyorum. Bir an düşündü ve ekledi: *Bazen hayatımdaki tek gerçek şeyin, ela gözlü akşam yemeği partnerimin sen olup olmadığını merak ediyorum.*

Güldüğünü yazmış ve adam neredeyse onu duyabildiğine yemin etmiş.

Yıllar boyunca gördükleri çılgın rüyalardan bahsettiler. Tyler geceyi bitirmekten nefret ediyordu ama Trudeau ailesini kontrol etmesi gerekiyordu.

Yarın geceye kadar, diye yazdı.

Bu gece beni hayal et, diye cevap verdi.

Bunu yapacağım. Gğini bitirdi, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi. Kate'le konuştuğunda kilolu bir cenaze levazımatçısı değil, özel biriydi. Gözlerini kapadı ve Kate'in neye benzediğini hatırlamaya çalıştı, sonra bunun önemli olmadığını fark etti. Kate onun için çok güzeldi.

Bölüm 18

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA ŞERİF ALEXANDRA MCALLEN ESKİ

misyoner tarzı bir evdi. Ev toz içindeydi ve hafiften çürüme kokuyordu. Her ne kadar erkek kardeşleri çiftlikten ayrılmak istememiş, babası da taşınmaktan nefret etmiş olsa da, anneleri yıllar önce aileyi şehre taşımıştı.

Çocukların ikisi de araba kullanabilecek duruma gelir gelmez geri döndüler. Önce Warren, şimdi de Noah. Sanki arazinin onlara ait olduğundan çok onlar araziye aitmiş gibiydiler. Babaları Warren'ın işe başlamasına yardım etmişti ama en büyük oğlu vurulduktan sonra Adam McAllen nesillerdir ailesine ait olan çiftliğe olan tüm ilgisini kaybetmişti.

Alex boş odalarda yürürken, annesinin burada, hiçbir medeniyet belirtisi göremediği bir yerde tek başına yaşamaktan hiç hoşlanmadığını hatırladı. Çiftlikte yaşamak anne ve babasının tartıştığı konulardan sadece biriydi. Annesi her zaman arazinin değersiz olduğunu iddia etmişti. Adam McAllen bu evi sadece rodeolar arasında ana kampı olarak kullanıyordu. Burayı işleyen bir çiftlik olarak tutacak kadar orada değildi. Sonunda pes etmiş ve aile kasabaya taşınmış. Kavgalar azalmıştı ama yaralar hala oradaydı. Genç yaşta evlenmişler, sonra yıllarca çocuk yapıp kavga etmişlerdi. Alex şimdi, babam Amarillo'da yaşıyor ve nadiren geri dönüyor, annem de acı içinde yaşıyor, diye düşünüyordu.

Alex bir zamanlar bir düzine aile fotoğrafının bulunduğu boş duvara baktı. Babasıyla ilgili neredeyse tüm anıları aynıydı. Aylarca rodeo turuna çıktıktan sonra eve dönerdi. Her yerde kucaklaşmalar ve hediyeler olurdu ve o gece annesi ve babası çocukların uyuduğunu düşündükten sonra tartışmaları duyardı.

Adam McAllen eve giderek daha az geliyor gibiydi. Yine de en az bir tartışmayı kaybetmiş olmalıydı, çünkü annesi çiftliğe bir daha geri dönmedi. Bir noktadan sonra Alex babasına Adam demeye başladı. Geri döndüğünde, çiftlik bir gece için bile kullanılamayacak kadar kirlenene kadar çiftlikte kaldı.

"Alex!" Noah ön girişten bağırdı. "Burada mısın?"

Küçük kardeşinin sesi değişmiş, alçalmıştı ve bir an için ağabeyinin bağırdığını sandı. Alex zorlukla yutkundu ve "Çalışma odasındayım, Noah" diye cevap verdi.

Aceleyle içeri girdi. "Geldiğiniz için teşekkürler. Size bugün alacağım atları göstermek istiyorum. Gelecekte bu çiftlikte koşturacağım sürünün ilk atları. Michael, kendisi ve Maria burada yaşadıkları sürece, bir şey olursa ve ben dışarı çıkamazsam onlara göz kulak olacağını söyledi. O ve Maria ustabaşının evinin arkasına bir bahçe diktiler, sanırım bu da kalmayı planladıkları anlamına geliyor." Noah sonunda nefes aldı. "Evde ne yapıyorsun?"

Elini şömine şöminesinin üzerinde gezdirdi. "Sadece etrafa bakıyordum." "Burayı benden çok daha iyi hatırladığını biliyorum."

Gülümsedi. "Biz ayrıldığımızda sen küçüktün. Warren on beş yaşındaydı. Hiç görmediğim küfürler ederek küplere bindi ve ben o kadar çok ağladım ki midem bulandı. Annem senin de sürüyle birlikte bağırmaya katıldığını söyledi. Hepimizin çakal gibi ses çıkardığını ve bizi burada bırakmayı düşündüğünü iddia etti."

"Keşke olsaydı," dedi Noah. "Burayı seviyorum. Anneme on sekiz yaşıma basar basmaz buraya taşınacağımı söyledim bile."

Alex onun için üzülüyordu. Açık araziye ait bir çocuk varsa, o da Noah'tı. Kasabada büyümek onun gibi çocuklara göre değildi. "Ne dedi?"

"Muhtemelen kanımda olduğunu ve bir dahaki sefere bir bankacıyla evleneceğini ve kasa kokusunu seven çocuklar yetiştireceğini söyledi."

Alex elini onun omzuna koydu. "Çok endişelenmesine gerek yok. Ben sadece yarım mil ötedeki kulübedeyim. Başın derde girerse ya da açlıktan ölmeye başlarsan, her zaman benim evime gelebilirsin."

"Yemeğiniz var mı?"

"Cheerios," dedi gururla. "Ve arada bir de süt."

Evden çıkıp ahıra doğru yürüdüler, annelerinin ne kadar kötü bir aşçı olduğunu ve ikisinin de bu kadar kötü olmalarına şaşmamaları gerektiğini gülerek anlattılar.

İnce. Geçen Noel'de yapay tatlandırıcılar ve buğday tohumu kullanarak kurabiye yapmıştı. Kuşlar bile yemedi.

Ahıra girdiklerinde Alex'in gördüğü ilk şey güzel bir Appaloosa kısırağı ve tayıydı. İkisi de kestane kahverengisiydi ve sırtlarında beyaz işaretler vardı. Kısırağın yüzünde beyaz bir parıltı vardı ve tayın gözlerinin arasında bir yıldız vardı.

"Harikalar!" Alex, yaklaşık beş haftalık görünen taya dokunmak için eğildi. Süt tüyü denilen yünlü kürkü ve iri kahverengi gözleriyle dev bir pelüş oyuncağı andırıyordu. Dik duruyordu, bacakları üçayak gibi düz ve ayrıktı.

Noah elini kısırağın boynunda gezdirdi. "At yetiştirmeye başlamamın zamanı geldi, Alex. Annem üniversiteye gitmem gerektiğini söylüyor ama mezun olduğumda bu güzelliklerden oluşan gerçek bir sürüye sahip olabilirim. Michael burada sığırların yanı sıra at da besleyebileceğimizi söylüyor, yani tek bakım masrafı veteriner faturaları ve kışın tahıl olacak. Annem beni okula gönderirse onlara göz kulak olacağını söyledi."

"Peki bu ahır temizlemek için saatlerce kim uğraşacak?" dedi, Michael ve Maria'nın burada olduğu için şanslı olduklarını düşünerek. Araziye göz kulak olmaları karşılığında bedava barınma adil bir takas gibi görünüyordu.

Kısırak onun omzunu dürttü, ilgi istiyordu. Alex güldü. "Bu güzellikler de nereden çıktı? Bana Warren'ın eskiden sahip olduğu bir atı hatırlatıyorlar."

Hank Matheson tack odasından çıkarken sakince, "Benim evimden geldiler," dedi.

Alex ne kadar ürkütüğünü belli etmemek için elinden geleni yaptı. Onun burada olması mantıklıydı. Birisi hayvanları getirmiş olmalıydı ve ön tarafa park edilmiş bir karavan görmemişti. Hank'in yapması gereken tek şey evinin çit hattından gitmek, Lone Oak Yolu'nu geçmek ve ahıra giden arka patikayı kullanarak onları getirmektir. Tek ihtiyacı olan kısırağa bir ip bağlamaktır. Bebek de onu takip ederdi.

Noah, Hank'in ona attığı fırçayı yakaladı.

Hank, Alex'e bakmadan, "Kısırak Warren'ın atına benziyor olmalı," dedi. "Onun kısırağının torunu."

"Warren'ın altı yıl önce Hank'e verdiği kısırağı hatırlıyor musun?" Noah atı fırçaladı. Onun boynunu okşadı. "Gerçekten de çok güzel bir kız oldu ve bu onun ilk tayı."

"Noah'a kısrakı sattım," dedi Hank Alex'e, "ama tayı ona verdim."

"Çok nazıksın," demeyi başardı.

"Zamanı geldi," diye yanıtladı Hank. "Onları idare edebilir." Hank, Noah'ya göz kırptı. "Sen yapamaz mısın, Vaiz?"

"Emin olabilirsin. İhtiyacım olan başlangıç buydu."

Küçük kardeşine gülümsedi. "Umarım öyledir. Atlar hakkında bildiği tek şey nasıl düşeceği."

Tay ile bir süre oynadıktan sonra Alex kulübesine dönme zamanının geldiğine karar verdi. Uzun bir gün, uzun bir hafta geçirmişti. Eve döndüğünde hızlı bir duş almaya ve bir şeyler yiyip içmek için kasabaya gitmeye karar verdi. Bir içki, dedi kendi kendine, belki iki ve hepsi bu kadar. Hank'in onu bardan sürükleyerek çıkardığı günler sona ermişti.

Duştayken, Hank'in restoranda bacağına dokunuşunu düşündü. Bu kazara bir dokunuş ya da sıradan bir fırçalama değildi. Elini masanın altına götürmüş ve parmaklarını bacağının yan tarafına kaydırmıştı. O anda bir şey söylemeliydi. Ya da belki hışımla çıkıp onu utandırmalı, yeğenine neden gittiğini açıklamasına izin vermeliydi.

Adam ona dokunduğunda harekete geçseydi, adam onu suç mahallinde öpmezdi ve daha da önemlisi, kadın da onu öpmezdi.

Ne yaptığın sanıyordu, flört mü ediyordu? Bir şey mi kanıtlıyordu? Komik olmak mı?

Duştan çıktı, kurulandı, bir şal bağladı ve saçlarını kurutmaya başladı. Eğer Hank Matheson flört ediyorsa, berbat bir iş çıkarıyordu. Eğer bir şeyi kanıtladığını sanıyorsa, kanıtlamamıştı ve eğer komiklik yapıyorsa, kızın anlayabildiği kadarıyla ikisi de gülmüyordu.

Alex geçen Çarşamba şafak vakti paylaştıkları öpücüğü aklından uzak tutmaya çalıştı. Bunun için onu suçlayamazdı. Belki ilkinin suçlayabilirdi ama ikincisini değil. Yatak odasına geçti ve bir kot pantolonla bir gömlek giydi. Süslenmeye gerek yoktu; kimseyi almayı planlamıyordu. Bu gece sadece bir yemek ve birkaç içki içmek istiyordu.

Oturma odasına girdiğinde güneş gökyüzünde alçalmıştı. Büyük pencerelerinden görünen manzara nefes kesiciydi, tek bir şey dışında: Hank verandada oturuyordu.

Hışımla dışarı çıktı. "Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Atını parmaklıklara bağlamıştı. Kasabada olduğundan daha farklı görünüyordu. Stetson hâlâ yerindeydi ama uzun bacakları kayışla bağlanmıştı. Atın

Botlarına takılı mahmuzlar ona onun gösteriş için giyinmiş biri değil, çalışan bir çiftçi olduğunu hatırlatıyordu. Sade pantolonundaki kurumuş kan lekeleri bu konuda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Gömleğinin manşetleri dirseğine kadar kıvrılmış, güçlü, bronzlaşmış ön kolları ortaya çıkmıştı.

"Henüz temizlik yapmak için işten gelmedim," dedi, sanki onu korkutabileceğini düşünmüş gibi yavaş ve alçak sesle. "Ama eve dönerken önce buraya uğramak istedim."

"Ter ve at kokuyorsun." Verandanın korkuluklarına yaslanmış, adamın ne diyeceğini bekliyordu.

Gün batımına baktı. "Annen gibi çiftçilikten nefret mi ediyorsun?"

Öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Bu seni ilgilendirmez ama hayır, çiftçilikten nefret etmiyorum," dedi.

Kasabadaki herkesin ailesinin sorunlarını bilmesinden nefret ettiğini de eklemek istedi. Aklına küçük kardeşi için endişeleniyor olabileceği geldi. Eğer çocuk çiftliği işletmeye kalkarsa, anne babasının arasına girmiş olacaktı. "Noah çiftlikte bir şeyler yapmak istiyorsa, ben varım. Hatta elimden geldiğince yardım ederim."

Kollarını kavuşturmuş, onun gitmesini bekliyordu. Adam orada öylece durdu.

Sonunda döndü ve sanki yanında durduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı. "Aç mısın, Alexandra?"

Alex bu soruyu beklemiyordu. Yalan söyleyecek zamanı yoktu. "Yemek yiyebilirim."

Verandadan indi ve dizginleri parmaklıklardan kurtarıırken şapkasını taktı. "Bailee'de bir bifteğe ne dersin?" Eyerin üzerine çıktı. "Temizlenip yarım saat içinde dönerim."

Atını tekmeledi ve Alex ağzını kapatmayı düşünemedi gitmişti. Hank Matheson'ın şehirdeki en tahmin edilebilir insanlardan biri olduğunu bildiği onca yıldan sonra, onu şaşırtmıştı. Önce bacağına dokunmuş, sonra onu öpmüştü ve şimdi ... şimdi ne olacaktı?

Pratikten çok uzaktı ama adamın az önce ona çıkma teklif ettiğine yemin edebilirdi.

Alex ona dışarı çıkamayacaklarını nasıl söyleyeceğini düşünürken biraz makyaj yaptı ve saçlarını taradı. Otuz yaşını geçmişti. Eğer biriyle çıkmaya başlamanın tam zamanı olduğuna karar verdiyse, başka bir yere bakması gerekecekti. Ağabeyinin en iyi arkadaşı olduğunu hatırlamadan ona asla bakamayacağını biliyordu.

Belki de onun kendisini öpmesine izin vermemeliydi. Yanlış bir sinyal göndermiş olmalıydı. Elbette, sadece iyi davranmaya çalışıyor olma ihtimali de vardı.

Otuz dakika geldi ve geçti. Alex anahtarlarına uzandı. O gelmiyordu. Belki de bütün bunlar onu çiftlikte tutmak için bir plandı. Muhtemelen bir ya da iki saat bekleyeceğini ve sonra kasabaya gitmek için çok geç olacağını düşünmüştü.

Onu kandırabilirdi. Alex ceketini kaptı ve o fikrini değiştiremeden kapıdan çıktı.

Merdivenleri yarılarmıştı ki, adamın kamyonetinin yola çıktığını gördü. Adam motoru durdurmuş ve kadın bir strateji geliştiremeden kabinden çıkmıştı.

"Gidiyor muydun?" diye sordu onunla merdivenlerde karşılaştığında. Gölgeler içinde bile adamın yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. "Dışarı mı çıkıyordun?"

"Gelmeyeceğini sanıyordum." Ona inanmadığı için kendinden utanarak geriye doğru bir adım attı. Hank onu delirtebilirdi ama yalan söyleyen bir adam değildi. Ona kavga etmeden beş dakika boyunca konuşabileceklerinden şüphe duyduğunu söylerse ikisi de daha iyi olacaktı. Akşam yemeğinde sohbet edebileceklerini düşünüyorlarsa kendilerini kandırıyorlardı.

"Alexandra." Tam adını yavaşça söyledi. "Bu hayatta pek çok şey olabilirim ama yalancı olmak bunlardan biri değil."

Kapısına doğru geri çekildi ve dürüst olması gerektiğini bilerek kapının kolunu tuttu. Ona sorma nedeni ne olursa olsun, bu oyun işe yaramayacaktı. "Akşam yemeği kötü bir fikirdi, Hank. Gerçekten kötü bir fikirdi."

O kadar yakındı ki nefesini yanağında hissedebiliyordu. "Haklısın," dedi. "Yemekle ilgilenmiyorum."

Hafif bir hareketle eğildi ve onu öptü. Kız itiraz etmeyince aralarındaki mesafeyi kapatarak onu kapıya doğru bastırdı.

Kendini o kadar yanında hissetti ki, birkaç dakika boyunca duygularının onu ele geçirmesine izin verdi. Hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... ailesi ve işi dışında bir şey düşünmeyeli bir ömür geçmişti. İçmek ve tüm duygularını unutmak için bara gittiği Cumartesi gecelerini sayamıyordu.

Hank onunla flört etmiyordu; ona tam olarak ne istediğini gösteriyordu.

Elleri vücudunun yanlarına doğru kayarak cesurca onu hissetti. Ağzı onun ağzından boynuna doğru ilerledi ve etinin tadına baktı. O kadar yakındı ki, her nefes alışında göğsünün ona baskı yaptığını hissetti.

Bu Hank'ti. Gözlerini kapattı. Onu hayatı boyunca tanımişti. Warren'la birlikte takılmaya çalıştığında yıllarca onunla alay etmişti. O ergenlik çağındayken ve kendisi üniversitedeyken ona patronluk taslamış, her zaman onu çılgınlık yapmakla suçlamıştı. O karanlıkta durup bakarken, kardeşinin cesedini yolun ortasında tutmuştu. Bu Hank'ti.

Gözlerini kapalı tutarsa, belki de onun vücudunu şekillendirmesi, onu tahrik etmesi, kanını ısıtması dışında her şeyi unutabilirdi. Tanrım, rahatlamak ve birinin onu kendisine çekmesine izin vermek çok iyi hissettiriyordu. Ama bu Hank'ti.

Vücudu yavaşça sertleşti. "Dur," diye fısıldadı. "Dur."

Sanki savaşıyormuş gibi bir an için onu daha sıkı tuttu ve sonra geri çekildi. "Bunu istiyorsun Alex. Sen de benim kadar istiyorsun."

Başını yukarı kaldırdı. "İstiyorum ama seninle değil. Seninle asla."

Cesaretini toplayarak, adam ona vursa şaşırmasdı. Ama vurmadı.

Adam sadece içinden küfretti ve uzaklaştı. Kadın durdu ve gözden kaybolana kadar arka lambalara baktı.

Warren öldüğünden beri yaptıkları yüzlerce kavgada onu hiç incitmediği kadar incitmişti. Alex bunu içten içe biliyordu, tıpkı onun da kendisini bildiği gibi. Tek gecelik bir ilişki teklif etmemişti. Kendini teklif ediyordu. İkisini de ne kadar incitecek olursa olsun, buna hemen bir son vermeliydi. Onunla sevişmesine ve bir süre sonra Warren'ın ölümüne kendisinin sebep olduğunu öğrenmesine izin veremezdi. Ve eğer Warren'ın ölümüne

dürüst olmadan Hank ile yattı.

Alex verandaya yığıldı ve aylardır ağlamadığı kadar ağladı. Bağırsaklarını acıtan türden bir hıçkırık. Üç yıl önceki gece sanki dünmüş gibi aklına geldi.

Yüksek lisansını yeni tamamlamış ve kutlamak için eve gelmişti. O gece Warren'ın ofisinde beklediğini herkes biliyordu. Ama kimse Warren'ın ortağını, Warren'la birlikte yapması gereken devriyeyi atlayıp onu eğlendirmesi için ikna ettiğini bilmiyordu.

Kardeşi bir köy yolunda sırtını koruyacak kimse olmadan vurulduğunda, kardeşinin ofisinde seks yapıyordu. Hank'in kavgı görüntüsü

Warren'ın kanı yola akarken kardeşini kurtarmak için ne kadar uğraştığını düşündü.

Sonunda, olacağını bildiği gibi, gözyaşları artık gelmiyordu. Alex bir topun içine kıvrıldı, üşümüş ve bitkin hissediyordu ama içeri girmeyi reddediyordu. Warren'ın ortağı yanında olsaydı, hâlâ hayatta olabilirdi. O gece kutlama yapmak istemişti, heyecan arayan, yarı sarhoş bir kadın partisi. Bu kardeşinin hayatına mal olmuştu ve ortağının adını bile hatırlayamıyordu. Kendini suçlamış ve polisliği bırakmıştı. Ama Alex kimin hatalı olduğunu biliyordu. Kendisiydi. Adama asılmıştı. Geç saatte telefon geldiğinde ofiste kalmasına izin vermesi için Warren'a yalvarmıştı. Üç yıl önce ağabeyinin o arka yolda ölmesinin sebebi oydu.

Cenazeden iki ay sonra şerifliğe adaylığını koymuş ve seçilmişti. Hayatını tamamen değiştirmişti ama Hank'e bakıp o gece yüzünde akan gözyaşlarını görmemesi için bir yıl geçmesi gerekmişti.

Kardeşini kurtarmak için savaşmış, doktor umutsuz olduğunu söylediğinde bile durmayı reddetmişti.

Karanlıkta kalmış ve izlemişti. Donmuş.

Bölüm 19

REAGAN MATEMATİĞİNE ODAKLANDIĞINDA Yeremya mutfaktan geçti. "Neredeyse gün batıyor," dedi ve yan kapıdan çıktı.

Kitabını kapatıp onu takip ederken, "Lanet olası bir büyükbaba saatinden daha kötü," diye mırıldandı.

Bir rutinleri vardı. Gün batımında her zaman batıya bakan iki sandalyeye oturur ve etrafı seyrederlerdi. Altı hafta önce geldiğinden beri bahçede değişen tek şey, artık bir çift sandalyenin dört yöne de bakıyor olmasıydı. Jeremiah her gün güneşin doğuşunu ve batışını izlerdi. Bulutları izledi. Kuşları izledi. Tozun savruluşunu izledi. Eğer yağmur yağarsa, Jeremiah'ın dışarıda oturup onu da izleyeceğine dair bir his vardı içinde.

Reagan doğanın kendi televizyonu olduğuna karar verdi.

Adamın şimdi kendi sandalyesi olan yere bıraktığı battaniyeye kıvrıldı ve gökyüzünü inceledi. İnsanların hava durumunun bu kadar farkında olduğu bir yerde hiç yaşamamıştı ama günün bu saatini seviyordu. Gün batımını izlemek bir rutindi ve Harmony'de geçirdiği üçüncü gecede rutini sevdiğine karar vermişti.

Jeremiah'nın ona söyleyecek bir şeyi varsa, genellikle şimdi söylerdi. Yemek yiyebilecekken masada konuşarak vakit kaybedecek biri değildi.

"Okuldan mı geçiyorsun?" diye sordu ona bakmadan.

"Evet," diye cevap verdi. "Geçen hafta karneme senin adını yazdım. Bütün notlarım B'ydi."

"Güzel." Sesi öyle ya da böyle umurundaymış gibi gelmiyordu. "Düşünüyordum da, belki haftada birkaç gün kamyonu sen kullanabilirsin ve eve dönerken erzak alırsın, böylece beni bir yolculuktan kurtarmış olursun."

"Ehliyetim yok." Heyecanını belli etmemeye çalıştı. Kamyonu çiftlikte dolaştırıyor ve bir keresinde de testereyi tamir ettirmek için kasabaya gidiyordu,

Ama onu okula götürebileceğini hiç düşünmemişti. "Doğum belgeniz var mı?"

"Evet."

"İhtiyacın olan tek şey bu. Teslim et, sınava gir. Başka bir şey yapman gerekiyorsa, öğren. Eğer bunu anlayacak kadar zeki değilseniz, araba kullanamayacak kadar aptalsınız demektir."

"Araba kullanamayacak kadar aptal olabileceğimi mi düşünüyorsun?" Ona doğum belgesinde adının Truman olmadığını söylemek istemedi.

"Yeterince zekisin. Bence gayet iyi yapacaksın." Ayağa kalktı. "Ben kulübeye gidiyorum. Akşam yemeği için bir saat kadar sonra dönerim. Unutma, bu akşam yemeği sen pişireceksin."

"Hatırlıyorum."

Onun küçük arabasına katlanışını ve baraka dediği yere doğru ilerleyişini izledi. Gerçekte, kavak ormanının arkasında büyük bir metal depo binasıydı. Bir düzine arabayı rahatlıkla alacak gibi görünüyordu.

Koleksiyonuna bir göz atmak için birkaç kez içeri bakmıştı. Onun toplayacağını düşündüğü onca şey arasında traktörler listede bile yoktu. Bunlar, arka yollarda bir aşağı bir yukarı giderken gördüğü devasa traktörler değildi; bunlar eski traktörlerdi. Bir müzede olması gerekiyormuş gibi görünen türden. Onlara neden sahip olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu -çiftliğin hiçbir yerinde saban görülmemişti- ama neredeyse her gece bir ya da birkaç saatini motorlar üzerinde çalışarak ve cilalayarak geçiriyordu. Onu yakından bakması için hiç içeri davet etmemişti ama çoğu gece kapıyı kapatma zahmetine girmiyordu, bu yüzden onları bir sır olarak saklamadığını biliyordu.

Evde başka koleksiyonlar da bulmuştu. Ofisinin bir duvarı İkinci Dünya Savaşı kupürleriyle kaplıydı. Her kupürü çerçeveletmiş ve camına tarihlerini yazdırmıştı. Okuyabildiği kadarıyla hiçbirisi Jeremiah'dan bahsetmiyordu ama onun da katıldığı savaşlar olduğuna dair bir his vardı içinde.

Ayrıca hayatı boyunca ona gönderilmiş tüm kartların olduğu bir kutu buldu. Yaşlı Beverly onunla yaşamak istememiş olabilirdi ama kardeşine her yıl bir doğum günü kartı ve bir Noel kartı göndermişti. O da hepsini saklamıştı. Reagan onun da hiç karşılık göndermediğini tahmin ediyordu.

Henüz girmeye cesaret edemediği odalarda muhtemelen başka koleksiyonlar da vardı. Kendi odası vardı, her zaman mutfakı kullanırlardı ve

Ön odada, parasını sakladığı rulo masanın bulunduğu yer. Adamın ona para rulosunu uzattığı gün, makbuz bırakmadan tek kuruş bile almamaya karar vermişti.

Pazar günleri ön odadaki kanepeye kıvrılıp kitap okumayı severdi. Işık iyiydi ve neredeyse etrafındaki tüm ölü Trumanların hayaletlerini hissedebiliyordu. Korkutucu değillerdi, sadece üzgündüler ve evde yaşadığı süre uzadıkça, onların kendi akrabaları olduğunu daha çok hissediyordu. Eski portrelerdeki tüm insanların isimlerini öğrenmişti. Jeremiah ona atalarını anlatmaktan çekinmiyor gibiydi. Bazen yemekten sonra sanki hâlâ hayattaymışlar gibi onlardan bahsediyorlardı.

Jeremiah şöyle şeyler söylerdi: "Wilbur 1890'da doğduğu günden beri beş para etmezdi." Ya da "Agnes yönünü bilmezdi. Okul günlerinin yarısında babası arabaya atlayıp onu bulmak zorunda kalırdı, eve yanlış yoldan gittiğini bile bile. Yaptığı en kötü yanlış, bir demiryolu adamıyla evlenmekti. Her bahar çift sürme zamanı gider ve hava dışarıda çalışmak için çok soğuk olana kadar geri dönmezdi."

Bir keresinde yaşlı adam, babasının kardeşi Mac'in bir yaz bir katır tarafından kafasına tekme yediğini ve bir ay boyunca tavşan gibi zıpladığını anlattığında Reagan'ı öyle bir güldürmüştü ki ağlamıştı. "Aptalın tekiydi," diye itiraf etti Jeremiah. "Ayağa kalkıp yürüyerek çıkabileceği bir suda boğuldu."

Reagan hikâyeye gülümsedi, sanki burada yaşamış olan herkesi tanıyormuş gibi hissediyordu. Son güneş ışığı da kaybolurken içeri doğru ilerledi. Bayan Beverly'nin el yazısıyla yazdığı tariflerden birini daha denemek için zaman istedi. Beverly'nin her tarifin altına eklediği küçük ipuçlarını, bir turtayı sıradan olmaktan çıkarıp harika hale getiren küçük sırları çok seviyordu. Reagan yaşlı kadının ona yemek yapmayı adım adım öğrettiğini hissediyordu.

Malzemeleri toplarken kakaolarının azaldığını fark etti. Eski kamyonetin anahtarları kapının yanındaki çivideydi. Reagan onları aldı, yeterli parası olduğundan emin oldu ve iki mil uzaklıktaki benzin istasyonuna gitmeye karar verdi. Beş dakika içinde dönebilirdi. Jeremiah Amca onu asla özlemeyecekti.

Eski kamyon bir uğultuyla çalıştı. Avluda bir daire çizdi ve toprak yoldan kaldırıma doğru ilerledi. Gece bastırmış, yolu kaplayan büyük ve yaşlı ağaçlar etrafını sarmıştı.

Reagan gözlerini önündeki ışık huzmelerine sabitledi ve kendi kendine ağaçların bu dünyada korkması gereken bir şey olmadığını söyledi. Tepeleri yaşlanmış parmaklar gibi sivri olan kocaman, yaşlı ve gür olanlardan bile. Soğuk gecelerde, rüzgâr etrafı kırbaladığında, tepeler kemikli parmaklarını ona doğru sallıyor gibiydi.

Gaza bastı ve kaldırırna çıkıp kasabaya doğru yöneldiğinde en az otuzla gidiyordu.

Dört dakika sonra küçük bakkala girdi ve koşarak içeri girdi. Kakaoyu bulması ve ödemeyi yapması bir dakika daha sürdü. Dükkânda, zihinsel molaya çıkmış ve bedenini almayı unutmuş birinin sıkılmış ifadesine sahip tezgâhtar dışında sadece bir kişi vardı.

Reagan'a yanlış para üstünü verdi ve bulmaca kitabı alan yirmi beş yaşlarında bir kadına döndü.

Reagan üzgün görünen kadına gülümsedi ve "Merhaba" dedi.

Kadının yüz ifadesi değişmedi. Aslında Reagan ikisinin de onun dükkândan geçtiğini fark ettiğinden bile emin değildi. Muhtemelen kakaoyu alabilirdi ve kimse fark etmezdi.

Reagan kamyonete geri döndü ve eğer ceset hırsızlarının istilasını buradan geçerse, benzin istasyonundaki ikisini atlamaya karar verdi. Uzaylılar sardunyalar üzerinde zihin kontrolü yaparak daha şanslı olurlardı.

Yoldan geri geri çıkarken, yarım blok ötede bir arabanın kendisine doğru geldiğini fark etti ve motoru çalıştırıp eve yöneldi.

Yolun yarısında, araba ona yetişti ve kırmızı ve mavi ışıklar yaktı.

Reagan bir an için kaçmayı düşündü ama bu eski kovayla ürkütücü yaşlı ağaçlara ulaşabilirse şanslı sayılırdı.

Arabayı kenara çekti ve şerif hanımın pencereye doğru yürümesini bekledi. "Başın belada mı Reagan?" şerif McAllen sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Reagan. "Sadece kakaom bitmişti." şerif güldü. "Demek yemek yapıyorsun."

"Her gece." Reagan dik oturmaya çalıştı. şerifin elinde bir ceza defteri ya da kelepçe yoktu. Bu iyiye işaret olmalıydı. "Büyükanneimin eski tarta tariflerinden bazılarını deniyorum. Jeremiah Amca yenilebilir olduklarını düşünüyor."

Alex McAllen dirseğini pencere kenarına dayadı. "Gerçekten. Onun turtalarını hatırlıyorum. Eğer onun kadar iyi yaparsan, bahse girerim Mavi Ay'daki Cass senden satın alır."

"Gerçekten mi?"

Alex geri çekildi. "Pişiriyorsan seni tutmak istemem ama Jeremiah'ya söyle seni sürücü kursuna yazdırsın. O zamana kadar asfalt yollardan uzak dur."

Reagan arabayı vitesine taktı. "Ben yaparım." En azından bir ceza almadığına inanamıyordu. "Kardeşine matematik ödevini bitirdiğimi söyle."

Alex gülümsedi. "Siz ikiniz yarışıyor musunuz?"

"Fazla değil. Onu neredeyse her seferinde yendim."

"Çünkü sadece sekize kadar sayabiliyor." Şerif el salladı. "Onu çalıştırmaya devam edeceksin, değil mi Rea?"

"Deneyeceğim." Reagan gülümseyerek uzaklaştı. Hayatı boyunca bir kanun adamının ona arkadaşmışlar gibi Rea diyeceğini hiç düşünmemişti.

Bölüm 20

SALI

HANK YEĞENİNİ ANAOKULUNA BIRAKTI VE

Doğruca şerifin ofisine. Alexandra'ya ön verandasında neredeyse saldırmasının üzerinden birkaç hafta geçmişti. Onu birkaç kez uzaktan görmüştü ve ona ateş etmemişti ama ona olan kızgınlığının geçtiğini sanmıyordu.

Görevlilerin ve memurların yanından geçerek içeri girdi. Andy Daily'ye "Günaydın," dedi.

Andy yorgun görünüyordu. Hank onun gece vardiyasını yeni bitirdiğini tahmin ediyordu. Haftanın dört gecesi burada telefonlara bakıp üç gecesi de itfaiye istasyonunda kaldığından, Hank adamın ne zaman uyuduğunu merak ediyordu. Gündüzleri kasabanın iki çamaşırhanesinin sahibiydi; biri köhne bir apartmanda, diğeri de alışveriş merkezinin bir blok ötesindeydi. Buraları ayakta tutmak için pek bir şey yapmıyordu ama insanların geri gelmesini sağlayacak kadar makineyi çalışır halde tutuyordu.

Hank, Andy'nin ceplerinin her zaman şingırdadığını fark etmişti ve adamın her gün evlerinden birine uğrayıp kahve parası olarak kullanmak üzere bir kutu bozuk para alıp almadığını merak etti.

Andy son kahvesini de içti ve aceleyle Hank'in peşinden gitti. "Dün gece konuştuğumuz şey hakkında burada mısınız?"

Hank, düşüncelerini Alex'in verandasından uzaklaştırıp eldeki soruna odaklanmaya çalışarak, "Öyle," dedi. "Bu sabah şerife bir rapor sunacağım."

Andy başıyla onayladı. "Dediğin gibi, bir şey olmayabilir ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

"Şu anda ne yapmaya karar verdiğimizizi, eğer bir şey olursa, size bildireceğim. En azından yağmur yağana kadar tam alarm durumuna geçme önerinizi beğendim."

Andy gülümsedi. Dahil edilmek hoşuna gidiyordu.

Hank Alex'in kapısına ulaştı ve döndü. "Willie'ye bir süre eşlik etmek istersen istasyonda kahve var. Burada işim biter bitmez döneceğim."

"Ben yaparım." Andy keskin bir baş hareketiyle başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü. Hank uzun bir nefes aldı ve şerifin ofisine girdi.

Alex'in sekreteri Irene telefodaydı. Alex'in onu beklediğine şüphe bırakmayacak şekilde masasının önünden el sallayarak geçti.

Şerifin ofisine girdiğinde, çöp konteynerinde cesedi buldukları geceki otoyol devriyesini ve Alex'in yardımcılarından birini görünce şaşırdı.

Aklından, resmi bir iş olmasına rağmen Alex'in bunu yalnız kalmamaları için planladığı düşüncesi geçti. İki adama başıyla selam verdi ve Alex'in büyük ofisinin köşesinde duran yuvarlak masaya oturdu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Şerif," dedi resmi bir şekilde.

"Trooper Davis.

Şerif Yardımcısı Gentry. Bize katılabildiğinize sevindim."

Alex masasının etrafından dolaştı ve masadaki son sandalyeye oturdu. "Hemen işe koyulalım, Şef."

Hank gülümsemesini bastırdı. Ona daha önce hiç Şef dememişti.

"Pekâlâ." Kendini ona duygusuzca bakmaya zorladı. Bu oyunu en az onun kadar iyi oynayabilirdi. "İtfaiyedeki çocuklar, yakma yasağı birkaç ay önce yürürlüğe girdiğinden beri çıkan yangınların kaydını tutuyorlar. Şanslıydık; ot yangınlarının hiçbirisi evlerin etrafında olmadı ve çoğu birkaç saat içinde kontrol altına alınabilecek kadar küçüktü.

"Kasabadaki yemek ateşlerini ve kibritle oynayan birkaç çocuğu saymazsak, diğerlerini işaretledim." Hank masanın üzerine bir harita yayarak Alex'i daha da yaklaşmaya zorladı. "Yangınların ne zaman ve nerede çıktığını dikkate almazsanız, tüm bunlar emniyet güçlerinin pek ilgisini çekmez." Haritadaki ilk kırmızı X işaretini gösterdi. "Bu ilk yangındı. O zamandan beri yangınlar saat yönünün tersine bir daire çiziyor." Parmağını hareket ettirdi. "İki ayda altı yangın. Hepsi kaza gibi görünüyor. Hepsi de nispeten sakın gecelerde çıkmış. Hepsi de Harmony'nin tam ortasında olduğu bir dairenin dörtte üçünü tamamlayana kadar devam etti."

Otoyol devriyesi ayağa kalktı ve haritanın üzerine eğildi, şerif yardımcısı da öyle. Alex not almaya devam etti.

Hank parmağını yavaşça hareket ettirdi. "İlkinin bir sigara fırlatması olabileceğini düşündük. İkincisi yola yakın değildi, bu yüzden kuru yıldırımın kıvılcım çıkardığını tahmin ettik. Üçüncü ve dördüncüde herhangi bir neden bulamadık. Beşincisi kamp ateşini söndürmeyen bir kampçıya ait gibi görünüyordu. Altıncısı ise bizim çöplük uyuşturucumuzdu."

Alex'in yardımcısı ıslık çaldı. "Vay anasını. Eğer bunlar gerçekten ayarlanıyorsa, bu bizim uyuşturucu bağımlısının öldürülmüş olabileceği anlamına gelir. Birisi onu sigara içmek için çöplüğe girerken görmüş ve kapağı kapatmadan önce içine yanan bir şey atmış olabilir."

Trooper Davis kaşlarını çattı. "Olayın bu şekilde gerçekleştiğine dair bir kanıtımız yok. Suç raporu bir hafta ya da daha uzun bir süre gelmeyecek."

Gentry, "Öyle olmadığına dair bir kanıtımız yok," diye ekledi.

"İki ayda altı kaza yangını mı?" Alex Hank'e bir kaşını kaldırdı. "Pek olası değil," dedi. "Ama imkânsız da değil."

"Ve hepsi de kasabadan yaklaşık beş mil uzakta bir daire oluşturuyor."

"İmkânsız," diye fısıldadı Hank onun mantığını takip ettiğini bilerek.

"Peki ya bir sonraki?"

"Eğer paterni takip ederse, hafta sonuna doğru, tam buralarda vuracak." Haritada kasabanın hemen güneybatısındaki bir yere dokundu. "Yalnızca şansımız tükenmiş olabilir. Meteoroloji uzmanı bana bu hafta her gece otuzun üzerinde rüzgâr esme ihtimali olduğunu ve yağmur yağma ihtimali olmadığını söyledi. Rüzgarlı bir gecede biri yangın çıkarırsa, onu kontrol altına alacak insan gücümüz yok. Tüm ilçelerdeki gönüllü itfaiyeleri çağırırsak bile, biz durduramadan yaklaşık binlerce dönümlük alan yanabilir. Hükümetin Koruma Rezerv Programı kapsamında buradaki tüm otlar uzun ve kalın. Bu tür bir yangın yola sıçrayabilir."

Alex, "Bunu gizli tutmalıyız," diye düşündü. "Ve hazırlanmalıyız."

Hank gülümsedi. Ondan nefret etmesine rağmen ona inanmıştı. Dördü ne yapılabileceği üzerinde çalışmaya başladı. Otoyol devriyeleri kasabanın güneybatısına yoğunlaşabilirdi. Herkesi durduramayabilirlerdi ama belaya karşı gözlerini dört açabilirlerdi. Şerif yardımcısı dumanı izlemek için yüksek noktalara adam yerleştireceğini söyledi ve Hank itfaiye istasyonunda tam bir ekibin uyumasını planladı. Alex sessiz kaldı.

Yer konusunda şüpheleri vardı. Çember tam olarak eşit değildi. Bazı yangınlar yedi mil uzaktaydı, bazılarıysa sadece dört. Ve eğer ateş yakılmışsa, adam her zaman aynı mesafede hareket etmiyordu.

hayali bir daire. Yangınlardan ikisi birbirinin görüş alanındaydı. O halde bunun sadece bir tesadüf olma ihtimali de vardı. Ot yangınlarıyla mücadele etmek en yaygın sorunlarıydı. Kuru topraklar için bir lanet gibiydiler. Yıldırımlar ve dikkatsiz insanların çöpleri yakması arasında ot yangınları onları meşgul ediyordu. Bahar yaklaşıyordu ve rüzgâr ve fırtınalarla birlikte yoğun sezonları başlamak üzereydi.

Ama bu sefer tesadüf gibi gelmedi. Biri onlarla oyun oynuyordu. Hank bunu hissetti.

Eğer yanılıyorsa, sadece zaman kaybetmiş olacaktı. Eğer haklıysa, hayat kurtarabilirdi. Aptal ya da kahraman olması umurunda değildi. İçgüdülerini takip etmeliydi.

Ayağa kalktığında Alex nihayet konuştu. "Eğer bir itirazınız yoksa, sanırım bu yangınların her birini araştıracağım."

"İtirazım yok." Adam kadına baktı ama kadın onunla göz göze gelmedi. "Dosyalarım açık ve herhangi biriyle konuşmak için seninle bile gelirim."

"Buna gerek kalmayacak," dedi. "Şansım yaver giderse, itfaiyecilerinizin gözden kaçırdığı küçük bir ipucu bulabilirim."

Hank diğer adamlarla birlikte dışarı çıktı, keşke onunla yalnız konuşacak vakti olsaydı. Ama ne diyecekti - o Cumartesi gecesi için üzgün olduğunu mu? Pek olası değildi.

Günü, başka bir ot yangını çıkarsa hazır olmak için elinden geleni yaparak geçirdi. Saralynn'i almaya gittiğinde, Teksas'tan daha büyük bir baş ağrısı vardı ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kaldı.

Saralynn her zamanki gibi onu sınıfında bekliyordu. Koltuk desteklerini kullanabilir ve binanın önüne kadar gidebilirdi, ama okulun onu her zaman yıpratıldığını biliyordu. Ayrıca, diğer çocukların ve çoğu hayvanın etrafında çok dikkatli olmak zorundaydı. Bir çarpma, bir düşme onu başka bir kırık kemikle hastaneye geri gönderebilirdi.

Onu kucağına almadan önce her zaman diğer çocukların gitmesini beklerdi. Onların kendisini kucaklarında taşıyıp götürdüklerini görmelerinden hoşlanmayacağını biliyordu.

Başında korsan şapkası ve makarnadan yapılmış boncuklarla onu bekliyordu.

"Bugün korsan mısın?" diye sordu onu kaldırırken.

"Hayır. Ben kayıp çocuklardan biriyim ve sadece korsan gibi davranıyoruz."

Hank, Saralynn'in hayal gücünü beslemeye yardımcı olan tüm eşarpları ve karton kılıçları toplamakla meşgul olan öğretmene başını salladı. "Sahte korsanlarınızdan birini eve götürmemin sakıncası var mı?"

"Devam edin ve yelkenleri suya indirin." Öğretmen göz kırptı.

Eve dönerken, Salı günleri her zaman yaptıkları gibi Dairy Queen'de çikolata soslu dondurma yemek için durdular. Akli endişelerle doluydu, ama yeğeninin söylediği her kelimeyi dinledi, bugün annesinin dinlemek için evde olmayacağını, kız kardeşi Claire'in resim yapmakla çok meşgul olacağını ve diğer kız kardeşi Liz'in de çok meşgul olacağını düşündü.

Eve döndüklerinde Claire kendini stüdyosuna kilitlemiş, *Kancadaki Adam* adlı yeni şaheseri üzerinde çalışıyordu. Hank ürünün bitmiş halini düşünmek bile istemiyordu. Geçen hafta Claire onu *Bay Parçalanma* adlı çalışmasının karakalem taslağıyla korkutmuştu.

Saralynn'i evin arka tarafına, iki büyük teyzesinin yaşadığı yere kadar taşıdı. Ayrı yatak odaları vardı ve bir banyo ile güneşli bir oturma odasını paylaşıyorlardı. Onu karşıladılar ama cin oyunlarına ara vermediler. Her öğleden sonra cin oynuyorlardı ve son sayımda Pat Teyze'nin Şişman Teyze'ye yirmi üç yüz dolar borcu olduğunu fark etti.

Saralynn'i güneşli pencere kenarındaki koltuğa oturttu ve boyama kitaplarını çıkarmasına yardım etti. Teyzeleri onunla ilgilenecek, onu tatlılarla şımartacak ve Claire tuval üzerindeki son insan sakatlamasını bitirene veya annesi eve gelene kadar onu meşgul edecekti.

Hank ayağa kalktı. "Kasabaya dönmem gerekiyor," dedi. "Bu akşam yemeğe gelemeyeceğim."

İkisi de dalgınca başını salladı.

Saralynn güven verici bir şekilde, "Büyükanneme söylemeyi unutmayacağım" dedi.

Öğleden sonra güneşinin altında çerçevelenmiş kıza baktı. Sarı saçları neredeyse yanıyormuş gibi görünüyordu ve dışarıda birilerinin yangın çıkardığı düşüncesi midelerini bulandırdı.

Hank itfaiyeye dönmek için evden çıktığında tam gaz koşuyordu.

Bölüm 21

REAGAN, NOAH MCALLEN'İN CEKETİNE SARILDI VE

Bir boğa binicisinin diğerinin düşüşünü izlerken ürperdi. Bu Cuma gecesi son birkaç rodeoya hiç benzemiyordu. Aileler yoktu, yakınlarda sıcak çikolata ve sert, zar zor yenebilen burritolarla park etmiş atıştırmalık kamyonu yoktu. Dostça bir atmosfer yoktu.

Bu gece rüzgâr kuzeyden uğulduyordu ve hava tozla kaplanmış gibiydi. Kıvırcık saçlarını yüzünden uzak tutmak için mücadele etti ve paltosunun altına giydiği rüzgâr ceketinin kapüşonuna geri soktu. Yabani saçlarını arkadan bağlayacak bir şey getirmeliydi çünkü eve döndüğünde asla tarayamayacaktı.

Saçlarını takla atar gibi şekillendirdiğini düşünmeye başlamıştı. Yeni saç ürünleri saçlarını sağlıklı parlatıyordu ama hiçbir şey onu evcilleştiremiyor gibiydi. Koruyucu ailedeyken saçlarını hep kısa tutmuştu, kafasında tüylü kırmızı bir futbol kaskı gibi, ama Harmony'ye geldiğinden beri hiç kesmemişti. Şimdi neredeyse omuzlarına değiyordu.

Reagan bacaklarını sallayarak sert, kıymıklı ahşap tribünlerde ısınmaya çalıştı. Rodeo alanına varmadan önce geçtikleri kasabanın adını bile hatırlayamıyordu. Geçen hafta Guyman rodeosunda gördüğü çocuklardan birkaçı tribünlerdeydi. Brandon Biggs'in cılız tribünlerin sonunda sigara içtiğini fark etmişti. Ona doğru bakmamıştı ama onu gördüğünden emindi. Kalabalık o kadar azdı ki, birini gözden kaçırmak zor olurdu.

Harmony'den gelen çocukların çoğu bu gece üç saatlik yolu gelmemişti. Noah, bazı çocukların ödülün o kadar uzağa gelmek için benzin harcamaya değmeyeceğini düşündüklerini ama kendisinin her fırsatı değerlendirdiğini söyledi.

Onu gelmekten vazgeçirmeye çalışmış, eyaletteki en kötü okul bölgesi olduğu ve derslerin yarısının sonunda kavgı çıktığı konusunda uyarmıştı.

Reagan kitaplarını kamyonetin kaputunun üzerine koymuş ve yüzünü ona, daha doğrusu göğsüne dönmüştü. "O zaman arkanı kollayacak birine ihtiyacın olacak Vaiz," dedi, elleri kalçalarında, sanki tartışmayı bırakmazsa onunla dövüşecekmiş gibi.

Noah güldü ve göz göze gelene kadar eğildi. "Haklısın Rea, bir kavgada senden başka yanımda olmasını tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum. Eğer yeterince cesursan gel."

Bu her şeyi halletmişti. Onun kamyonetine atlayıp yola koyuldular. Jeremiah Amca'ya Cuma gecesi olduğu için geç kalacağını söylemişti, bu yüzden onu beklemiyordu.

Şimdi, kahverengi gökyüzünde güneşin batışını izlerken, evde olmayı diliyordu. Noah rodeo ile meşguldü ve onun yanında oturmak için çok az zaman harcıyordu. Ata binmediği zamanlarda oluklarda yardım ediyor ya da diğer binicilerle konuşuyordu.

Spiker sırada Vaiz McAllen'in olduğunu ve Blue Thunder adında bir ata bineceğini bağırdı. Reagan kapı açıldığında izlemek için döndü.

At dönerken Nuh'un uzun gövdesi sarsıldı ve patladı. Bir eli havada ve şapkası aşağıda, vücudu eyerde kemiksizmiş gibi eğildi. Reagan zihninde saniyeleri sayarken acıyı onunla birlikte hissetti. Beş. Altı. Yedi. Bir başka sert vuruş. Şapkası uçtu ama tutundu.

"Sekiz" diye bağırdığında ayağa kalkmıştı, tam o sırada zil sesi duyuldu ve Noah kolunu bırakıp güçlü hayvanın üzerine doğru eğildi.

Alıcı adamlar hâlâ eğilmekte olan tayın iki yanına yerleştiler. Atları büyük, iyi eğitilmiş hayvanlardı ve arenanın durumuna rağmen ikisi de bu gece işlerinde yetenekli görünüyordu.

Noah bir adamın belini kavradı ve yere düşüp geriye doğru tökezlemeden ama ayakta kalmadan önce tepinme mesafesinden çıkacak kadar uzun süre asılı kaldı. Biniciler atı açık ağıl kapısına doğru kışkırttı.

Reagan şapkasını alıp çitlere doğru ilerlerken ona doğru koştu. "Başardın!" diye bağırdı. "Tam zamanı yaptın."

Çitin üzerinden ona doğru sıırttı. "Arada sırada yapıyorum, biliyorsun Rea. O kadar şaşırma." Arenanın çitinin alt tahtasına bastı ve onun yanında durmak için kendini salladı. "Eğer bir gün profesyonel olacaksam, ayakta kalmaya başlamalıyım. Planım bu. Ayrıca, o zemine vurmak istemedim. Asfaltın daha yumuşak olduğunu görmüştüm."

Reagan güldü. "O sürüşü görmek için gelip soğukta beklemeye değdi. Harika görünüyordun. O kadar endişeliydim ki yemin ederim kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum."

Noah neredeyse boş olan tribünlere baktı. "Burada olmana sevindim. Başka kimse yoktu. Şimdi övündüğümde ve olanları anlattığımda beni destekleyecek biri var." Büyük eliyle kızın dağınık buklelerini karıştırdı. "Senin de gelmen için benimle konuşmana izin verdiğim için mutluyum."

Rodeo sona erdi ve Noah tokayı aldı, sonra da kamyonu doluŞup eve doğru yola çıktılar.

Adı sanı duyulmamış küçük kasabadan geri dönerlerken Noah, "Dondurma yemek için durmak ister misin? Canım kutlama yapmak istiyor."

"Kulağa hoş geliyor," dedi, hâlâ titriyordu. "Eve dönerken ısıtıcıyı çalıştırabildiğimiz sürece."

Bir hamburgerciye girdiler ve arka kabine geçtiklerinde hâlâ bu akşamki yolculuğu nasıl planladığını anlatıyordu.

"Okul bitince ne yapacaksınız?" Garson kız siparişlerini aldıktan sonra Reagan sordu.

"Her şeyi planladım. Hank onun evinde yarı zamanlı çalışabileceğimi söyledi. Kazandığım parayla çiftlik için hayvan almaya başlayacağım. Ağabeyim hayattayken aramızda yüz baş hayvan beslerdi ve bunun iki katını hayal ederdi. Annem çiftliğin vergi ödemeye değmeyeceğini söylüyor ama sanırım bir hissem olursa bu işi yürütebilirim. Michael ve Maria adında bir çiftimiz var, ana evin yanında eskiden ustabaşının odası olarak kullanılan yerde yaşıyorlar. Çiftliğe göz kulak oldukları için kira ödemedен kalıyorlar. Michael otlattığım hayvanlara göz kulak olacağını söyledi."

"Annen neden bu kadar nefret ediyor?" Reagan sığırları umursamıyordu; insanlar onu daha çok ilgilendiriyordu.

"Babam bir keresinde bana topraktan onu sevdiğinden daha çok nefret ettiğini söylemişti. Bu ne anlama geliyorsa artık." Omuz silkti. "Bazen sadece kavga etmek için evlendiklerini düşünüyorum. Her şeyleri birbirinin zıttı. Dallas'lı, babamla tanışana kadar hiç ata binmemiş. Geriye kalan tek kovboyların futbol oynadığını düşündüğünü söyledi. Ölmeden birkaç yıl önce ağabeyime neden bir rodeo kovboyu ile Dallaslı bir amigo kızın evleneceğini düşündüğünü sormuştum, o da bunu bana büyüdüğümde açıklayacağını söylemişti." Noah kaşlarını çatı. "Ben artık büyüdüm ama o öldü."

"Sizinkiler boşandı mı?"

Noah güldü. "Tabii ki hayır. Sanırım boşanıp başka biriyle evlenirlerse iki kişiyi daha perişan edeceklerini düşündüler. Alex, babamın annemin şehirdeki evinin faturalarını ödediğini ve okul masrafları için düzenli olarak çek gönderdiğini söylüyor. Annem biraz daha fazla para kazanmak için yoğun sezonlarda Lady Bug'da çalışıyor ama birkaç yılda bir yeni arabalara binmesine yetecek kadar küçük bir güven fonu var."

"O gittikten sonra baban neden çiftliğe geri taşınmadı?"

"Sanırım Amarillo'da bir hayatı var. Çiftçilikle uğraşan bir aileden geliyordu ama sanırım bu işin gerçekten sevdiği tek yanı rekabetti. İnsanlar onun bir işkolik olduğunu söylüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, onu çok iyi tanımıyorum. Rodeoyu sevdiğini biliyorum ama bana pek öğretmedi. Sanırım kanımda vardı. Onun pek ortalıkta olduğunu hatırlamıyorum."

Reagan gülümsedi. "Eve en az üç kez gelmiş olmalı."

Noah'nın onun ne ima ettiğini anlaması bir saniye sürdü. Yere baktı. "Evet. Sanırım annem bizi doğurduktan sonra kendisine ihtiyaç kalmadığını düşündü. Onunla tanışmalısın; iş çocuk yetiştirmeye gelince süper bir anneye dönüştü. Babam da muhtemelen kasabadaki onca akraba varken kendisine pek ihtiyaç olmadığını düşünmüştür. Ben onu bir nevi kutudan çıkmış bir baba olarak görüyorum. Arada bir ortaya çıkıyor."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Noah gülümsedi. "Ona saygı duyuyorum. Etrafta hiç olmadığı için onu özlediğimi söyleyemem." Arkasına yaslandı. "Peki ya baban?"

Reagan, küçük kırmızı teknelerle gelen muzlu börekler sayesinde yalan söylemekten kurtuldu.

Onlar yemek yerken etraf gürültücü ve küçük gruplar halinde dolaşan liseli çocuklarla doldu. Reagan onları izlerken, Noah dondurmasının diğer her lokmasını çaldı.

"Buradan çıksak iyi olur," dedi fısıltıyla. "Etrafta çok fazla insan olması beni rahatsız ediyor. Bu gece yarıştığım adamlardan birkaçını gördüm ve tokayı kazandığım için mutlu değillerdi."

"Hâlâ açım," diye fısıldadı. "Çıkarken sana bir malt alırım."

Ceketini kaptı ve kolunun üzerine katlayarak kalabalığın içinde ilerlerken sıkıca tuttu. Noah arkasına baktı ve elini uzattı.

Reagan kabul etmedi. El ele tutuşmaktan hoşlanmıyordu. Adam aldırmadı. Sadece malt sipariş etti ve parayı çıkarana kadar

hazırdı.

Bir bağırış onları durdurmadan önce neredeyse kamyonetine varmışlardı. "Vaiz!"

"Kamyonete bin," diye emretti Noah, belayla yüzleşmek için dönerken.

Üç gölge onlara doğru ilerledi, koşarken otoparkın beyaz tozunu savurdular.

Kamyonun kabinine doğru hiçbir hareket yapmayan Reagan, duruşunu genişletirken Noah'nın etrafını görmeye çalıştı.

Yerel çocuklar rodeodaydı ama üçü de kot değil, deri futbol ceketi giyiyordu. Rodeonun bir parçası değillerdi, sadece yerlilerdi. Liseyi birkaç yıl geçmiş ama hâlâ büyümeyi reddeden çocuklar, diye tahmin etti.

Üçü de Noah'dan büyüktü.

Yüzlerini seçemiyordu ama dağılma şekilleri ona bunun muhtemelen isimsiz kasabanın karşılama komitesi olmadığını söylüyordu.

"Ödülümüzü almak için uzun bir yoldan geldin," dedi biri. "Küçük kardeşim bu gece ata biniyordu ve siz ortaya çıkana kadar kazanacak kişi oydu."

"Bak." Noah sözünü sakınmadı. "Kardeşin Harmony'nin rodeosuna gelip bizim tokalarımız için yarışabilir."

Reagan'ın adamlardan birini net bir şekilde görebilmesi için yeterince dağılmışlardı. Uzun boylu değildi ama sert bir yapısı vardı.

Noah artık üçüne de göz kulak olamıyordu, bu yüzden ortada duran ve lider gibi görünen kişiyle konuştu. Sesi alçak ve sakindi ama dostça değildi.

Aklından bu üçünün hayatında gördüğü en beceriksiz haydutlar olduğu geçti. Noah ve onu korkutmaya çalışıyorlardı ama ne söyleyeceklerini biliyormuş gibi görünmüyorlardı. Bu çocuklar zorbalık dersi almak için gittiği koruyucu ailelerden bazılarına uğramış olmalıydı.

Sonunda en yakınındaki güldü. "Bu senin kızın mı Vaiz, yoksa küçük kız kardeşin mi?"

Reagan ona ters ters baktı. Kendi yaşında görünmemekten nefret ederdi ve başkalarının bundan bahsetmesinden de tiksiniyordu.

"Bu saatte dışarıda olacak kadar yaşlı görünmüyor, Vaiz. Belki de seni bir çocuğu rahatsız ettiğin için ihbar etmeliyiz?"

"Evet, belki de sen bir tür çocuk tacizcisisin," diye bağırdı bir diğeri.

Reagan bunu şimdi hissetmişti. Noah kendisine sataşmaya çalıştıklarında kızmamış olabilirdi ama ona sataşmalarından hoşlanmıyordu.

"Rahat bırak," dedi. "O bir arkadaş."

"Sevimli." Adam yaklaştı, boynuzlu bir kurbağa gibi şişti. "Bana *Yıldız Savaşları*'ndaki Ewok'ları hatırlatıyor. Çok vahşi saçları var. Ne renk bu arada?"

Adamın büyük eli ona doğru uzandığında, Reagan artık canına tak ettiğine karar verdi. Elindeki maltı doğrudan adamın göğsüne fırlattı.

Kâğıt bardak patladı ve yüzündeki soğuk kremayı botlarına gönderdi.

Göz ucuyla diğer ikisinin Noah'ya doğru ilerlediğini gördü. Reagan'ın tek yapabildiği önündekinin arkadaşlarına katılmasını engellemekti. Küfredip çılgılık atarak geri çekilen ve gözlerindeki maltı silmeye çalışan iri yarı adamı tekmelemeye başladı.

Tekmelerini iki katına çıkardı, birkaçını adamın dizlerinin arkasına indirdi ve adam saldırıdan kaçınmak için dönüp dururken neredeyse düşmesine neden oldu.

Sonunda aklına gelen her ismi söyleyerek hışımla uzaklaştı. Reagan arkasını döndüğünde, diğer ikisinin onu dövdüğünü görmeyi bekliyordu.

Noah, ama onlar sadece bir metre önünde donmuş bir şekilde duruyorlardı.

Onları neyin durdurduğunu anlaması bir anınlı aldı.

Noah'nın kamyonetinin kasasında duran Brandon Biggs'in elindeki boru, beyninde ciddi hasara yol açacak kadar uzundu.

Noah da onları durduran şeyi görene kadar yavaşça döndü. "Yardıma ihtiyacım yok Brandon," dedi. "Kamyonetimden in."

Brandon gülümsedi. "Buraya sana yardım etmeye gelmedim, Vaiz. Bu aptalları senin kıza fazla yaklaşmadan kurtarmak için buradayım. Onunla son konuştuğumda bacağımda oluşan kabukları hala tedavi ediyorum."

Brandon piposunu gevşetmeden kamyonun kasasından çıktı. "Ben Fraser'larla konuşmayı bitirene kadar neden onu eve götürmüyorsun? Bailee'yi son ziyaretlerinde yaşadığımız bir sorunu konuşmak için haftalardır bekliyoruz. Bu gecenin işleri yoluna koymak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum ve işime burnunu sokmazsan memnun olurum."

Noah Reagan'ı kamyonu doğru çektiğinde Fraser'lar çoktan geri çekilmeye başlamışlardı. Sürücü kapısını açtı, onu içeri itti ve arkasından tırmandı.

"Brandon'ı bırakmalı mıyız? Bu adamlar daha yaşlı ve üç kişiler." Reagan baş belası için endişelendiğine inanamıyordu.

"Brandon kendi başının çaresine bakabilir. İnanın bana, o bu tür şeyler için yaşıyor."

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?"

"Hayır." Noah kamyonu yola doğru geri çekti. "Ama pek çok çocuğun yaptığı gibi adamdan nefret etmiyorum, sanırım bu da beni Brandon'ın sahip olduğu en yakın arkadaş yapıyor."

"Onu incittiğim için özür dilerim."

Noah güldü. "Onun dikkatini çektin. Bana sana saygı duyuyor gibi geldi, Rea. Görünüşe göre benim kızım sertmiş."

"Ben senin kızın değilim," diye tersledi. Dünyada en son istediği şey birinin kızı olmaktı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve gördüklerine bakılırsa pek de iyi bir şey değildi. "Ve o sürüngen bana aşıkmiş gibi davranmayı bırak."

Ön farların alçak ışığında onu okumaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "Seni rahatsız eden ne, Rea?"

Bir dakika bekledi, sonra dürüst olmaya karar verdi. Eğer bu arkadaşlığı sona erdirecekse, öyle olsun. Noah McAllen'la tanışmadan önce de iyiydi ve McAllen çekip gitse ve onunla bir daha konuşmasa da iyi olacaktı. "Sanırım birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

"Kurt adama dönüşmem hakkında mı?" diye sordu. "Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum."

"Hayır, o değil. Şey, kısmen, ama hepsi değil." Hiç mantıklı konuşmuyordu. "Birinci kural," diye yeniden başladı. "İnsanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum. Senin değil. Hiç kimsenin."

"Bunu fark ettim sayılır," diye cevap verdi.

"Ve sanki ona aitmişim gibi bir adamın kız arkadaşı olarak anılmak istemiyorum."

"Pekâlâ. Sadece arkadaş olarak kalırız. Bana uyar."

Bir an düşündü, sonra ekledi: "Ve sen de bana karşı dürüst ol. Sakın benimle oynamaya kalkma."

"Katılıyorum," diye cevap verdi. "Herkes karşı dürüst olmaya çalışıyorum. Yalanları hatırlayacak kadar beynim yok."

"Tamam, söyle bana. Neden benimle arkadaş olmak istiyorsun?"

Noah şapkasını geriye itti. "Bilmiyorum, gerçekten. Bir gün seni o bankta tek başına öğle yemeği yerken gördüm ve seni tanımak istedim."

"Benim için üzüldüğün için mi?"

"Çünkü okuldaki diğer herkesi zaten tanıyorum ama seni tanımıyordum. Çünkü meşgul görünmüyordun." Güldü. "Ve sen de işi kolaylaştıracak gibi görünmüyordun."

Gülümsedi. "Ve sen işleri kolay yapmayı sevmezsin." "Tahmin etmiştin."

Eve dönüş yolunun geri kalanını neredeyse dövüşü yeniden yaşayarak geçirdiler, her anlatışlarında daha uzun ve daha heyecanlı hale getirdiler. Konuştular.

Karanlıkta onu göremeyeceğini bildiği halde, adam uzaklaşırken verandadan el sallayarak veda etti. Jeremiah Amca asla ışığı açık bırakarak elektriği boşa harcamazdı.

Pikap gözden kaybolduktan sonra, aya bakarak durdu ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez huzurlu hissettiğini düşündü.

Kendine bunun uzun sürmeyeceğini hatırlattı. Hiçbir şey uzun sürmezdi. İnsanlar hakkında emin olduğu tek şey, eninde sonunda sizi hayal kırıklığına uğratacaklarıydı.

Bölüm 22

TYLER WRIGHT POSTANEYE GİTTİ

Haftalık şikâyeti, birilerinin dergilerindeki bulmacaları posta kutusuna ulaşmadan önce çözüyor olmasıydı. Ama aslında bugün şikayet etmeye hiç niyeti yoktu. Haftalardır dergilere göz atmaktan başka bir şey yapacak vakti olmamıştı, o da bulmacalar için değil, tartışma konuları içindi. Aklında başka şeyler vardı.

Düzelتيyorum, aklında tek bir şey vardı ... Katherine'le konuşmak. Gizemli kadının Kate'den çok Katherine olduğuna karar vermişti ama onunla bir daha karşılaşır sa ikisini de çağırabileceğini düşünüyordu. Ortak ilgi alanlarını tartıştıklarında Katherine, onunla dalga geçtiğinde Kate.

Sırasını bekledikten sonra tezgâha doğru ilerlediğinde Harmony'nin posta müdürü Johnny Donovan onu bekliyordu. "Biliyorum. Biliyorum, Bay Wright. Biri mektuplarınızı okuyor."

"Okumak değil. İçine yazıyorum," diye cevap verdi Tyler. "O dergileri cenaze evinin fuayesi için alıyorum ve aldığım gün kullanılmış gibi görünüyorlar."

Johnny dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi, yanaklarındaki kırışıklıklar giderek büyüyen kulaklarına kadar dalgalandı. "Pekala, Bay Wright. Müşterileriniz dergileri okuyacak değil ya. Ya da şikayet edecek değiller."

Tyler cenaze evindeki mizahtan nefret ederdi. İnsanların onu "onları en son hayal kırıklığına uğratan" ya da "size keder vermeye meyilli" olarak tanıtmamasından nefret ederdi.

Başka bir taktik denedi. "Postaları kim tasnif ediyor, Johnny?" "Şehir merkezindeki postaları Ronelle Logan'ın ayırdığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Dört yıl önce babası ona bu işi verdiğinden beri o yapıyor."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır." Johnny başını salladı. Çenelerinin hepsi yüzüne ayak uyduramıyordu. "Bunu en son denediğinde iki gün hasta yattı ve annesi geldi."

Bana aklından bir parça vermek için. Ve inanın bana Bay Wright, o kadının aklından bir parça almak istemezsiniz."

"Ronelle'i üzmem istemiyorum." Tyler gülümsedi. "Sadece bunu ona vermek istiyorum. En son Lubbock'a gittiğimde almıştım."

Johnny kaşlarını çatı. İnsanlar Noel'de onun için hep küçük hediyeler getirirlerdi. Kurabiyeler, kartlar, hatta arada sırada eldivenler. Ama hiç kimse Ronelle'e bir şey vermemişti. Nedenini bilmesede bu durum ona düpedüz şüpheli görünüyordu.

"Sadece bir arkadaşından geldiğini söyle," dedi Tyler. "Benden geldiğini bilmesini bile istemiyorum."

"Şey, sanırım sorun olmaz." Zarfı aldı, ağırlığını tahmin ediyormuş gibi hafifçe hareket ettirdi. "Önce bir bakmam gerekecek."

"Zarfı mühürlemedim," diye yanıtladı Tyler, Johnny'nin paketi arka odaya teslim etmeden önce üzerine posta ücreti koymasına gerekkip gerekmeyeceğini merak ediyordu.

Posta müdürü kapağı açtı ve büyük bir bulmaca kitabı çıkardı. "*Ülkenin En İyi Gazetelerinden 2005 Yılı'nın En İyi Bulmacaları*," diye okudu.

"Çıktığında 2006'ya bakacağım."

Johnny başını salladı ve kitabı tekrar zarfın içine soktu. "Hiç bu kadar büyüğünü görmemişim. Genelde benzin istasyonlarından aldığı küçük olanları getirir."

"Ben de bilmiyordum. Onları büyük kamyon duraklarında satıyorlar." Tyler gülümsedi. "Ona bir süre yeteceğini umuyorum."

"Olabilir, ama o bulmacayı bir zamanlama etkinliği olarak görüyor. Eğer Olimpiyatlara katılırsa, korkarım ki onu bu zaferde kaybedeceğiz."

"Bu Harmony'nin kaybı olur." Tyler yalanda ciddiymiş gibi görünmeye çalıştı.

Arabasına döndüğünde, eski bir sığır yolunun elle çizilmiş bir haritasının kopyasını aldı. Eyalet başkentindeki bir kütüphaneci, yüz yıldan daha uzun bir süre önce işaretlenmiş detayları incelemek isteyeceğini tahmin ederek ona göndermişti.

Cuma öğleden sonra, güneş parlıyordu ve bekleyen bir cenazesi yoktu. Hayat daha iyi olamazdı, diye düşündü. Kahvaltı sırasında öğleden sonra izin alıp arka yollarda dolaşmaya karar vermişti. Şansı yaver giderse, çok şanslı olursa, binlerce, belki de yüz binlerce sığırın Kansas'taki demiryollarına gitmeleri çitlerle engellenmeden önce bu topraklardan geçtiği yerde bir girinti görecekti.

İlk yerleşimcilerin yürüdüğü yerde yürümeyi düşünmek bile Tyler'ı her zaman gülümsetmiştir. Babası tarihi çok severdi ve ülkenin bu bölgesiyle ilgili efsanelerden masallar uydururdu. Babası öldükten sonra Tyler aylarca hatırladığı tüm hikayeleri yazdı, ama sonunda bunları aktaracak bir çocuğu olmayacağını anlayınca sadece üzüldü.

Tyler saatini kontrol etti. Doğru planlarsa, akşam yemeğini kaçırarak ama yine de Katherine'e e-posta göndermek için zamanında dönecekti. Kasabadan uzaklaşırken Kate hakkında ne kadar çok şey bildiğini ve aynı zamanda ne kadar az şey bildiğini düşündü.

Onun kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olduğunu ve dağınık olmasına rağmen parmaklarıyla barbekü yapmayı sevdiğini biliyordu. Dünyanın uykulu olduğu yağmurlu günleri sevdiğini söylemişti. Şişman olduğunu düşünürdü. On beş yaşından beri her yaz *Rüzgar Gibi Geçti*'yi okurdu ve Harry Potter filmlerinden hiçbirini izlememişti. Asla dikmeye vakti olmadığını söylediği Noel ağacı için kristal kar taneleri biriktirirdi.

Tyler, çiftlikten pazara giden bir yoldan başka bir yola saparken çitleri onaran bir çiftçiye el salladı.

Kate hakkında bilmediği o kadar çok önemli şey vardı ki. Kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. İki yatak odalı bir daire kiraladığını ve üzerinden geçen uçakları duyabildiğini biliyordu ama kasabayı bilmiyordu. En sevdiği filmleri ve TV programlarını biliyordu ama ne iş yaptığını bilmiyordu.

Bahse girerim önemli bir şeydi. O bir işçiydi, bunu hissetmişti. Ve işten ne kadar korksa da, bazen kendini işe adıyordu. Birkaç kez ayrılmak zorunda kaldığında ya da e-postalarını geç gönderdiğinde, bunun kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Bir keresinde D.C.'de olduğunu söylemişti ama nedenini söylememişti. Başkent hakkında konuşmuşlardı ama kariyeri hakkında hiç konuşmamışlardı.

Eğer sorarsa, onun da aynısını yapması için kapıyı açacağını biliyordu ve ona muhtemelen hiç duymadığı küçük bir kasabada bir cenaze evi sahibi olduğunu söylemek istemiyordu.

Tyler kavşağın yakınında park etmiş bir otoyol devriyesinin yanından geçti ve ne kadar hızlı gittiğine daha fazla dikkat etmesi ve Katherine'i düşünmeyi bırakması gerektiğine karar verdi. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Katherine her zaman aklının bir köşesindeydi.

Bir bahçedeki hanımeli gibiydi. Çoğu zaman onca çiçek arasında farkına bile varmazdınız ama kokusu hep oradaydı, davetkârdı.

Katherine onun kafasında böyleydi. Tyler güldü ve avucuyla direksiyona vurdu. Düşüncelerine inanamıyordu. Eğer dikkatli olmasaydı, şiir yazıyor olacaktı.

McNabb'ların evinin önünden geçerken, kırk yıldır evli olan Stella ve Bob'u düşündü. Lisede ev ekonomisi öğretmeni olan eğitimli bir kadın Stella'nın, liseyi zar zor bitirmiş Bob'la evlenmesi bazılarına garip gelmişti. Ama birbirlerine uyum sağlamışlardı. Daha da önemlisi, birbirlerinden gerçekten hoşlanıyor gibiydiler. Bob, cenaze evini geceleri açık tuttuğu her seferinde onu dışarıda arabada bekliyordu. Tyler ikisinden birinin diğerine ters bir söz söylediğini hiç duymamıştı. Stella kasabadaki herkesi tanıyor ve onlarla konuşuyordu. Bob el sallıyordu ve bu yeterli görünüyordu.

Tyler sahip oldukları şey için değil, Katherine'le birlikte sahip oldukları az şeye birkaç yıl daha sahip olabilmeyi diledi.

Sadece bu kadarına sahip olabilseydi, yeterli olurdu.

Bölüm 23

CUMARTESİ SABAHİ

HANK MATHESON, BLUE MOON DINER'A

Alexandra'nın onu kahvaltıya çağırdığı konusunda hiçbir yanılsaması yoktu. "Yedi, yarın sabah lokantada," dediğinde tamamen işle ilgiliydi. Aklındaki tek soru neden ofislerinden birinde olmadığıydı.

Burası terk edilmişti. Hafta boyunca her sabah kahvaltı eden yaşlılar burada değildi çünkü Cumartesi günleri yaşlılar ücretsiz gözleme kahvaltısı veriyor, Pazar günleri de Pazar okulundan önce kilisede kahve ve çörek yiyorlardı. Lokantadan uzakta geçen iki gün, yaşlı adamlara Pazartesi günü anlatacakları yeni hikâyeler verdi.

Müdavimler gitmiş ve şehir merkezindeki ofislerde iş günü başlamadan önce yemek yiyen kimse kalmamıştı, mekân kapalı görünüyordu. Eğer Ronelle her zamanki gibi kapıdaki küçük masasında olmasaydı, Hank mekânın sahibi Cass'in ışıkları söndürmeden ya da kapıyı kilitlemekten çıkıp gittiğini düşünecekti.

"Günaydın Ronelle," dedi yanından geçerken.

Bulmaca kitabından başını kaldırmadı.

Hank arka taraftaki cam kenarına oturduğunda Cass ona camın arkasından bağırdı: "Ne alırsın? Bu sabah garson yok, o yüzden kendi başının çaresine bakmak zorundasın."

"Şimdilik sadece kahve," diye bağırdı Hank. "Ben getiririm."

Tezgâhın arkasına geçti ve kendine bir fincan doldurdu. Pencereden Alex'in cipini kamyonetinin yanına çektiğini görebiliyordu, bu yüzden ona da bir fincan doldurdu.

Hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Kendini bildi bileli Alex fırtına gibiydi. Warren küçük kız kardeşinden şikâyet ederdi ama Hank ondan her zaman etkilenmişti. Hayatı dolu dolu yaşayan bir kadındı.

Hız. Warren ve o, erkek arkadaşlarının onun yanında Kleenex'in yarı ömrüne sahip olduğuna gülerlerdi. Warren onu ceza adaletinde karar kılmaya ikna edene kadar yılda iki kez bölüm değiştirmiş, sonra da son derece iyi bir derece olan yüksek lisansa kadar gitmişti. Tıpkı ağabeyi gibi. Sadece Warren için kariyer yolunun ölümcül olduğu kanıtlanmıştı.

Alex karşısındaki koltuğa geçip ceketinin fermuarını açarken Hank anıları bir kenara itti.

"Suç laboratuvarındaki çocuklar yangınların çıkarılması konusunda haklı olduğunuzu gösteren birkaç şey buldular. Ayrıca bunu her kim yaptıysa yangınlar hakkında biraz bilgisi ve iyi bir yer duygusu olduğunu söylediler. Adamın sözleri aynen şöyle: 'Kundakçımız arazinin yapısını biliyor. ' Hank'in bakışlarıyla karşılaştı. "Büyük ihtimalle ya kolluk kuvvetlerinde ya da istasyondaki gönüllülerinizden biri."

"Kahretsin," dedi Hank nefesinin altından.

Alex kahveden bir yudum aldı, sonra şeker ekledi ve ona düşünmesi için zaman tanıdı. "Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı, ondan çok kendi kendine.

Hank ayağa kalktı ve geçiş kapısına doğru yürüdü. "İki spesiyal Cass."

"Cumartesi günü spesiyalımız yok," diye bağırdı. "Size iki kahvaltı hazırlayabilirim, ama ne alırsanız onu kabul etmek zorundasınız."

"İki sürpriz," diye kabul etti Hank, buranın menüsündeki her şeyi yediğini, dolayısıyla hiçbir şeyin çok şaşırtıcı olmayacağını biliyordu. "Tam buğdaylı, çırpılmış, iyi pişmiş ve kuru," eğer bu kelimelerden herhangi biri uygulanabilirse.

"Tamamdır," diye cevap verdi Cass. "Siparişiniz hazır olduğunda zili çalacağım.

Sıcak istiyorsanız hemen alın."

Masaya döndüğünde Alex ona gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Onu kendine çekmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Bu belayı da atlatacaklardı. Ama onun sempatiyi hoş karşılamayacağını biliyordu. Her şeyi konuşmak için güvendiği birine ihtiyacı vardı ve onu böyle gördüğü için minnettar olması gerektiğini tahmin ediyordu. Hemen hemen her konuda kavga edebilirlerdi ama birbirlerine asla yalan söylememişlerdi.

"Dahası da var, değil mi?" Hank sordu.

Başını salladı ve adam oturana kadar bekledikten sonra yumuşak bir sesle, "Otoyol devriyesinin elinde ne benim ne de senin adamlarından biri olmayan bir şüpheli var. Şu anda ona şüpheli kişi diyorlar."

Hank rahatladı. "Bu iyi haber sanırım." Adamlarından birinin yangın çıkarıyor olabileceğini düşünmek istemiyordu, her ne kadar yıllar içinde birkaç kez böyle bir şey olduğunu duymuş olsa da.

"Hayır," diye cevap verdi. "Haberler iyi değil. İlgilendikleri kişi Tyler Wright."

Hank başını salladı. "Bu mümkün değil."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum, ancak insanların onu yangınlardan hemen önce en az üç yangın bölgesinden geçerken gördüklerine dair kayıtları var."

Hank öne doğru eğildi, gözlerini ona dikti. "Bunların hiçbirine inanmıyorum." "Senin adamlarından biri olduğuna inanmayı mı tercih edersin, benimkilerden biri olduğuna mı?"

Hank acı haberi kahvesiyle birlikte mideye indirdi ve aralarındaki yara bere içindeki ahşap masaya baktı. "Belki de benim teorim sadece bir teoridir. Belki de tüm bu yangınlar birbiriyle bağlantılı değildir. İki ay içinde altı kez ot yangını çıktı. Çöplük yangınıyla ilgili sonuçlar bile yangının uyuşturucu bağımlısı dışında biri tarafından çıkarıldığını kanıtlayamadı. Belki . . ."

Daha yakına eğildi. "Tyler'ın senin arkadaşın olduğunu biliyorum Hank ve sen sonuna kadar arkadaşlarının yanında durursun."

Başını kaldırdı ve o anda onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Warren'ın vurulduğu gece olay yerine ilk giden o olmuştu ve acil yardım ekipleri arkadaşının cesedini ondan zorla almak zorunda kalmışlardı. Hank yetişkin bir adamdı, eğitimliydi ve her şeyle başa çıkmak için eğitilmişti, ama en iyi arkadaşının gitmesine izin veremezdi, vermeyecekti. O anlarda, eğer yeterince sıkı tutunabilir, yeterince mücadele edebilirse Warren'ın ölmesini engelleyebileceğine tüm benliğiyle inanmıştı.

Hank onun gözlerindeki hüznü gördü. O geceden beri gördüğü kalp acısını. Aradan üç yıl geçmişti ama acı ara sıra gömülü bir mahmuz gibi bükülüyordu.

Cass iki tabağı masaya vurarak aralarındaki sessizliği bozdu. "Zili çalmaktan yoruldum. Yiyin millet," dedi ve uzaklaştı.

Alex yemek yığınınına baktı. "Artık aç değilim," dedi.

"Ben de."

"On yıl öncesine dayanan tüm gönüllülerinizin bir listesini isteyeceğim." Hank başıyla onayladı. "Bir saat içinde elinizde olacak."

"Bugün istasyonda mı kalıyorsun?" Ceketinin fermuarını çekti. "Hâlâ başka bir yangının yaklaştığını hissediyor musun?"

"İkisine de evet."

Kabinin kenarına doğru kaydı. "Ben de bugün yakınlarda olacağım. Bir çağrı gelirse ofisimde çalışıyor olacağım."

"Bu akşam yemek burada," dedi Hank düz bir sesle. "Dosyada bulduğumuz her ayrıntının üzerinden geçeceğiz. Telefonlarımız hücrelerimize aktarıldığı için gelen aramaları alacağız."

"Peki." Tabağındaki yemeğe baktı. "Şansımız varsa Cass bunları ısıtır ve akşam yemeğinde bize yedirir."

Hank ayağa kalktı ve masaya bir yirmilik bıraktı. "Hazır olduğunuzda beni arayın."

Kadın kabinden çıktı ve bir an için o kadar yakın durdular ki, biri kıpırdasa dokunacaklardı. İkisi de kılmıldamadı.

Aralarında söylenmemiş sözlerden oluşan bir nehir akıyordu ve ikisi de nasıl geçeceklerini bilmiyordu. Hank geçen haftadan sonra bir daha denemeyeceğine yemin etmişti. Geri adım atıp şapkasına uzandı.

"Tyler değil," dedi. "Hayatım üzerine bahse girerim." "Yine de onu kontrol edeceğim."

"Bunu sen yap Şerif." Hank öfkesini sesinden uzak tutmaya çalıştı. İşini yaptığı için ona kızmak adil değildi. Ama bunun zaman kaybı olacağını biliyordu. Dört yaşında bir prensesle karşılaşma ihtimaline karşı yeleğinin cebinde bir çeyreklik bulunduran bir adam yangın çıkaracak türden bir adam değildi.

Ronelle'in yanından geçip ona iyi günler dilediler. O ikisini de görmezden geldi.

Bölüm 24

CUMARTESİ AKŞAMI

BOB MCNABB KENDİSİNİ HİÇBİR ZAMAN BİR ŞEY OLARAK GÖRMEMİŞTİR

Çiftçiydi ama Stella kırdan yaşamak istediği için Harmony'nin beş mil dışında on dönümlük bir arazi kiralamıştı. Otuz yıl boyunca her gün Teksas Karayolları ve Toplu Taşıma Dairesi onu otoyol bakımı için nereye gönderirse oraya gidip geldi, sonra emekli oldu ve Stella'yı arabayla gezdirdi. Arabada yalnız kaldığında, kasetten western romanları dinlemeyi severdi. Muhtemelen kütüphanede bulunan her romanı en az iki kez dinlemişti.

Stella öğretmenlikten emekli olduğunda, onca yıl vaaz ettiği şeyleri uygulamaya başladı. Sonbaharda konserve ve reçel yapıyor, bütün kış yorgan örüyor ve ilkbaharda bahçeyle uğraşıyordu. Kasabadaki her kadın kulübüne üye oldu ve Panhandle'daki en büyük Kırmızı Şapka Derneği'nin kraliçesi olarak görev yaptı. Pazar geceleri Baptist kilisesinde gençlik dersleri verdi, Tyler Wright ona ihtiyaç duyduğunda cenaze evinde yarı zamanlı olarak çalıştı ve Meydandaki Pioneer Müzesi'nde gönüllü olarak çalıştı.

Bob'un tek bir hobisi vardı: Her yıl tristate fuarı için uzun kulaklı tavşan yetiştirmek. Stella profesyonel olduğu için yorganlarını, konserve ürünlerini ve hatta sebzelerini bile fuara sokamıyordu ama Bob tavşanlarını sokabiliyordu. Küçük ahırının bir duvarının her yerinde kurdeleler vardı. Stella'nın en sevdiği şaka onu tavşan güreşçisi olarak tanıtmaktı.

Bu gece, günün tek sigarasını içmek için dışarı çıkarken Stella'nın radyoda şarkı söylediğini duyabiliyordu. Yıllar önce bir anlaşma yapmışlardı. Adam seviştikten sonra hariç günde bir kez sigara içmeyi bırakacak, Stella da onu bu alışkanlığı konusunda rahatsız etmeyecekti. Bunun iyi bir kural olduğunu düşünmüştü, ama dürüst olmak gerekirse, sırf sonrasında sigara içebilmek için seks yaptığı zamanlar da olmuştu. Stella bunu anlamış olmalıydı; yaklaşık iki yıl önce

havasında olmayı bırakmıştı. Bob artık onu o şekilde çekici bulmadığından mı, yoksa sağlığını iyileştirdiğini düşündüğünden mi bilmiyordu.

Sigarasını yaktı ve ahıra doğru yürüdü. Birkaç dönümlük arazilerinin yanındaki arazi otlatmak için kiralanmıştı ama son zamanlarda o kadar kuraktı ki üzerinde sığır görmemişti.

Bob çit direğine kadar yürüyüp akşam gökyüzünü seyretti ve bir bulut görmeyi diledi. Yağmur yağmazsa, yaklaşan sıcak günler daha da sıcak olacaktı. Ahırın yanları açık olsa bile tavşanlar acı çekecekti ve Bob'un evcil hayvanlar için klima almaya gücü yetmiyordu. Geçen yıl havanın yüz dereceyi aştığı birkaç gün, Stella ile birlikte tavşan kafeslerini getirmişlerdi. Onları mutfığa ve banyo küvetine yığmışlardı ama ortalık darmadağın olmuştu.

Rüzgârda bir şeylerin kokusunu alarak başını kaldırdı.

Biri çöp yakıyor, diye düşündü, sonra yakma yasağını hatırladı. Cezayı bilen biri yakarsa aptallık etmiş olur.

Sonra çitin birkaç yüz metre ötesindeki kısa otlakta siyah bir şeyin hareket ettiğini gördü. Kara bir bulutun gölgesi gibi hareket ediyor, ona doğru sürünürken düzensiz bir şekilde yer değiştiriyordu.

"Ateş," diye fısıldadı nefes alarak.

Sertçe baktı. Kuru otlar o kadar hızlı yanıyordu ki, dumanla toprak arasındaki alevi zar zor seçebiliyordu.

Ateş!

Bob dönüp eve doğru koşarken sigarasını ayağıyla ezdi. "Stella!" diye bağırdı. "İtfaiyeyi ara."

Kapıya geldi ve ona baktı. Sonra, onun arkasında, dumanı fark etmiş olmalıydı. Yüzü akşam ışığındaki ay gibi solgunlaştı. Bir elini kalbinin üzerine koydu, sonra hızlı bir nefes aldı ve gözden kayboldu.

Bob ahıra koştu ve kafesleri olabildiğince hızlı bir şekilde yüklemeye başladı. Kadın bahçe hortumuyla evin etrafına geldiğinde kamyonet dolmuştu. Aralarında gri bir duman sisi sürükleniyordu. Siyah yer bulutu yirmi metre daha yaklaşmıştı.

Çitin ötesine uzanmasını dileyerek hortumu kadının elinden aldı. "Minibüse bin ve tavşanlarla birlikte yolun karşısına geç. Ben çitleri ıslatacağım."

Stella hiçbir zaman iyi emir almamıştı, ama ilk kez onun planını tartışmadı. Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Araba kullanmayı hiç sevmeyen bir kadın için, yolda uçan bir yarışçı gibi görünüyordu.

O gözden kaybolmadan önce, bir pikap onun yoluna saptı. McAllen'in çocuğu, diye düşündü Bob. Çocuk direksiyonun üstünü görebildiğinden beri eski, değersiz McAllen çiftliğine giderken yanından geçip gittiğini görmüştü. Rodeo konusunda babası kadar çılgın olmasına rağmen herkes onun iyi bir çocuk olduğunu söylledi.

Noah McAllen kamyon durmadan önce kamyonundan atladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bob, gösteri için tavşanları temizlemekte kullandığı eski leğeni işaret etti. "Onu al ve bana getir, sonra da ahırda bulabildiğin bütün yem çuvallarını getir."

Nuh yarım düzine çuval bulduğunda küvet suyla dolmuştu ve iki komşu daha gelmişti. Ne yapacaklarını biliyorlardı. Nuh sadece bir çocuk olabilirdi ama hızlı öğrendi ve diğerlerinin iki katı iş yaptı.

Bir adam kemerinde taşıdığı penseyle çiti kesti ve hepsi Bob'un arazisinin ötesindeki tarlaya adım attı. Dikenli teller yangını durduramazdı; sadece bir yol durdurabilirdi ve Bob ile Stella'nın evi yangınla yol arasında kalıyordu.

Dört adam ıslak çuvallar aldı ve yaklaşık yirmi metre arayla bir hat oluşturdu. Her bir adam ateş hattını tutmalıydı, böylece ateş avludaki kalın otlara ve çiçek tarhlarına ya da evin ve ahırın ötesine ulaşmamalıydı.

Bob elinden geldiğince hızlı çalışıyordu, ateşi tutsalar bile eninde sonunda bükülüp yanlardan yukarı çıkacağını biliyordu. O zaman durdurmak için yeterli adam olmazdı. Dört adam mülk sınırının bir tarafını tutabilirdi ama burayı kurtarmak için bir düzine ya da daha fazla adam gerekecekti.

Kara duman ciğerlerini ve yüzünü yakıyordu ve Bob'un elleri sıcaktan yanmış gibi hissediyordu.

Dumanın içinde bile Stella'nın farkındaydı. Minibüste kalacağını ummuştu ama geri dönüp savaşa katılmanın onun doğasında olduğunu biliyordu. Islanmış çuvalları dağıtıyor ve yanmış olanları küvete atıyordu. Hortumla hareket ediyor, ulaşabileceği kadar yaklaştıklarında adamların üzerine ve yere püskürtüyordu. Yangın onları sürekli geriye doğru itiyordu. Çok geçmeden çit çizgisine varacaklardı. Bob daha fazla mücadele ederken derin nefes almamaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra siren sesleri havayı doldurdu. Bob yangını ilk gördüğünden beri bir saat geçmiş gibi hissediyordu ama on dakikadan fazla sürmüş olamazdı. Önce şerifin arabası geldi, sonra da itfaiye aracı çimenleri aşırıp çitteki açık noktaya doğru yöneldi.

Kürekli adamlarla dolu bir başka pikap evin yanına yanaştı. Adamlar dışarı fırladı ve savaşa giden eski İskoçlar gibi küreklerini yüksekte tutarak yangın hattına doğru koştu.

Yangın hortumu canlanıp çimenlerin üzerine yirmi metrelik bir alana su püskürtürken Bob geri adım attı.

Kürekli adamlar ahırla otların arasına bir hendek kazdı. Yangın tekrar gelirse, ahıra ulaşmak için hattı atlaması gerekecekti.

Evini, Stella'nın yorganlarını, tavşanlarını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bilerek baktı ve izledi. Eğer o zaman bunun olacağını göremeseydi ...

. neler olabileceğini düşünemiyordu.

Bob omzunda bir el hissederken birisi "İyi misin?" diye fısıldadı.

Şerife döndü ve gülümsedi. Söyleyecek sözü yoktu. Yaptıkları düşünüldüğünde *teşekkür etmek* boş bir kova gibi görünüyordu.

Anlamış gibi görünüyordu. "Karınız yıkanmak için eve girdi. Çocuklar dışarı çıktığından emin olmak için ilgilenecekler. Çok güzel görünüyorsun."

Adam kımıldamayınca ekledi: "Bitti Bay McNabb. Artık dinlenebilirsiniz. Her şey bitti." Kolunu ona doladı ve verandaya doğru çekti.

Bob, "Küçük kardeşin ona ihtiyacım olduğunda buradaydı," demeyi başardı. "Onsuz ..."

Alexandra gülümsedi. "Biliyorum. Onunla gurur duyuyorum. O iyi bir çocuk." Bob başını salladı. "Bana sorarsan en iyisi. Ona böyle dediğimi söyle."

"Onu yıkaması için içeri gönderdim. Ona kendiniz söyleyebilirsiniz."

Bob eve doğru birkaç adım attı ve durdu. Stella'nın mutfakta dolaştığı açık kapıya baktı. Fazla bir şeyleri yoktu. Evliliklerinin yarısı boyunca yaşadıkları evin sahibi bile değillerdi. Ama her şeyini kaybetmeyi düşündüğünde, ne kadar zengin olduğunu fark etti.

Yüzü ve giysileri dumandan simsiyah olmuş halde içeri girdi. Stella'ya doğru yürüdü ve yıllardır yapmadığı gibi onu dudaklarından öptü.

Her zamanki gibi onu anladı ve kollarına girdi. Yaşıyorlardı.

Kadın ekiştirince, "Tavşanlar nasıl?" diye sordu. "İyiler."

"Minibüsü yolun karşısına park etmeni ve orada kalmanı kastetmiştim."

Omuz silkti. "Biliyorum ama sen yolun hemen aşağısında evi kurtarmak için savaşırken tavşanlarla oturmayı düşünemedim. Eğer o tavşanlar ölmüş olsaydı, akşam yemeği yerdik, ama eğer sen ..." Ağlamaktan sözünü bitiremedi.

Ona sıkıca sarıldı ve gülümsedi. O da aynı şeyi hissetti.

İnsanlar etrafta dolaşıyor, yıkanıyor, ellerindeki ve yüzlerindeki yanıkları tedavi ediyor, yangın hortumunu sarıyorlardı ama Bob'un umurunda değildi. Bob onun kulağına doğru eğildi ve fısıldadı, "Sanırım bu gece, yalnız kaldığımızda, karımla sevişmek istiyorum."

Tıpkı kırk yıl önce bu fikirden ilk bahsettiğinde olduğu gibi kıkırdadı.

"Ve" diye ekledi, "eğer bir itirazınız yoksa daha sonra sigara içeceğimi sanmıyorum."

Bölüm 25

ALEX, KÜÇÜK KIZINDAKİ İKİNCİ DERECE YANIKLARI KONTROL ETTİ.

kardeşimin ellerini ve yüzünü. "Teçhizatsız çok yaklaştın."

Kır mutfağındaki birkaç itfaiyeci de onunla aynı fikirdeydi.

Noah geri çekilmeye çalıştı. "Kriz için alışverişe çıkacak vaktim olmadı." Hemen karşılık verdiği pişman olmuş gibi görünüyordu. Onun aksine, Noah genellikle yumuşak huyluydu. "Arabayla gelip dumanın McNabb'ların evine doğru geldiğini gördüğümde aklıma sadece yardım etmek geldi."

"Bir dahaki sefere," dedi onlara katılan Hank, "bir bandanayı ıslat ve yüzüne bağla. Fırsatını bulursan şapkanı da ıslat."

"Ve eldiven giy," diye emretti Alex. "Annem yanacaksın diye çok kızacak."

Noah otoriter kız kardeşine ters ters bakarak, "Yaralı değilim," diye ısrar etti. "Bundan daha kötü güneş yanıklarım oldu."

Alex herkesin önünde onunla tartışmamayı tercih etti. İkisi de ellerinin arkasında kabarcıklar oluştuğunu görebiliyordu.

Stella geçerken başıyla teşekkür etti ve herkese kavanozlarda buzlu çay ikram etti. Noah diğer adamlara katıldığında, Alex duman kokusunun hâlâ havada yoğun olduğu geceye doğru yürüdü. Genellikle gecenin bu vakti günün en sevdiği bölümüydü, ama şimdi tehlike rüzgârda sürükleniyor, sanki daha fazla belanın geleceğini fısıldıyordu.

Çitlere ulaştığında Noah'nın kamyonetinin sesini duydu ve gidiyor olması gerektiğini anladı. İtfaiye aracı çamurun içinden eve doğru geri geri gitmeye başladı. Her şey bitmişti. Birkaç dakika içinde gece yine sakin ve sessiz olacaktı. Ve esinti sayesinde ateşten arınmış olacaktı.

Alex arkasından gelenin Hank olduğunu biliyordu. Dönmedi ama dumanlı sessizliğin içine fısıldadı, "Haklıydın. Bu gece yangın çıkacağı konusunda uyarmıştın."

"Evet ve öyle olduğum için nefret ediyorum," diye cevap verdi kolunu çit direğine dayayarak. "Eğer beş dakika daha geç kalsaydık, McNabb'lar evlerini kaybedeceklerdi."

"McNabb bana senin geleceğini bildiğini söyledi." Gülümsedi. "Ayı astığını düşünüyor, Hank. Onun için bir oğul gibi olduğunu söyledi."

Hank kıpırdandı. "Bunu bana hiç söylemedi. Onu ve Stella'yı çok severim, iyi insanlar. Eğer yirmi yaş daha genç olsaydı, ona bu işi verirdim ve çiftliğimde biraz para kazanacak kadar uzun süre kalırdı."

Alex başını salladı. "Hayır, yapmazdın. Kendini meşgul edecek başka bir şey bulursun. Sen bir izciden başka bir şey değilsin, Matheson. Her zaman insanlara yardım etmeye çalışıyorsun."

İnkâr etmedi. "Sen vahşi bir çocuktan başka bir şey değilsin, McAllen. Şerif olmasaydın, muhtemelen bir kanun kaçağı olurdun."

Tartışmadı. O da kendi payına düşen aptalca seçimleri yapmıştı.

İkisi de bir süre sessiz kaldı ve sonra ekledi, "Dışarıda birilerinin bu yangınları başlattığı düşüncesinden nefret ediyorum. Yıldırım, geri tepen arabalar ya da devrilen trafolar yüzünden kazara çıkan yangınlarla baş edebiliyoruz. Etrafta dolaşan bir delinin bunları kasıtlı olarak çıkarmasına ihtiyacımız yok."

"Eğer bu gece rüzgâr daha güçlü olsaydı..." diye başladı. "Küllerin yanında duruyor olurduk," diye bitirdi.

İçinden gelen bir dürtüyle adamın ön kolunu kavradı ve parmaklarını bileğinin birkaç santim yukarısındaki sert kasların etrafına doladı. "Bu işte yalnız değilsin, biliyorsun; bununla savaşağız, Hank. Birlikte savaşağız." Aralarındaki tüm sorunların -onlara musallat olan tüm geçmişin- bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, birileri ölmeden önce yangınları çıkaran her kimse onu durdurmaktı.

Elini onun elinin etrafına doladı. "Bu gece burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Yarın sabah ilk iş yardım çağıracağım ve yangının çıkış noktasını bulacağız. Belki bizim ateşböceği dikkatsiz davranmış ve bir ipucu bırakmıştır."

"O zamana kadar," dedi, karanlıkta onun yüzünü görebilmeyi dileyerek, "kimsenin araziye ayak basmadığından emin olmak için burada bir devriye gezdireceğim. Bana kalırsa bu yangın tamamı bir suç mahalli ve ben de öyle davranacağım."

Birisi "Şef!" diye bağırdı.

Hank döndü ve onun dokunuşundan uzaklaştı. "Yarın," diye fısıldadı, sanki biri duyacak kadar yakın olabilirmiş gibi.

Başını salladı, sonra adamın onu, onun onu görebildiğinden daha iyi göremediğini fark etti. "Saati söyle?"

"Yedi, kahve için ofisinize. Ekip sekiz gibi burada olur ve yangının nerede başladığını öğreniriz."

Adam eve doğru yürüdü ama o gölgelerde kaldı. Orada durup rüzgârı dinlemek, toprağın sıcaklığını hissetmek ve dumanın kokusunu almak istiyordu. Yakınlarda bir yerde kasabasını yok etmeye çalışan bir suçlu vardı ve Önce ona ulaşmayı planlıyordu.

Bölüm 26

REAGAN, JEREMIAH'IN YANINA OTURDU.

sandalyesi gibi. Kararan gökyüzü bu gece çamurlu görünüyordu ama hava sis olamayacak kadar kuruydu. Teksas'ın bu bölgesinde bazen negatif nem olduğuna yemin edebilirdi. Hava ne kadar nem varsa emiyor ve toz akarlarına dönüştürüyordu.

Jeremiah kendi kendine, "Buranın kuzeybatısında bir yangın var," dedi. "Kokusunu alabiliyorum."

"Ne yandığına dair bir fikrin var mı?" Onun atmosferi bir hava durumu spikeri ile bir mistiğin karışımından daha iyi okuyabildiğini öğrenmişti.

"Çimen, sanırım, sadece çimen. Ağaçlar yandığında, havada kalp kırıklığının kokusunu bırakırlar."

"Ah." Battaniyesini üzerine çekti ve kalp kırıklığının nasıl koktuğunu hep merak ettiğini düşündü. "Sence yangın ne kadar uzakta?"

"Şimdiye kadar çıkmıştır. Tek elde ettiğimiz rüzgârda dumanın sürüklenmesi."

Birkaç metre ötedeki silüetine baktı. Gecenin karanlığında bile onun eğilmiş, sakat gövdesini görebiliyordu. Yaşlı bir ağaç kökü gibi, topraktan hayat alıyor gibiydi. Adamın elma ağaçlarını herhangi bir insanı sevdiğinden daha çok sevdiğine dair aklında zerre kadar şüphe yoktu.

"Hiç kalbin kırıldı mı?" diye sordu, sırf söyleyecek bir şey olsun diye.

O kadar sessizdi ki, cevap vermeyi planladığından emin olamadı ve sonra onu şaşırtarak "Bir kez" dedi.

Reagan bekledi. Jeremiah için sohbetin akışı daha çok bir damla gibiydi.

"Savaşa gitmeden önce Matheson'lı bir kızla nişanlanmıştım. Eyaletteki en güzel kız olduğunu düşünürdüm. Bana Gamzeli derdi ve kıkır kıkır gülerdi.

her kelimeyi söylediğinde. Bunun zamanla rahatsız edici bir hal alacağından şüpheleniyorum ama on sekiz yaşındayken bunun sevimli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Reagan sandalyesinin koluna doğru eğildi ve ona baş aşağı baktı. "Bu kızın kasabadaki Matheson'larla bir akrabalığı var mıydı?"

Adam cevap vermedi ama karanlıkta bile adamın ona nasıl baktığını hissedebiliyordu. Bu, sessizce onun yontulmuş bir kayadan daha aptal olduğunu söyleyen bir bakıştı.

"Oh, tabii ki. Sen Matheson'ların yanında büyüdün, çiftlikleri elma ağaçlarının yanında bize sınırdı." Adam kızla evlenmiş olsaydı, Truman soyadının ikiye düşmeyeceği aklına geldi. Şimdi, adam öldüğünde ve kasaba onun Truman olmadığını anladığında, kurucu ailelerden biri gitmiş olacaktı. Tamamen yok olacaktı. Bu düşünce Reagan'ın kalbini acıttı. İnsanlara ailesinin yok olduğunu nasıl söyleyecekti?

"Peki, kıkırdayan Matheson kızına ne oldu?" diye sordu ona, yeniden yalnız kalma düşüncelerini bir kenara iterken.

"Savaştan döndüğümde, bir kariyerle benden daha çok ilgilendiğini söyledi. İlkokul öğretmeni oldu ve ikisi de emekli olup büyüdükleri Hank'in çiftliğine taşınana kadar kasabada kız kardeşiyle birlikte yaşadı."

Reagan bir keresinde Noah'nın Hank'in bir ev dolusu kadınla birlikte yaşadığını söylediğini duymuştu ama onlardan birinin Jeremiah'nın eski sevgilisi olabileceğini hiç düşünmemişti. "Hiç gidip merhaba dedin mi?" Hank'in çiftliği yürüme mesafesindeydi.

Jeremiah cevap vermedi ama onun başını salladığını gördüğünü düşündü.

Sonunda şöyle dedi: "Ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Toprağım çiftçilik için pek uygun değil ve hiçbir zaman bir sürü sığır beslemek istemedim. Eğer babamın yüz yıl önce diktiği elma ağaçları olmasaydı, şimdiye kadar açlıktan ölmüştü. Hükümet tüm otlarımı doğaya bırakmam için bana para ödüyor. Hatta yıllar önce bana tohum bile gönderdi." Karanlıkta sanki toprağını görebiliyormuş gibi dışarı baktı. "Yerli otların büyümesi ve arazimin sanki buraya hiç kimse yerleşmemiş gibi görünmesi fikri hoşuma gidiyor."

"Madem doğal araziye bu kadar çok seviyorsunuz, neden bu kadar çok traktörünüz var?"

Güldü. "Her sabah sorman gereken belli sayıda soruyla mı uyanıyorsun?"

"Hayır. Peki ya traktörler?"

"Ordudayken kamyon tamir ettim; savaşta olduğum süre boyunca hiç tüfek taşımadım. Bu işte o kadar iyiydim ki bir kamyonu garaja çektiklerinde motorunda ne sorun olduğunu anlayabiliyordum. Eve döndüğümde, etrafta üzerinde çalışabileceğim tek şey eski traktörlerdi. Onlar üzerinde çalışmak kolaydı ve zaman geçirmemi sağlıyordu. Etraftaki herkes için iş yapardım, hatta her türlü eski çiftlik ekipmanını satın alır ve satmak için tamir ederdim, ancak yeni modeller çıktığında o kadar da eğlenceli olmadılar, ben de işi bıraktım ve sadece sevdiğim eskileri sakladım."

Reagan neredeyse kıkırdıyordu. Jeremiah haftalardır duymadığı kadar çok kelime söylemişti. "Bana onları gösterir misin?"

"Elbette." Köpeğin başını okşadı ve köpek ayağa kalktı. "Belki yarın akşam yemeğinden önce. Sanırım şimdi yatacağız."

Yaşlı köpek ve yaşlı adam sessizce eve doğru ilerlediler. Köpekten başka bir adı olmayan köpek Jeremiah'ın yanından hiç ayrılmazdı. Jeremiah'dan daha erken kalktığı birkaç seferde köpeği yaşlı adamın kapısının hemen dışındaki halının üzerinde görmüştü.

Reagan battaniyesinin içine kıvrıldı. Burayı çok seviyordu. Her gün ruhunun bir parçası Lone Oak Yolu boyunca uzanan bu toprağın derinliklerine iniyordu. Burası mı onun bir parçası olmuştu, yoksa kendisi mi yavaş yavaş buranın bir parçası haline geliyordu emin değildi ama ne olursa olsun burayı asla tamamen terk etmeyeceğini biliyordu. Bir parçası her zaman burada olacaktı.

Bir pikabın ana yoldan dönüşünü izledi ve Noah'nın kamyonetinin sesini tanıdı.

Jeremiah merdivenlerden yukarı çıktı. "O çocuğa bujilerini değiştirmesini söyle.

Motor kayıp."

"Bulacağım."

"Ve ona söyle, kalan turtadan bir dilim alabilir. Biraz daha zayıflarsa onu bir fidan sanacağım."

"Yapacağım." Reagan ayağa kalkarken gülümsedi. Jeremiah şikayet etse de Noah McAllen'dan hoşlanıyordu.

"Onun seninle konuşmasına izin verme, kızım. Yarın meyve bahçesinde işimiz var."

"Yapmayacağım."

Noah'nın kamyoneti tam mutfak kapısının kapandığını duyduğu sırada durdu.

Jeremiah Nuh'tan hoşlanıyor olabilirdi ama bu onun sosyal olmayı planladığı

anlamına gelmiyordu.

Adam ona doğru yürürken sol elindeki bandajın beyazlığını gördü.

"Yaralandın mı?" Adam yaklaşırken, hırpalanmış kovboy şapkasının gölgeleri altından yüzünü görmeye çalıştı. "Bir şey mi oldu?"

Birkaç adım ötede durdu. "Şimdi bana bebek gibi davranmaya başlama Rea, yoksa yemin ederim giderim. Sadece küçük bir yanık var. Birkaç nokta dışında kabarmadı bile. Kız kardeşim ve annem arasında şımartılmaktan bıktım usandım. Sana bu gece McNabbs'ların evinde çıkan yangını anlatmaya geldim."

"Bunu biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Tabii, Jeremiah Amca duman kokusu aldığını söyledi. Ot yangını, değil mi?" "Evet. Yaşlı adam başka ne dedi?"

Reagan gülümsedi. "İstersen biraz turtaya yiyebileceğini söyledi."

Mutfak kapısına doğru ilerlediler. Sağlam eliyle kapıyı tutup kızın kolunun altından geçmesine izin verirken, "Biliyor musun," dedi. "Yemek, incinmekle birlikte geliyor gibi görünüyor. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim."

Turta kutusunu ona doğru kaydırıldı, yanındaki koltuğa oturdu ve çatallardan birini ona uzattı.

Mutfak da gece gibi durgun ve sessizdi. Televizyon olmadığı ve sadece üç istasyondan yayın yapan bir radyo olduğu için, yanında birilerinin olmasından memnundu.

Yarım çikolatalı turtayı bitirirlerken ona yangınla ilgili her şeyi anlattı.

Sargılı elini sandalyesinin arkasına, omzunun hemen üstüne koydu ve kadın buna aldırmadı. Belki de onun yakınlığına alışmaya başlamıştı. Belki de adamın ona yaklaşırken hiçbir şey kastetmediğini biliyordu.

"Bu gece iyi bir şey yaptım Rea ve bu gerçekten harika hissettirdi." "Keşke orada olabilseydim."

"Ben de." Birkaç saniye ona baktı ve ekledi, "Gelecek hafta benimle Dallas'a gelmek ister misin? PRCA rodeosu var ve ilk defa sadece izlemek için gideceğim. Birkaçımız öğle yemeğinden sonra okulu asıp oraya gideceğiz ama Cuma günü geri dönmek için çok geç olacak. Kapılarını bize açan bir kilise var ve toplantı salonlarında yataklarda uyumamıza izin veriyorlar. Geçen yıl eyaletin dört bir yanından gelen çocuklar yataklarda yatıyordu. Kurallar katı, ama sen-"

Reagan tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. "Ama-"

Ona, kendisini bir şeylere ikna etmeye çalışması için zaman tanımadı. "Jeremiah Amca kendini kötü hissediyor. Öksürüğü var. Yanında kalsam iyi olur."

Noah başını salladı ama gözlerindeki ifade şüpheliydi. "Hâlâ bir kurt adama ya da başka bir canavara dönüşeceğimden korkuyorsun, değil mi?"

"Hayır." Bu kelime tam bir gerçek olamayacak kadar hızlı çıkmıştı. "Sadece evden o kadar uzakta olmak istemiyorum."

Adamın aklından geçenleri okuduğunu söyleyen bir gülümseme takınmasından nefret ediyordu. Onun düşüncelerini okuyamazdı. Bilemezdi... onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yine de anlıyordu.

"Tamam, evde kal, ama iyi bir zamanı kaçıırıyorsun."

Bu sözleri daha önce başka bir yerde, başka bir zamanda duymuştu ... ve yanılttı.

"Peki" - omzuna dokundu - "iki hafta sonra beni ata binerken izlemeye ne dersin? Rodeo tam burada, Harmony'de, eve yürüyerek gidebileceğin kadar yakın."

"Orada olacağım."

Turta tepsisini yıkamak için ayağa kalktığında, onun kapının yanındaki duvarda asılı takvime baktığını fark etti. "Bir şey için günleri mi işaretliyorsun?"

"Ben değil, Jeremiah Amca. Her sabah bir gün daha tatil yapıyor."

"Noel'den önce uzun bir zaman var. Sence neyi işaretliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Kahvaltıda konuşmaktan nefret eder ve akşam olduğunda ben unutmuş olurum." Kaşlarını çatı. "Tahmin yürütecek olsam, ben gidene kadar günleri sayıyor derdim. Kalabileceğim gerçeğine alıştığını sanmıyorum."

Noah'ı bandajsız elinden tutarak sandalyeden kaldırdı ve verandaya doğru yürüttü.

Merdivenlerden inmeden hemen önce döndü, şapkasını geriye itti ve onu yanağından öpecekmiş gibi yaklaştı.

Yüzünü görmek istemediği için aşağı bakarak uzaklaştı.

İkisi de iyi geceler demedi. Adam kamyonetine doğru yürüdü ve kız onu izlerken uzaklaştı.

"Sakın yaklaşma," diye fısıldadı geceye. "Kimsenin yaklaşmasına izin verme." Arka lambaların solmasını izledi. "Noah bile."

Bölüm 27

HANK İTFAİYEDEN DÖNDÜĞÜNDE İTFAİYE İSTASYONUNA GİTTİ McNabb'in evine. Duş aldı, sonra her şeyin yolunda olduğundan emin oldu.

Willie Davis o kadar heyecanlıydı ki Hank neredeyse çocuğu tavandan indirmek zorunda kalacaktı. Bir yıldır buralardaydı ama bu onun girdiği ilk gerçek çatışmaydı. Neyse ki Andy Daily hâlâ istasyondaydı ve yangınla mücadele ederken çektiği fotoğrafların kopyalarını dağıtıyordu. Ayrıntıları yeniden anlatmaktan Willie kadar o da hoşlanıyor gibiydi. Sonunda caddenin karşısındaki şehir memurunun masasına gitmek için ayrılmak zorunda kaldı. Hank, Andy'nin bu gece uyanık kalmakta hiç zorlanmayacağını hissediyordu.

Hank'in kanında da adrenalin hâlâ yükseliyordu, bu yüzden eve gitmek yerine sebepsiz yere Kuzey Caddesi'ne yöneldi. Yangınlar, daha doğrusu birilerinin onları kasıtlı olarak çıkardığı gerçeği, içini kemiriyordu. Sanki her biri kendisine karşı işlenmiş gibi suçları kişisel olarak algıladı.

Babası çocukken öldüğünden beri, Hank her zaman bir şeylerle ilgilenmesi gerektiğini düşünmüştü. Matheson ailesinin kendi kolunun fazla parası yoktu ama Hank, yaşlı Harmon Ely'nin büyük dedesine verdiği orijinal araziye sahipti. Birkaç nesil önce atası diğerlerini satın almayı başarmıştı. Soy ağacının onun kolu hariç diğer tüm akrabaları kasabaya taşınmış ya da uzaklara gitmişti.

Bankada çalışan ve biri Ford bayisi sahibi olan kuzenleri vardı. Kuzenleri her seviyede okulda öğretmenlik yapıyordu. Kuzenlerinden biri avukattı, diğeri ise Hilltop Baptist Kilisesi'nde gençlik vaiziydi. Kasabada neredeyse nereye baksa orada çalışan bir akrabası vardı ama onun dışında hiçbiri çiftçilik yapmak istemiyordu. Hank'in babası ölmeden önce çiftçilikle ilgili son geni de ona aktarmış olmalıydı. Belki de bu yüzden Hank, Alex'in kardeşi Noah'yı çok iyi anlıyordu; çocuğun toprakla ilgili hislerini biliyordu.

Hank'in Üniversiteden mezun olduğu gün, annesi çiftliği ona devretti ve bu büyük, derme çatma evin her zaman aileye ev sahipliği yapacağını söyledi. İki kız kardeşinin her zaman eve gelebilecekleri bir yerleri olacaktı ama arazinin tapusu Hank'in elindeydi. Anlaşıldığı kadarıyla bu çok akıllıcaydı, aksi takdirde eski kayınbiraderlerinden biri Matheson çiftliğinin bir dilimine sahip olacaktı.

Kendini bildi bileli annesi çanak çömleklerini satıyordu ama bu parayı çiftlik fonlarıyla hiç karıştırmamıştı, sadece bir kez eve ek bina yapmak için kullanmıştı. İki büyük teyzesi ve iki kız kardeşinin de tünemek için eve geldiğini düşünürsek, bu hiç de fena bir fikir değildi. Bahçede kerpiçten yapılmış alçak bir bina olan stüdyosu vardı ve Hank'in de arkada, kadınların atlarının kokusunu alamayacağı kadar uzakta bir ahır vardı.

Ayrıca üst kattaki bir kanadı yatak odası ve çalışma odası olarak kapatmıştı. Bütün kadınlar anlayışla karşıladıklarını söylediler ama Hank kendi kanadının kapısını açık bırakırsa, o evden çıkmadan önce çoraplarını eşleştirip iç çamaşırlarını katlayacaklarını hissediyordu.

Bazı yıllar çiftlikten gelen para vergileri ve kamu hizmetlerini zar zor karşılıyordu ama Hank asla satmayacağını biliyordu. İyi yıllarda yeni bir kamyon alır, ahırını yeniden boyar ve hayvanlarını geliştirdi. Kötü yıllarda ise umutla beklerdi.

Annesinin kendi işi vardı ama Hank üniversiteden eve döndüğünde çiftlik tamamen onun olmuştu. Evle o ilgileniyordu. Teyzeleri her yıl daha da büyüyen çiçek tarhlarını idare ediyordu. Saralynn'in annesi Claire tavan arasında resim yapıyordu ve küçük kız kardeşi Liz'in ne iş yaptığından kimse tam olarak emin değildi. İki üniversite diploması vardı ve insanlara baro sınavına girmek için çalıştığını söylüyordu, ancak Hank henüz evin etrafında bir hukuk kitabı görmemişti.

Hank kasabanın sonunda arkasını döndüğünde düşünceleri karanlığa gömüldü. Hank düzeni severdi. Hayatında her şeyin mantıklı olmasını severdi. Mantığı severdi ama bu kez mantık ona, eğer kundakçılık çemberi daraltarak devam ederse, bir sonraki hedefin kendi çiftliği ya da yakınlarındaki bir çiftlik olabileceğini söylüyordu.

Esprisi yapmadan güldü. Şu anda hiçbir şey mantıklı değildi; kundaklama neden mantıklı olsun ki? Hank kendisinden nefret eden bir kadın için deli oluyordu. Boşanmış iki kız kardeşi yerleşmiş, hiç ayrılmamayı planlıyorlardı. Yeğeni her geçen gün daha da zayıflıyordu. Polis, yakın arkadaşının şüpheli bir kişi olduğunu düşünüyordu.

Düzeni seven bir adam için Hank sıfır çekiyordu.

Mavi Ay Lokantası'nın önünden geçerken Alex'in cipinin caddenin karşısındaki Buffalo Bar and Grill'in otoparkının arka sırasına park ettiğini fark etti. Neredeyse sokağı kaplayan ağaçların arasına saklayacaktı ama onun olduğunu biliyordu.

Hank küfrederek cipin yanına yanaştı. Alex uzun gününü sonsuz kılmaya kararlı görünüyordu. Bir dakika önce ters gidebilecek her şeyin çoktan ters gittiğini düşündü ama Cumartesi gecesi olduğunu unutmuştu.

Dumanlı bara girdi ve etrafına bakındı. Cumartesi geceleri buraya gelme alışkanlığına son vermesini umuyordu ama bunu istemek çok fazla olurdu. Eğer sarhoşsa, vahşi ve başa çıkması zor biri olacaktı ama bunu yapacaktı. Onu eve güvenli bir şekilde götürecekti, onu bırakabilecek kadar ayık olacak ve sonra ona ne olduğunu umursadığı için kendine küfrederek oradan uzaklaşacaktı.

Cumartesi geceleri Buffalo'da her zaman bir grup çalardı ve mekan genellikle tıklım tıklım olurdu. Bu gece de istisna değildi. Bar talaş, ter ve bira kokuyordu. Dans pisti boyunca yanıp sönen ışıklar sadece parıltılar sunuyordu. Alçak sesle yapılan konuşmalar, kahkahalar ve şişe şingirtilerinin arasına karışıyordu.

Alexandra barın uzak köşesindeki her zamanki yerinde değildi. Aslında hiçbir yerde değildi. Mekânın etrafında ikinci turunu tamamladığında, Hank cipin ona ait olduğu konusunda yanılıp yanılmadığını merak etti. Şerif rozeti takan uzun boylu bir sarışını gözden kaçırmak kolay değildi.

Aklından onun çoktan biriyle gitmiş olabileceği düşüncesi geçti. Saatini kontrol etti. McNabb'ın yerinden doğruca gelmiş olsa bile, henüz biriyle eve gidecek kadar sarhoş olacak zamanı olduğunu sanmıyordu. Ayrıca, eğer kız yaramazlık yapıyorsa barmenlerden biri onu arardı, ona iyilik borçlu olduklarından değil, hepsi Alex'e saygı duydukları ve onun kendini aptal durumuna düşürmesini istemedikleri için.

Onu kadınlar tuvaletinden çıkarken gördü. Kadın onu henüz fark etmemişti. Dans pistine doğru yürüdü, sadece biranın son yarısını yudumlayacak kadar durdu ve sonra bir kovboyun kollarına atıldı. Pistte iki adım atmaya başladılar. Kovboy batı tarzı giyinmişti ama çiftlikte bir gün bile çalışmamıştı. Ayrıca partnerinden çok kendi dans figürlerini sergilemekle ilgileniyor gibiydi.

Hank bir süre onu izledi. Dans etmekten hoşlanıyor gibi görünüyordu ama onu döndüren adamla konuşmuyordu. Adama bakmıyordu bile. Müzik eşliğinde hareket ederken gözleri kapalıydı.

Şarkı bitip kovboy barı işaret ederek uzaklaştığında başını iki yana salladı ve partnerine sırtını döndü.

Hank'in botu ilerlerken dans pistindeki tahtaya sertçe çarptı.

Onu fark ettiği anda gözlerindeki öfkeyi gördü ama ona doğru yürümeye devam etti.

"Yine beni mi kontrol ediyorsun?" diye tersledi, adam sözlerinin özel olabileceği kadar yaklaştığında.

"Hayır." Gülümsemeye çalıştı ama kız ona ters ters bakarken bunu başaramadı. "Dans etmeye geldim."

Onun yorum yapmasına fırsat vermeden, müzik başlarken beline sarıldı.

Hareket etmedi. "Seninle dans etmek istemiyorum."

Onu kendine doğru çekti ve sanki bir mankenmiş gibi hareket ettirdi. "Gözlerini tekrar kapat Alexandra ve bütün gece dans ettiğin kişi ben değilmişim gibi davran."

Şaşkınlıkla onun önerisini kabul etti. Vücudu onunla birlikte hareket etmeye başladı, elleri onun omuzlarına dayandı ve dans ettiler.

Önce bir tane, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Hank üniversiteden beri birkaç düğün dışında dans etmemişti ama country müziğin iyi yanı, kampüse yakın barlarda öğrendiği dansların hâlâ uygun görünmesiydi. Gecenin sonuna doğru tüm gruplarda olduğu gibi müzik yavaşladı.

Alex ellerini adamın sırtından aşağı kaydırды ve başparmaklarını adamın kot pantolonunun beline geçirdi.

Kız başını Hank'in omzuna yaslayıp boğazına doğru nefes aldığı anda, Hank onu daha da yaklaştırdı ve kız onun içinde ılık bir tereyağı gibi eridi.

Çenesiyle kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Birbirimizden nefret etmeye bir gece ara verip rahatlamaya ne dersin? Kavga etmek için çok yorgunum. Neden sadece yabancıymışız gibi davranmıyoruz?"

"Artık kavga etmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Ve senden nefret etmiyorum, Hank, sadece ..."

"Biliyorum bebeğim, hepsini daha önce duydum. Bu gece tek istediğim seninle dans etmek."

Onun başıyla onayladığını hissetti ve elini yavaşça sırtında gezdirdi. Dans etmeyi hiç istemiyordu ama eğer kız kollarında kalırsa, elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Ona karşı çok iyi hissediyordu. Yelek olmadan göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyordu. Kollarına mükemmel bir şekilde oturmuştu, tıpkı bildiği gibi. Ellerini beline dayadı ve başparmaklarını son birkaç kaburgasının üzerinde gezdirdi. Büyürken yüzlerce kez yaptığı gibi çok zayıf olduğu için onunla alay etmeyi düşündü ama bu gece onunla alay etmek istemiyordu. Sadece ona sarılmak istiyordu.

Uzun boylu, zayıf ve tanıdığı çoğu erkekten daha güçlüydü ama şu anda, onun kollarında, tamamen kadındı. Silahlı yoktu. Rozeti yoktu. Ukalalık yok. Sadece bir erkeğe yaslanmış saf bir kadındı.

Onunla yapmak istediği şey muhtemelen vahşi Alexandra'yı bile şok edecekti. Alexandra on altı yaşındayken, kendisinden dört yaş büyük olduğunu ve onunla flört ederse sapık olduğunu düşüneceğini kendine hatırlatmıştı. Alexandra yirmi yaşındayken ve hoşuna giden her erkekle eğlenirken, Hank kendisine onun kardeşinin en iyi arkadaşı olduğunu hatırlatmıştı. Hank sanki hayatı boyunca onu izlemiş ve istemiş gibi hissediyordu.

Grup mola verdiğinde, elini onun elinin üzerine kapattı. "Sana bir bira ısmarlasam ve kanatları paylaştık nasıl olur?"

Başını iki yana salladı. "Kendi kanat sepetimi istiyorum."

Gülümsedi ve onu dans pistinden çekerek çıkardı. "Tamamdır. Bize bir masa bul, ben de bardan kanat sipariş edeyim."

Başını kaldırıp ona baktı, elini sıkıca kavramıştı. "Unutmadan ya da gerçeklik üzerime çökmeden önce, dans için teşekkürler. Çok güzeldi."

Adam tepki veremedi, dudaklarının ağzındaki dokunuşunu tattı ve sonra kadın kalabalığın içinde kaybolup gitti.

Bara doğru yönelmek için kendini kontrol etmesi gerekti. Kanat sipariş etti, iki bira aldı ve onu bulmaya gitti.

Barı üçüncü kez turladığında, kadının onu terk ettiği gerçeğini kabul etti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde kafasını toplamak için dışarı çıktı. Dodge'unun yanında cipini park ettiği boş yeri görmeyi bekliyordu. Ama cip oradaydı.

Gözlerinin geceye alışmasına izin vererek etrafına bakındı. Arkasından yeni bir set için ayar yapan grubun gürültüsü geliyordu. Aklından geçti

Alex'in bir oyun oynuyor ya da daha kötüsü onunla dalga geçiyor olabileceğini düşündü ama bu onun yapacağı bir şey değildi. Tuvalette sızacak ya da eve yürüyerek gidebileceğini düşünecek kadar sarhoş değildi, o yüzden yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Biraları korkuluklara bıraktı ve cipine doğru yürüdü.

Doğru tahmin etmişti. Ön koltukta oturuyordu ve kapısı açıktı.

Hank kadınları tanıdığını sanıyordu ama Alex tamamen kendine ait bir gezegenden geliyordu. Saçını yaptırmıyor ya da tırnaklarını boyatmıyordu. Çoğu zaman makyaj yapıp yapmadığını bile anlayamıyordu ama ona göre çok seksi idi.

"Kanat siparişinden kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu dirseğini Jeep'in kapısına dayarken. "Ya da belki ben?"

"İkisi de değil," diye cevap verdi. "Masa bulamadığım için buraya gelip düşünüyim dedim."

"Ne hakkında?"

O pek de masum olmayan mavi gözleriyle ona baktı. "Bunu yapsak da kurtulsak diye düşündüm."

"Ne?"

"Biliyor musun, Hank. Aramızdaki gerilim o kadar güçlü ki yemin ederim bazen havada görebiliyorum." Ayağa kalktı ve tişörtünü pantolonundan çekiştirerek çıkardı. "Tam burada, hemen şimdi. Senin Dodge'unda benim Jeep'imde olduğundan daha fazla yer var, o yüzden oraya gidelim."

Adam konuşmayınca ya da hareket etmeyince ekledi: "Ya da ayakta yapabiliriz. Arabaların arası yeterince karanlık."

Nefes aldığı anda o kadar yakındı ki, onu içine çekti. Ellerin ortasına değdiğini ve kemerine doğru ilerlediğini hissetti. Tokayı çekiştirerek gevşetmeye başladı.

Onu öpmek için eğildi ama kadın geri döndü. "Zaman kaybetme. Hadi şu işi bitirelim."

Hank onu o kadar uzun zamandır istiyordu ki beyni işlevini yerine getiremiyordu. Bunca zaman sonra, birdenbire onu istedi, tam burada, hemen şimdi.

Parmaklarını Alexandra'nın saçlarına geçirdi ve elini yumruk yaptı, sonra da Alexandra'nın yüzü kalkıp bakışlarıyla karşılaşana kadar sertçe çekti. "Kes şunu, Alexandra. Hemen şimdi kes şunu."

Bir kaşını kaldırdı. "Beni istemiyor musun, Matheson?"

"Sevdiğimi biliyorsun ama bu şekilde değil." *Bu* şekilde sahip olduğu tek şeyin bu olabileceğini fark etti.

Kendini itti. "Eğer askısız bir elbise ve sütyen giymemi ve bütün gece gözlerimi kırpıştırmamı bekliyorsan, sonunda

"Teslim ol, şansın yok. Ben o tür bir kadın değilim."

Hank hatırlandı bir kez Warren vardı vuruldu a adam içinde a bar Alex hakkında yorum yaptığı için. Sarhoş, onun rodeo insanlarından olduğunu söyleyebileceğini söylemişti. Bir erkeğin üzerinde sekiz saniyeden fazla kalmasına izin vermezdi. Hank onun itirazlarına aldırmadan başını kendine doğru çekti ve onu sertçe öptü, sonra dudaklarına fısıldadı, "Sen herhangi bir kadın değilsin Alex; sen orijinalsın ve olduğun gibi olmandan başka türlü olmanı istemem." Onu daha yumuşak öptü, sonra kulağına doğru ilerledi ve ekledi, "Kamyonetimde ilk kez sevişmiyoruz."

Kadın adamın göğsünü itti ve adam onu bıraktı. "Sana ikinci bir zamanın ya da ikinci bir teklifin olacağını düşündüren nedir?"

"Bahse girerim." Kemerini bağladı, onu geri çevirdiği için aptal olup olmadığını merak ediyordu. Tanıdığı erkeklerin yarısının uyduğu bir "her kadın, her zaman teklif edilir" kuralı vardı ama Hank, Alexandra'dan çok daha fazlasını istediğini biliyordu. "Şu gömleği içine sok da gidip sıcak kanatlarımızı ve sıcak biramızı içelim."

"Sen benim ağabeyim değilsin," diye tersledi.

"Bu konuda çok haklısın." Adam kadının omuzlarından tuttu ve onu cipe doğru itti. Kadın itiraz ederken, adam onu tekrar öptü. Tutkunun onun içinde bir kez daha kıvılcımlandığını ve dans pistinde olduklarından daha da yakın olmaya çalışarak ona doğru hareket ettiğini hissetti.

Elini tişörtünün içine soktu ve göğsünü kavradı, sonra öpüşmeyi kesti ve avucunu yumuşak etine bastırırken hızlı nefes alışını dinledi. Onu avucunun içinde şekillendirirken çıkardığı küçük zevk sesleri hoşuna gitmişti.

Kontrolünün son zerresiyle geri çekildi ve şefkatten çok sert çıkan bir sesle, "Ben senin kardeşin değilim Alexandra ve ikinci bir sefer olacak ama burada değil," dedi.

Ondan bir adım geri çekildi. "İçeri girip eski dostlar gibi bir şeyler içeceğiz, yoksa yarın kasabanın yarısı bizden bahsediyor olacak."

Alex doğruldu ve alçak bir sesle, "Son zamanlarda senden nefret ettiğimi söylemiş miydim?" dedi.

"Hayır, ama zamanı gelmişti. Bu gece için savaşı bitirdiğimizi sanıyordum."

Tartışacakmış gibi göründü, sonra döndü ve onu bara kadar takip etti. Onu geri döndüren şeyin yemek mi yoksa içki mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama

O olmadığına dair güçlü bir his vardı.

Kapıya varmadan hemen önce Hank, Alex'le hayatı boyunca konuştuğunu ama onunla hiç sevgili gibi konuşmadığını fark etti. Kolunu onun boynuna dolama riskini göze aldı. "Bir şey daha var Alexandra, bence sen bu halinle yaşayan en seksi kadınsın. Eğer o straplez elbiseyi ve pushup sütyeni giymeyi düşünürsen, kalbim muhtemelen buna dayanamaz."

Onu kaburgalarından bıçakladı. "Şansını kaçırdın. Şimdi tek istediğim bir yemek. Ve çok fazla içmeseniz iyi olur, Şef; saat yedide ofisimde olmanız gerekiyor."

Ona her şeyin normale döndüğünü haber veriyordu.

Onu içeri kadar takip etti ve kuralları onun koymasına izin verdi. Yemek yerken yangın hakkında konuştular ve sonra kadın cep telefonunu kulağına dayayarak cipine doğru yürüdü. Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu, muhtemelen merkezle. Cipine bindi, kapıyı kapattı ve uzaklaşırken el salladı.

Bölüm 28

TYLER WRIGHT cenaze evinin koridorlarını arşınıladı.

Katherine'in üç gündür hiçbir e-postasına cevap vermemesi için kabul edebileceği bir neden bulmaya çalışmalıydı.

Hiçbir şey düşünemiyordu. Depresyon onu bir gölge gibi takip ediyordu.

Köşeyi döndü ve iki yanında boş görüş odalarının bulunduğu koridordan geçti. Eğer kabul edebileceği bir cevap bulamazsa, halıyı yıpratırdı.

Tekrar sağa dönerek ofislerin ve fotokopi odasının önünden geçti ve büyükbabasının Wright Cenaze Evi'ni kare şeklinde inşa etmiş olmasına şükretti. En azından hangi yöne gideceğine karar vermesi gerekmiyordu. Burayı inşa eden kardeşler aslında akıllıca davranmışlardı: Koridorların dış çerçeve boyunca uzanmasını sağlayarak, odalar arasına kolayca özel sürgülü cep kapıları koyabilmişler, böylece fark edilmeden bina içinde istedikleri yere gidebilmişlerdi. Yas tutan bir ailenin isteyeceği son şey bir tabutun önünden geçmesiydi.

Her köşede, koridor genişleyerek saygılarını sunmak için bekleyen yirmi ziyaretçiyi alacak kadar büyük bir oturma alanına dönüşüyordu. Tyler şimdi her köşede durup bir sonraki koridora doğru hışımla ilerlemeden önce soluklanıyordu.

Ofisinin önünden üçüncü kez geçtikten sonra pes etti ve e-postalarını bir kez daha kontrol etmeye karar verdi. Saat neredeyse gece yarısıydı. Bu saatte cevap vereceğine dair pek umudu yoktu ama yarın bir ömür kadar uzak görünüyordu.

Son e-posta geldiğinde gözlerini dikti. Konu satırında "*Üzgünüm*" yazıyordu. Tereddüt etti, sonra tıkladı.

Üzgünüm, Ty. İşler çok yoğun.

O da cevap yazdı, *seni özledim.*

Ben de seni özledim. Tahmin ettiğinden daha fazla.

Cevap vermeden önce kelimeleri birkaç kez okudu: *"Son birkaç gündür aramızdaki ipin ne kadar ince olduğunu fark ettim. Eğer bir sebepten dolayı yazmazsan, sana ulaşmamın başka bir yolu yok. Seni sonsuza dek kaybedebilirim."*

Ekrana bakarak bekledi, çok fazla şey söyleyip söylemediğini, çok cesur olup olmadığını merak etti. Onu kaybettiğini. Tek yapması gereken birkaç kez Sil'e tıklamaktı ve sahip oldukları her şey yok olacaktı.

Anlıyorum, diye yazdı. Bir dakika boyunca hiçbir şey kıpırdamadı ve sonra bir plan önerdim. *Eğer herhangi bir nedenle birimiz ortadan kaybolur ve cevap vermezse, diğerimiz üç ay boyunca her ayın ilk Pazartesi günü Quartz Mountain'a gidip akşam yemeği yemeyi kabul edecek. Eğer diğeri hiç e-posta göndermez ya da yemeğe gelmezse, yemek masasındaki kişi bir içki sipariş edecek ve gülümseyerek yediğimiz yemeğin şerefine kadeh kaldıracak ve diğerini asla bulmaya çalışmayacağına söz verecek.*

Tyler ona kim olduğunu, nerede olduğunu, onunla iletişim kurmanın başka bir yolunu söylemesini istiyordu ama bunu yaparsa aralarındaki ilişkinin bir şekilde değişeceğini biliyordu ve onu kaybetme riskini göze alamazdı.

Sana söz veriyorum. Eğer ortadan kaybolursan, ilk üç pazartesi gidip dağda yemek yiyeceğim. Arkadaşlığınıza kadeh kaldıracam.

Ya bunu bozan sen olursan, Ty?

Olmayacak.

Kadın cevap vermedi. Bir dakika sonra ekledi, *Umarım işteki her şey daha iyidir.*

Karmakarışık, diye cevap verdi. *Bazen keşke bir çukur kazabilsem ve işimi gömebilsem diyorum.*

Nasıl hissettiğini biliyorum. Çalışma odasında o kadar yüksek sesle gülüyordu ki, kimsenin, ölülerin bile onu duyamayacağına sevinliyordu.

Sonra sandalyesine yerleşti ve ona tanıştığı, yüzleri boyalı ve elbiseleri tahta mandallara uyacak şekilde yapılmış yüz mandallı bebek koleksiyonu olan bir kadından bahsetti.

Güldü.

Katherine'e, kadının ailesinin koleksiyonunun onunla birlikte gömülmesine karar verdiğini söylemedi. Tyler hiçbir akrabasının bu hobiye devam ettirmek istemediğinden şüpheleniyordu.

Katherine ona arabasında sorun yaşadığını ve ihtiyacı olmadığını bildiği değişiklikleri öneren bir tamirciyle uğraşmak zorunda kaldığını anlattı. Kendi yağını değiştirmesini ve arabasını döndürmesini isteyen bir babayla büyüdüğünü anlattı.

Lastikler. Evlerini bir eğitim kampı gibi yönetirdi. Okula başladığında bir çeyreğin üzerinde zıplayacağı bir yatak yapabildiğini anlattı.

Tyler etkilenmişti. Silecek suyunu doldururken her zaman çok mekanik olduğunu düşünürdü ve hayatında hiç yatak yapmamıştı.

Gece yarısından sonra biraz uyumam lazım, diye yazmadan Önce bir saat konuştular.

Ben de, diye cevap verdi.

Yarın. İyi geceler, canım. Eğer birkaç günlüğüne ortadan kaybolursam, bunun kendi isteğimle olmayacağına inan.

Ben de Öyle hissediyorum. İyi geceler, Kate'im.

Bir süre ekrana baktı. O birinin sevgilisiydi.

Bölüm 29

ALEX KAHVE FİNCANINI YENİDEN DOLDURDU VE TEKRAR YERİNE OTURDU

yardımcısı Phil Gentry ve otoyol devriyesinden Trooper Davis'in karşısındaki masada oturuyordu. İki de tecrübeli ve güvenilir adamlardı. Davis içgüdüsel hislerinin peşinden gider ve arada sırada birkaç ayağına basardı ama bu görevi o istemişti, bu yüzden onun için önemli olduğunu biliyordu. Phil Gentry yirmi yıldan fazla bir süredir Harmony'deki departmanda çalışıyordu ve her zaman her olasılığı düşünmüştü.

Konsantre olmaya çalışan Alex, takımdaki zayıf halkanın kendisi olduğunu düşündü. Kahve içmeye gitmeden önce ne konuştuklarını hatırlayamıyordu. Bu sabah odada gerçekten gördüğü tek adam Hank Matheson'dı. Sanki dün gece bir barın otoparkında aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi profesyonel ve mesafeli görünüyordu.

Bir kez olsun, bir gece önce ne yaptığını hatırlamakta güçlük çekecek kadar içmiş olmayı diledi. Ne yazık ki her kelimeyi ve daha da kötüsü her dokunuşu hatırlıyordu. Her şey Hank'in dans pistinde ona nazıkçe dokunmasıyla başlamıştı. Hiç kimse bu kadar kolay bir dokunuşla onu bu kadar çıldırtmamıştı. Onu okşamış, ona doğru bastırmış, şarkılar boyunca onunla birlikte hareket etmişti ama hiçbir zaman sınırı aşmamıştı. Eğer yapsaydı, kız geri adım atabilirdi. Hatta ona bir tokat atıp dans pistini terk edebilirdi. Oysa kendini aptal yerine koyan o olmuştu.

Hank ona bakmadan haritayı masaya vurarak, "Eğer kundakçımız da aynı yolu izlerse," dedi. Aslında saat tam yedide geldiğinden beri ona hiç bakmamıştı. "Sanırım yaklaşık on gün, belki de iki hafta içinde saldıracak."

Diğerleri de onun değerlendirilmesine katıldılar. Alex sıcak kahveden büyük bir yudum aldı, konsantrasyonunun bozuk olduğunu biliyordu. Hank çalışmaya hazırıldı.

Bu sabah, teoride o da öyleydi. Dün gecenin onun düşüncelerinde de kendisinininkiler gibi yer edip etmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Adamın göğsüne nasıl dokunduğunu hatırlıyordu, keşfeden bir adam gibi değil, daha çok ne istediğini bilen bir adam gibi. Şu anda karşısındaki adam, dün gece onu öpen adama hiç benzemiyordu.

Hank haritadaki bir noktayı fosforlu kalemle daire içine alarak, "Sanırım tam burası. Herhangi bir yönde bir ya da iki mil uzakta olabilirim ama bu adam bir tür oyun oynuyor ve görünüşe göre Harmony hedefinin tam ortasında. Bizi bağlamayı bitirdiğinde kasabaya yönelecek."

Alex öne doğru eğildi. Bir sonraki vurulacağını düşündüğü alan McAllen çiftliğinin bir köşesini, Hank'in arazisinin yarısını, Lone Oak Yolu'ndaki eski Truman arazisinin bir kısmını ve aralara serpiştirilmiş dört küçük yeri daha içine alıyordu.

"Zaten yapmadığımız neyi yapacağız?" Trooper Davis sordu.

"Çiftçilerden çiftlikler arasında bir yangın molası vermelerini isteyebiliriz. Bu ve yollar çoğu yangının yayılmasını engelleyecektir." Hank kaşlarını çatı. "Alevler buradaki ve buradaki CRP otlarına ulaşırsa, uzun ve kalın olurlar. Bu tür bir yangın bir yola ya da sürülmüş bir hatta bile sıçrayabilir."

Alex, "İlçe ekiplerine yollardaki her şeyi biçtirebilirim," diye öneride bulundu.

"Bu yardımcı olacaktır, ancak kundakçımızın şüphelenmesine neden olmak istemiyoruz. Başka bir yere gidebilir ve biz de yolun her kilometresini izleyemeyiz. Şu anda peşinde olduğumuzu bilmediğini düşünüyorum."

"Pek bir şey bilmiyoruz," diye itiraf etti Alex. "Kendi çevresini oluşturduktan sonra ne yapacağını bilmiyoruz."

"Ve," diye ekledi Hank, "eğer paniğe kapılırsa, aynı anda birden fazla yangın çıkarabilir."

"Yağmura ihtiyacımız var," dedi yardımcısı.

Hank doğruldu. "Yağmur için dua edebiliriz ama yangın için plan yapıyoruz." Hepsini aynı fikirdeydi.

"Son bir şey daha." Hank sonunda ona baktı ama bakışlarında hiçbir duygu göremedi. "Bu çemberin dışında, Harmony'den bir mil kadar uzakta, daha önce hiç ateş yakmadığı bir yerde, Palo Duro'nun küçük bir kolu var." Hank duraksadı ve harita boyunca uzanan bir köke benzeyen yeri işaret etti. Palo Duro Kanyonu, yukarı Teksas'ın düz arazisi boyunca yüzlerce mil boyunca uzanıyordu. Kanyonlar sık ve küçük bir şekilde büyüyor, ince bir şekilde dallanıyordu.

düz araziye kesen damarlar. Daha Önce hiç yol açılmamış kilometrelerce uzunlukta yerler vardı.

"İtfaiye aracımız kanyonun bu kenarında yangın çıkarırsa, yakınlarda çiftlik yok ve kamyonları bölgeye hızlı bir şekilde ulaştıracak yol yok. Bir ot yangını biz ulaşmadan geniş bir alana yayılabilir. İstasyonda iki kamyonum var ama kilometrelerce uzunluğunda bir yangın hattıyla mücadele edemeyiz ve bırakın yolu, bir çite bile ulaşmadan söndürme şansımız yok."

Şerif Yardımcısı Gentry öne doğru eğildi. "Wild Derwood'u günde birkaç kez o bölgelerin üzerinden uçursak nasıl olur?"

Hank omuz silkti. "Kim ödeyecek ki? İtfaiye teşkilatı gönüllülerle çalışıyor ve son kontrol ettiğimde şehir ve ilçe bütçelerinde ekstra fon yoktu."

Alex, "Paraya el koyarsak kasabadaki herkesin bundan haberi olur," diye ekledi. "Bu yangınları her kim çıkarıyorsa, tüm bu konuşmalar hoşuna gidecektir. Bu tür adamlar heyecanla yaşar. Tam ortamızda olabilir ve biz bunu asla bilemeyiz."

"Doğru," diye kabul etti Hank.

Phil Gentry poker oyunlarında her zaman kullandığı o sahte gülümsemeyi takındı. "Vahşi Derwood gönüllü itfaiye teşkilatında yer almayı çok ister, Şef."

Hank kaşlarını çattı. "Derwood deli. Bunu herkes bilir. On iki yaşındayken babasının Cessna'sını çalıp gezintiye çıktı. Her Pazar annesine el sallamak için mezarlığın üzerinden uçar ve en sevdiği sohbet konusu bulutlardır. Birkaç yıl önce bana doğuştan bulut fobisi olduğunu ve bunu yenmek için çok mücadele etmesi gerektiğini söylemişti. Sanırım diğer yönde çok ileri gitmiş olabilir."

"On iki yaşında olduğu o gün uçağı sağ salım geri getirdi, bu yüzden iyi bir pilot olduğunu biliyoruz. Ve iyi pilotlar her zaman bulutları izler," dedi Gentry, "ve bir erkeği annesini sevdiği için suçlayamazsınız."

"Bu onu akli başında yapmaz." Hank kollarını kavuşturdu. Masadaki herkes Derwood'un zaman zaman arka bahçesinde yetiştirdiği yabani otları da içtiğini biliyordu ama kimse bundan bahsetmiyordu yoksa bu sorunla uğraşmak zorunda kalacaklar ve böylece kasabanın tek iyi pilotunu kaybedeceklerdi.

"Yani, tek kusuru delilikse"-Alex, Phil Gentry'den Hank'e baktı

-"Bu onu ne yapar?" Hank

kaşlarını çattı.

Phil gülümsedi. "Bir itfaiye gönüllüsü."

Alex kahkahayı bastırđı. Hank boynuzlu bir kurbağa yutmuş gibi görünüyordu. Derwood'u itfaiye istasyonunun etrafında istemediğini biliyordu ama Phil'in ne demek istediğini de anlıyordu. Bir uçak yangını tespit etmekte yirmi adamdan daha çok işe yarayabilirdi.

Hank'in haritayı katlamasını ve kapıya doğru ilerleyen diğer adamlarla el sıkışmasını izledi. Ona tek kelime etmedi. Kendi kendine her şeyin normale döndüğünü söyledi. Dün gece, ikisinin de gitmeyi planlamadığı bir yere doğru bir atlayış olmuştu.

Bir erkekle ilişki kurmaya hazır olduğunda bu Hank Matheson olmayacaktı. Her zaman ondan çok daha yaşlı görünmüştü. On altı yaşındayken, ilk kıyafet dansına gittiğinde, o ve Warren iki baba gibi olmuş, çocuğu sorgulamış, verandada fotoğraf çektirmişlerdi. Hayatında Hank'le yaptığı konuşmaların yarısı ona ne yapması gerektiğini söylediği, kardeşini dinlemesini emrettiği ya da büyüyüp bir hanımefendi gibi davranmasını söylediği zamanlardı.

Alex masasının arkasına otururken kaşlarını çattı. Dün gece pek de bir hanımefendi gibi davranmamıştı. Ama o da tam olarak bir ağabey gibi davranmıyordu.

Birbirlerine duydukları bu çekimi bir kenara bırakmaları gerektiğini biliyordu ama bu iş bittiğinde farklı türden kıvılcımların uçuşacağını hissediyordu.

"Alex." Hank'in sesi onu düşüncelerinden kopardı.

"Evet." Bir kalem aldı ve kapıya bakmadan önce birkaç saniye meşgul görünmeye çalıştı. Yardım edemedi ama adamın biraz tereddütlü görüldüğünü fark etti. "Ne oldu?"

Ofisine doğru bir adım attı ve durdu. "Noah'ya bu öğleden sonra karakola gelebileceğini ve eğitimine başlayacağımı söyledim. Sizin için de uygunsa, başka bir sahada yardım etmek için durmadan önce güvenlik konusunda daha bilinçli olmasını istiyorum."

"Bu iyi bir fikir." Ailesinden hiç kimsenin Noah'ı durduramayacağını biliyordu. Kendisi vahşi bir çocuktı ama küçük kardeşi hem vahşi hem de cesurdu, bu çok daha tehlikeli bir kombinasyondur. "Teşekkür ederim, Hank."

"Sorun değil." Duvara yaslandı. "Biliyorsun, bir çağrıya gidecek kadar öğrendiğinde, onu tehlikeden uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum." Gülümsedi. "İnatçıdır."

Hank ona sert bir bakış attı. "Aileden gelen bir şey olmalı."

Adam bir metre uzağındaydı ve kadın onun elini göğsünde hissettiğine yemin etti. Bu adam onu deli ediyordu. Onun tipi değildi. Onun her hatasını, yaptığı her çılgınlığı biliyordu. Bir erkek aramıyordu ve eğer arıyor olsaydı, bu o olmazdı.

Dudaklarında tehlikenin tadıyla pervasız ve kontrolden çıkmış erkeklerini severdi. Hank istikrarlı ve sağlamdı. Annesi, iki kız kardeşi, iki büyük teyzesi ve dört yaşında bir çocukla yaşayan bir adam ne kadar pervasız olabilirdi ki? Adamın o kadar çok yükü vardı ki, kendi U-Haul'una ihtiyacı vardı.

Dün gece otoparkta muhtemelen kontrolden çıkmaya en çok yaklaştığı andı. Ve o zaman bile, durup ne tür bir olay çıkaracaklarını düşünen, onu düşünen o olmuştu.

Karanlıkta ona nasıl davrandığını hatırladı ve yanaklarında ateş hissetti.

Kafasını kaldırdı ve adamın hâlâ kapının yanında durup ona baktığını gördü. "Neye bakıyorsun?" diye tersledi.

"Sen," dedi ve yavaş gülümsemesi ona ne düşündüğünü tahmin ettiğini söyledi.

Döndü ve ofisten dışarı çıktı.

Alex dirseklerini masasına dayadı ve alnını avuçlarının arasına aldı. "İşte bu kadar," diye fısıldadı. "Bütün bunlar bittiğinde kendimi gözlem altına aldıracağım. Aklımı kaybediyorum." Alnını tokatladı. "Ya da belki Wild Derwood'la uçmaya giderim ve mezarlığın üzerinden uçarken bana bulutları anlatmasına ve annesine el sallamasına izin veririm."

Bölüm 30

REAGAN HARMONY rodeosunun dolu tribünlerinde oturdu boğa binişinin başlamasını bekliyordu. Kasabadaki herkes bu gece rodeo alanında ve çoğu Noah "Vaiz" McAllen'in binişini görmeye gelmişti. Birçok kişinin onun babası Adam'dan daha iyi bir binici olabileceğini düşündüğünü duymuştu. Adam McAllen gençliğinde Harmony'yi haritaya koymuştu. Ulusal finallerde ata bindiğinde, kazandığını görmek için yüzden fazla kişinin Las Vegas'a gittiği söyleniyordu.

Adam McAllen bir efsaneydi. Üç yıl önce Amarillo'ya taşınıp eşinden ayrıldığında bile gazetecilere verdiği röportajlarda Harmony'li olduğunu söylüyordu.

Reagan Adam McAllen'i umursamıyordu. Tek umursadığı oğluydu. Noah'ı neredeyse iki haftadır okul dışında görmemişti. McNabb'ların evinde yangın çıktığı geceden beri Noah, bu geceki sekiz saniyelik sürüş için antrenman yapmadığı zamanlarda itfaiye istasyonunda takılıyordu.

Öğle yemeğinde, yangınlarla nasıl mücadele edileceği konusunda onun kadar çok şey bildiğini hissedene kadar ona her şeyi anlatmıştı. Ayrıca hem kız kardeşi Alex'in hem de Hank Matheson'un daha fazla yangın çıkacağından endişe ettiklerini de öğrenmişti. Sıcak ve kuru hava bu konuda uyarıda bulunuyordu ve bahar birbiri ardına gelen sıcak ve kuru günlerden başka bir şey getirmeyecek gibi görünüyordu.

O ve Noah bir öğleden sonra onun pikabının bagaj kapağında oturmuş ve yangın çıkarsa Jeremiah'nın evinde neler yapılması gerektiğini planlamışlardı. Reagan bunu düşünmekten nefret ediyordu. Ana yoldaki ürkütücü yaşlı ağaçların kesilmesi gerekmesine aldırmıyordu ama toprağı sabanla yaralama fikrinden hoşlanmıyordu. Jeremiah arazisine bakmayı seviyordu ve yangın hattını sürerlerse aynı şey olmazdı.

Düşüncelerini bela tehdidinden uzaklaştırdı ve arazide dolaşan insanları izledi. Ortaokul çocuklarından bazıları

önündeki rodeoyu hiç görmemişti. Tribünlerin bir ucundan diğerine yürümekle, konuşmakla ya da banktan banka atlamakla meşguldüler. On dört yaşlarında üç sarışın kız, bir plaj partisine gittiklerini ve yanlış durakta indiklerini düşünmüş gibi giyinmişlerdi. Hava karardıktan sonra bile güneş gözlüklerini takıyorlardı.

Küçük çocuklar tribünlerin altında oynuyor, bir grup adam da park etmiş arabaların yanında sigara molası veriyordu. Reagan neredeyse "isimsiz" rodeoyu buna tercih edecekti. Çok fazla insan vardı. Çoğunun yüzünü tanıyordu ve çoğu ona gülümsüyor ya da el sallıyordu ama onları gerçekten tanımıyordu.

Çok fazla insandan bahsetmişken, Brandon Biggs yanındaki boş koltuğa tüm tribünü kılırdatan sert bir vuruşla bastı. Üzerinde asker tarzı botlar ve yerel bir devin ona ödünç vermiş olması gereken bir ceket vardı. Brandon onu tıknaz bedenine iki kez sarabilirdi.

"Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Eğer uslu durursan," diye cevap verdi.

"Kazara unutursam, ayakkabının topuğunun bacağımda açtığı yara bana hatırlatır."

"Geçen gece biz ayrıldıktan sonra işler nasıl gitti?"

"Ben ve Fraser'lar gerçekten güzel bir ziyaret gerçekleştirdik." Eğildi. "Çöpten başka bir şey değiller, biliyorsun."

Homurdandı. Her neyse.

Spiker bir sonraki yarışçıyı tanıtırken, üç ortaokul sarışınından ikisi ayağa kalktı. Brandon onlara oturmalarını yoksa morarmış gözlerini saklamak için koyu renk gözlüklere ihtiyaç duyacaklarını söyledi.

Kızlar öfkeyle ciyakladılar ama yerlerine oturdular.

İlk boğa binicisi yediye kadar dayanmayı başardı. Kovboy yere düştüğünde Brandon ayağa kalktı.

"Devam etsem iyi olacak. Herkes senin Noah'ın kızı olduğunu biliyor."

Onu düzeltmenin daha iyi olacağını düşündü. "Brandon," diye gülümsedi, "sana kızıp unutmadan önce, geçen gece yaptıkların için teşekkür ederim."

Biraz daha dik durdu. "Bir şey değil."

Onun aşağıya doğru ilerleyişini, ortaokul çocuklarından birkaçını sırf keyif için rahatsız edişini izledi.

Spiker sıradaki yarışçının Vaiz McAllen olduğunu bağırdı. Reagan ayağa kalktı.

Noah, duman solumuş ve onu üflemek için sabırsızlanıyormuş gibi görünen bir boğanın üzerinde dönerek oluktan çıktı. Hiç bu kadar yükseğe çıkan bir boğa görmemişti. Noah'nın boştaki eli gökyüzüne uzanırken boğayı sıkıca kavradı ve insanla boğa arasındaki savaş tüm gücüyle devam etti.

Sümükleri uçuşan boğa, homurdanarak kapılara doğru sola döndü ve sonra aniden sağa döndü.

Noah bir buz sarkıtının kırılması kadar hızlı bir şekilde kopmuş gibi yuvarlandı. Yuvarlandı ama boğa hâlâ dar bir daire çizerek tekmelemeye devam ediyordu.

Noah'nın vücudu hayvanın altında kıvrılıp bükülürken Reagan çığlık attı.

Noah yerde sürünerek kurtulmaya çalışıyordu ama boğa bir mikser gibi dönmeye devam ediyor, her dönüşünde onu yakalıyordu. İzleyip güldüğü palyaçolar gerçek işleri olan boğa güreşçiliğine soyunmuşlardı. Boğanın dikkatini çekmeye çalışarak ilerlediler. İlki böğrüne bir boynuz sapladı ve oluk kapısına çarptı; ikincisi engebeli zeminde geriye doğru yuvarlandı.

Bir kalp atışı boyunca Nuh'a yardım edecek kimse yoktu.

Pikapçılar yaklaşıp ve boğa, ateşin etrafında bir büyücü gibi el sallayıp dans eden son rodeo palyaçosuna, eğitimdeki bir çocuğa hiç aldırış etmedi.

Reagan nefes alamıyordu. Sanki bir noktada zil çalacak ve raunt bitecekmiş gibi kafasından saniyeleri saydı.

"Ölmesine izin verme," diye fısıldadı.

Sanki cevap verir gibi, uzun boylu bir adam arka çitten aşağı atladı ve şapkasını boğaya doğru savurdu. Bu işe yaramayınca adam kollarını iki yana açtı ve göğsüyle ileri atıldı.

Hayvan yabancıya saldırdı, boynuzları doğrudan adamın western kıyafetinin altındaki kırmızı gömleğe yöneldi.

Yabancı, filmlerdeki bir matador gibi, boğa ona ulaşmadan bir saniye önce yolundan çekildi. Bir kalp atışı sonra, biniciler iplerini almış, boğayı ağıla doğru çevirirken onları kamçı gibi sallıyorlardı.

Her şey çok hızlı olmuştu ama saniyeler sonsuz gibi görünüyordu. Boğa ağıla girerken Reagan titremeye başladı. Hiçbir şey onu böyle bir paniğe, böyle bir şiddete, böyle bir korkuya hazırlamamıştı. Noah'ın boğanın altında kaldığı o birkaç saniye boyunca tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Noah'ya baktı, onun da diğerleri gibi ayağa kalkıp iyi olduğunu söylemesini bekliyordu.

Ama Noah kırık bir oyuncak kovboy gibi toprakta kıvrılmış yatıyordu. Şapkası yoktu. Parlak kırmızı kanla karışık koyu renk saçları yüzünün bir kısmını kaplamıştı.

Onu kurtaran yabancı Nuh'un yanında diz çöktü. Kalabalık sessizliğe gömüldü. Herkes doktorun çantasını alıp koşmasını izledi. Bir grup adam Nuh'un etrafında diz çökerek seyircilerin görüşünü engelledi. Paraşütlerin arkasında, acil durum ışıkları sessiz havada parladı ve bir acil yardım minibüsü arenanın kenarına çekildi. Spikerin sesi havada fısıldar gibiydi, "Vaizin bu gece dualarınıza ihtiyacı olabilir, millet."

Reagan tribünlerden ite kaka çıkıp ona doğru ilerledi. Sedye sahaya getirildiğinde, çitlerden sürünerek geçmiş ve neredeyse Noah'ya ulaşmıştı.

Onu dikkatle kaldırıp dışarı taşırken gri-beyaz yüzünü gördü. Onu ambulansa bindirirlerken görmeye çalıştı ama hepsi de kendisinden uzun olan çok fazla adam vardı.

Adını haykırırken siren sesleri duyuldu ama Noah onu duyamadı. Kaosun içinde bir an için kendini bile duyamadı.

Kapı kapandı ve kırmızı ışıklar yanıp söndü. Birinin bağıarak şerifi aradığını ve kardeşinin hastaneye gittiğini haber verdiğini duydu.

Reagan tribünlerin gölgelerine doğru geri çekildi. Sıcak gözyaşlarını yanağından itti. Noah iyiydi, diye düşündü. İyi olmalıydı.

Rodeo devam ediyordu ama insanlar ilgilerini kaybetmişti. Karanlıkta bekledi, kimseyle konuşmak ya da kimseyi görmek istemiyordu.

Noah ile birlikte olmak istiyordu. Neler olup bittiğini bilmek istiyordu. Kollarını kavuşturdu ve içinde hissettiği acıyı kucaklayarak uzaklaştırabilmeyi diledi. Birini önemsemek böyle bir şeyse, canı çok yanıyordu.

"İyi misin?" Nereden geldiği belli olmayan bir ses.

Döndü ve Brandon'ı gördü. "Hayır," dedi. "Hastane nerede?" "North'un kuzeyinde. Kuzeyden her geldiğimde önünden geçiyorum. Bailee. İyi olduğuna emin misin?"

Reagan parmaklarını Noah'ın ceketinin cebine soktu. Yapacağını bildiği gibi kamyonetinin anahtarlarını hissetti. "Ben iyiyim. Onu kontrol etmeye gidiyorum."

Brandon bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirdi.

Tribünlerin altından geçti ve karanlıkta Noah'nın kamyonetini park ettiği yere doğru ilerledi.

"Sekiz," diye fısıldadı kendi kendine. "Sadece sekiz saniye yerde kaldı."

Bölüm 31

ALEX ARABA KULLANMAK YERINE RODEODA OLMAYI DİLEDİ. arka yollarda bir kıvılcım izi arıyordu. Son yangından bu yana iki hafta geçmişti. Eğer sorun alevlenecekse, bu çok yakında olacaktı. Aradıkları adam son üç ay içinde belki de yedi yangın çıkarmıştı. Ya her yeni yangının verebileceği zararın adrenalinine kapılmıştı ya da alevlerin büyümesini seyretmeyi seviyordu. Onu neredeyse zihninde görebiliyordu, plan yapıyor, belki daha fazla rüzgâr ya da kimsenin izlemediğini düşündüğü bir zamanı bekliyordu.

Göz kırpmasını bekliyordum.

Gözünü kırpmaya hiç niyeti yoktu. Burası onun kasabasıydı, kan bağıyla ve mesleğiyle. Birinin onu yok etmesine izin veremezdi. Yanındaki adama baktı ve Hank'in de aynı şeyi hissettiğini anladı.

Son bir düzine gün içinde Matheson'ı yaklaşık on kez görmüş ve onunla günde en az iki kez telefonda konuşmuştu. İkisi de otopark olayından bahsetmemişti. Matheson'ın da bu konuyu kendisi kadar düşünüp düşünmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını yastığa koymadan uyuyamadığı gecelerde en sevdiği masal haline gelmişti.

Alex, Lone Oak Yolu ile ilçe otoyolunun kesiştiği noktada aracını durdurdu. Alex arabanın önüne geçip ufku tararken Hank dürbünüyle dışarı çıktı. İki saattir birlikte gidiyorlardı ve ikisi de sürekli olarak diğer gözcülerle kontrol ediyordu. Bu gece olacağına dair bir hisleri vardı, ama şimdi şüpheleri vardı.

Hank, çemberin gözü dediği yere birlikte gitmelerini istedi. Bir şeyi daha önce fark edebileceklerini tahmin ediyordu ve eğer fark ederlerse, ikisi de aynı anda adamlarıyla temas kurabilirdi. Şansları yaver giderse, eğer bir yangın çıkarsa, polis bölgeden tüm çıkışları kesebilir ve yangın

departman hızlı hareket edebilirdi. Yangını söndürmek birinci Öncelik olacaktı, ancak suçluyu yakalamak ikinci sırada yer alacaktı.

Alex bir saat içinde onuncu kez, "Hiçbir şey," dedi. "Hiçbir şey," diye yineledi Hank.

İkisi de diğer tüm ateşlerin hava kararmadan önce yakıldığını biliyordu. Hava kararalı neredeyse bir saat olmuştu. Eğer biri ateş yakmış olsaydı, bu geceki gibi açık bir gecede kilometrelerce öteden görülebilecek kadar parlak yanıyor olurdu.

"Derwood'un arayıp aramadığını kontrol edeceğim." Cep telefonunu kaldırdı ve telsizine doğru başıyla işaret etti.

Anlamıştı. Merkezi aramak için ahizeyi kaldırdı.

Merkezin cevap vermesini beklerken Hank'in konuşmasını duyabiliyordu. Bir kere çaldı. İki. Üç.

"Derwood on dakika önce aradı," diye bildirdi Hank telefonunu kapatıp arabanın onun tarafına doğru dönerken. "Hiçbir şey söylemedi. Bir uçuş daha yapacakmış, sonra ona geceyi bitirmesini söyledim." Hank'in sesi yorgun geliyordu. Son yangından beri her gece bir hayaleti kovalıyorlardı. İkisi de çok yorulmuştu.

Bu gecenin o gece olacağını düşünmüş, neredeyse öyle olmasını dilemişti, böylece suçluyu yakalayabilecekler ve her şey sona erecekti. Dallas Logan'ın evinin dışındaki ampulü değiştirmeye geri dönmek bile yaptıklarına kıyasla iyi görünüyordu.

Dördüncü kez çaldı, beşinci kez çaldığında merkezden biri telefonu açtı.

"Alex," Andy'nin sesi telsizi tırmalıyordu. "Şerif McAllen!"

Hank'in de duyabilmesi için arabanın içine uzanıp hoparlörün sesini açarken, "İşte," diye cevap verdi. "Sorun nedir? Yangın mı çıktı?"

"Yangın yok," diye bağııyordu Andy neredeyse. "O bölgede her şey sakın ama Şerif, kardeşin Noah hastaneye doğru yola çıktı. Rodeoda yaralandı."

Alex telsizi bıraktı ve kaputun üzerinde duran dürbününü aldı.

Kapısına döndüğünde Hank çoktan oradaydı ve onu kenara itti. "Ben sürerim. Sen arayıp bir şeyler öğrenmeye çalış."

Yolcu tarafına koştu. Hank saatte seksen mil hıza ulaştığında Andy onu ambulansa yetiştirmişti.

"Nefes alıyor," diye acil yardım görevlisinin söylediklerini tekrarladı. "Kafasına darbe almış gibi görünüyor, kollarında ve bacaklarında da çok sayıda yara var." Alex durakladı, sonra

"Duydum." diye ekledi.

"Ne?" Hank ona doğru baktı. "Alex, başka ne var?"

Ona baktı ama şoförün sözlerini tekrarlarken onu gerçekten görmedi. "Babam Noah'la birlikte ambulansla. Adam rodeodaydı."

Beş dakika sonra ilçe hastanesinin önüne gelmişlerdi. Dışarı fırladılar ve koşar adımlarla içeri girdiler. Ambulans yükünü boşaltmış ve herkes acil servis kapılarının ardında kaybolmuştu.

Bekleme odası ve masa terk edilmişti. Burası eski ve yorgun görünüyordu. Alex ölümün salonunda yürüdüğünü hissetti; ilerlemeye devam etti.

Bir sonraki sallanan kapı setinde YALNIZCA YETKİLİ PERSONEL yazan tabelayı görmezden geldiler.

Uzun boylu, zayıf ve kır saçlı Adam McAllen, üzerinde GİRİLMEZ yazan koridorun sonunda tek başına duruyordu. Bir heykel kadar güçlü görünüyordu ama derin mavi gözlerindeki endişeyi fark etmemişti. Ceketine sıçrayan kan ve pantolonunun kirden kirlenmiş dizleri dışında, başarılı bir işadamı gibi giyinmişti.

Alex babasının kollarına doğru hareket etmedi. Babasının onun yanında olmadığı o kadar çok zaman olmuştu ki. Kardeşleri babalarının annelerini terk etmesini kabullenmiş olabilirlerdi ama Alex asla kabullenememişti.

Adam kızını bakışlarıyla tuttu ama ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Muayene için onu doğruca ameliyathaneye götürdüler. Görevli iki doktor da onunla birlikte."

"Ne ..." Alex hangi soruları soracağından bile emin değildi.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama sanırım anneni aramak akıllıca olur."

Alex kendi karısını araması gerektiğini haykırmak istedi. Ne de olsa, ona *annen* dışında hiçbir şey dememesine rağmen hâlâ evliydi ve Warren'ın üç yıl önceki cenazesinden beri birbirlerini bir düzineden fazla görmemişlerdi.

Ama bunun için zaman yoktu. Şu anda önemli olan tek şey Noah'tı.

Alex pencereye doğru yürüdü ve annesini aradı.

BIRKAÇ DAKIKA İÇİNDE, KÜÇÜK BEKLEME ALANI

Arkadaşlarla, aileyle ve liseli çocuklarla dolu. Kasabada bu gece acil servise ihtiyacı olan biri varsa, içeri girmek için mücadele etmek zorunda kalacaktı.

Frances McAllen içeri girerken kalabalık dağıldı. Şeftali rengi bir eşofman giymişti ve Dallas Cowboys futbol maçlarında elli metre çizgisine çıkıp tezahürat yapacak kadar formda görünüyordu. Otuz yıllık annelik saçlarını gümüş sarısına çevirmiş, gözlerinin ve ağzının etrafına minik kırışıklıklar yerleştirmiş olabilirdi ama o hâlâ çok güzeldi.

Frances doğruca kocasına gitti.

Alex'i şaşırtan bir şekilde, babası elini annesinin omzuna koydu ve onunla yumuşak bir şekilde konuştu.

Oda sessizleşti ve Adam'ın sözleri havada duman gibi süzüldü. "Kafasına bir darbe aldı Fran; sanırım doktoru en çok endişelendiren de bu oldu. Diğer yaralar iyileşecek gibi görünüyor."

Fran, Adam'ın omzuna yaslandı ve ağlamaya başladı. Alex'in omurgasında buzdan bir nehir oluştu. Bu sahneyi üç yıl önce bir kez daha görmüştü. Warren'ı yoldan kaldırdıklarında ölmüştü ama yine de onu ambulansa yükleyip buraya getirmişlerdi. Anne ve babası şimdi oldukları gibi durmuşlardı; babası usulca konuşuyor, annesi ağlıyordu. Hayatın sakinliği içinde asla anlaşılamayan iki insan, kriz anında birbirlerine sarılmışlardı.

Alex kalabalığın arasından kendine yol açtı. Dünyada nefes almasına yetecek kadar hava yoktu. Dışarı çıkıp tüm parlak ışıklardan uzaklaşmayı başardı. Ailesini izleyemezdi. Yine izleyemezdi. Hank'i de arayamazdı. Eğer Hank'i şimdi görürse, Warren'ın ölümüyle ilgili tüm anıları geri gelirdi ve Noah'nın acısıyla başa çıkamazdı.

Kapıları geçtikten sonra gördüğü tek karanlık yer, hastanenin arkasındaki bir otoparka giden gölgeli bir yoldu. Alex neredeyse oraya doğru koşuyordu.

Yolun ortasında bir kişi duruyordu. Onu başka bir yön seçmek için çok geç gördü. Hank. Karanlığı ondan önce bulmuştu.

Bir yanı dönüp kaçmak istiyordu. Bir yanı da bu adamın onu anlayacak tek kişi olduğunu biliyordu. Bu kâbusu daha önce bir kez yaşamıştı. Yankılarını yine duyacaktı.

Ona döndü ve kollarını açtı. Kız, babasının ona hiç vermediği güçlü kucaklamaya ihtiyaç duyarak onun kucağına adım attı.

Onu kendine çekti. Her zaman yaptığı gibi onu dünyaya tuttu.

Bir süre öylece durdular. Yüzünden aşağı kontrolsüzce akan sessiz gözyaşlarını hissettiğinde geri çekildi. "Bu çok fazla ... gibi."

"Biliyorum," diye cevap verdi.

Kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Noah Warren değil. Çok şey bilmiyoruz ama bildiğimiz bir şey var: Noah yaşıyor."

Başını salladı. "Daha fazlasını öğrenene kadar kalacağına söz verir misin?" Gülümsedi. "Elbette."

Ayrıldılar ve bekleme odasına geri dönüp ailesinin yanına gitti. Odadaki diğer herkes konuşuyordu ama o ailesiyle birlikte sessiz bir balonun içinde yüzdüğünü hissediyordu. Aklını başında tutan tek şey bir metre ötedeki Hank'in ona göz kulak olmasıydı. İçinden bir ses bir daha kaçarsa, Hank'in onu gölgelerde karşılamak için orada olacağını söylüyordu.

Sonunda doktor durum raporuyla çıkageldi. Noah'ın hayati tehlikesi yok gibi görünüyordu. İki kaburgasında çatlak, çok sayıda morluk ve beyin sarsıntısı vardı. Daha fazla test yapmak için onu birkaç gün tutacaklardı.

Alex gözlerini kapadı ve nefes aldı.

Ailesi Noah'yı görmeye gitti ve Alex arkadaşlarını ve akrabalarını eve gitmeleri için cesaretlendirdi. Doktor ziyaretçi gelmemesi konusunda ısrar etmişti.

Son kişi de gittiğinde Hank'e döndü. "Teşekkür ederim. Burada olduğun için." "Rica ederim," diye karşılık verdi Hank, elleri cebinde. Bir süre sonra

"On dakika önce aradım. Hâlâ yangın belirtisi yok."

Yangını unutmuştu. "Güzel," demeyi başardı. "Sanırım içeri girip Noah'ya iyi geceler dileyebilir miyim diye soracağım."

Hank park yerine doğru ilerledi. "İşiniz bittiğinde burada olacağım. Acele etmeyin."

"Beklemek zorunda değilsin." Kaşlarını çattı. Bu gece onun varlığını takdir etmişti ama bu onları bir çift yapmazdı.

Gülümsedi. "Evet, öyle. Beni kamyonuma sen götüreceksin."

"Ah." Kendini aptal gibi hissetti. "Tabii ki. Birkaç dakika içinde çıkacağım."

Noah'nın odasında anne ve babası yatağın iki tarafındaydı. Annesi Noah'ın elini iki elinin arasına almıştı. Babası koluna bantlanmış tüplerle uyuyan oğluna bakıyordu.

"Onu böyle görmeye dayanamıyorum," diye fısıldadı Frances. "Binicilik günleri sona erdi."

Adam da sert ses tonuyla, "Konuşacağız," diye fısıldadı.

"Bundan sonra kask ve yelek giyecek. Bu gece bir tane giymesi gerekirdi."

Alex, kapıdan çıkar çıkmaz tartışacaklarını bildiğinden, kendisi olmadan gitmelerine izin verdi.

"Dayan küçük kardeşim," diye fısıldadı Nuh'a, büyüdüklerinde binlerce kez yapmış olması gerektiği gibi. Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Sıkı tutun."

Bölüm 32

"ORADA OLDUĞUNU BILİYORUM." NOAH'IN SESİ AĞRI VARMIŞ GİBİYDİ

Boğaz. "Dışarı çıksan iyi olur."

Reagan panjurlar ve malzemelerle dolu raflar arasındaki köşede kalmayı düşündü. Belki tekrar uykuya dalacak ve uyandığında rüyasında onu saklanırken gördüğünü sanacaktı.

"Rea, dışarı gel."

Kapıya baktı. Arada sırada bir hemşire içeri giriyordu ama koridorda bir gürültü duymuştu ve acil servise yeni bir müşteri grubunun geldiğini biliyordu. Reagan yavaşça gizlendiği yerden sıyrıldı ve Noah'ın yatağına yaklaştı.

"Berbat görünüyorsun," diye fısıldadı.

Sol elini kaldırdı. Sırtı, üzerine basıldığı için mosmordu ve parmakları iki kat şişmişti. Bileğindeki kesiğe üç ya da dört dikiş atılmıştı.

"Muhtemelen hissettiğimden daha iyi görünüyorum," dedi. "Yan tarafım beni öldürüyor ve doktorlardan biri, şişman olan, başımın üstünde oturuyormuş gibi hissediyorum."

Reagan gülümsedi. "Öyle. Ona inmesini söylememi ister misin?"

Noah'nın ağzının kenarı seğirdi. "Bana sarılmak ister misin, Rea?"

"Hayır, bulsam bile vücudunda çürük, kanama ya da sargı olmayan bir yer bulmakta zorlanırım. Vücudunu yeni bir Operasyon oyununda model olarak kullanabilirler."

Noah sağ kolunu kaldırdı. Dirseğinden omzuna kadar bir bandaj vardı ve eline tüpler bantlanmıştı. "Bundan hoşlanmadım."

"Ben de öyle." Yanağını ovuşturdu. Aslında, onu böyle kırık dökük ve solgun görmekten nefret ediyordu.

"Ağlıyor muydun?"

"Hayır," diye yalan söyledi. Başka ne yapacağını bilemediği için herkes gidene kadar beklemişti. Bir bar kavgasından çıkan bir düzine insan içeri daldığında, tüm hastane personelinin işi başından aşkındı. Kapıların arasından sıvışıp Noah'yı bulmak o kadar da zor olmamıştı. Onunla sadece bir dakika konuşmayı planlamıştı ama gözlerini açması için bir saat beklemişti.

Çatlamış dudağı tekrar seğirdi. "Benim için endişeleniyordun."

"Hayır, değildim." Kapı açılırken Reagan gölgelerin arasına daldı.

Noah gözlerini kapattı.

İsim etiketinden Georgia Veasey olduğu anlaşılan bir hemşire monitörlere baktı, birkaç torbayı düzelitti ve gitti. Kapı kapanmadan önce koridorda birinin üçüncü odada birinin kustuğunu bağırdığını duydular.

Reagan yeniden ortaya çıktı ve cümlesini bitirdi. "Senin için endişelenmiyordum, sadece öğle yemeğini birlikte yiyebileceğim kimse olmayacağı için endişeleniyordum. Beni rahatsız etmene alışmış gibiyim."

"Eve gitmelisin. Ben iyi olacağım." Günlerdir uyumamış biri gibi sözleri yavaş geliyordu.

"Hayır," dedi basitçe.

"Yalan söylediğimi mi sanıyorsun? Sadece ölmek için senin gitmeni bekliyorum." Dudağını ısırды. "Ben olsam bunu yapmazdım."

Zayıfça gülümsedi. "O zaman kalıyor musun? Ne dersem diyeyim?"

"Onlar beni kovana kadar. Pek arkadaş sayılmazsın ama sahip olduğum tek şey sensin."

Sol elini vücudundan uzaklaştırarak yatakta yer açtı. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor olabilirsin Rea ama şu anda yanımda biri olsa çok iyi olurdu. Düşecek kadar yorgun görünüyorsun, ayrıca etrafta bir tek sen kaldın."

Tereddüt etti, kapıya baktı.

"Ne yapacaklar?" diye sordu, "Seni beş dakika erken mi atacaklar? Nasıl olsa yapacaklar; o gelene kadar dinlensen iyi olur."

Sürünerek dikkatlice onun yanına geldi ve eli kaburgalarındaki bandajların altından hafifçe geçerek yanına uzandı.

İçini çekti ve başının üstünü öptü. "Her şey bitti, Rea. Ağlamana gerek yok. Yarın seni rahatsız etmek için buralarda olacağım."

Gözlerini kapattı ve ikisi de makinelerin ritmiyle uykuya daldılar.

On beş dakika sonra Hemşire Veasey, Noah'nın çantalarını kontrol etmek için kapıyı açtı. Önündeki manzara karşısında donakaldı. Bir Truman, bir McAllen'a doğru kıvrılmıştı.

Harmony'de doğan herkes en küçük ve yakında sonuncusu olacak olan Truman'ın Lone Oak Yolu'ndaki büyük amcasının yanına geldiğini biliyordu. Georgia kızı yakından görmemişti ama o vahşi kızıl saçları görmemek mümkün değildi.

Georgia gülümsedi. Çocukların yaşları birbirine yakındı, on altı ya da on yedi yaşlarındaydılar ama adam kızın iki katı görünüyordu. Kız kıvrılmıştı, eli göğsündeki sargılı olmayan birkaç noktadan birinin üzerinde dururken ona zar zor dokunuyordu. İkisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Bir hemşire olarak kızı uyandırmalı ve dışarı çıkmasını söylemeliydi ama Georgia bunu yapamadı. Herkes Truman'larla McAllen'ların yıllarca hiç konuşmadıklarını bilirdi. Yine de buradaydılar, bir aslan ve bir kuzu gibi birbirlerine sarılmışlardı. Harmony Lisesi'nde İngilizce öğretmeni olan kocasından duyduğuna göre aslan olan kızdı.

Georgia kapıyı yavaşça kapattı, acil servise yığılan tüm sarhoşların ayıklanması, ilaçlanması ve ayılmaları için evlerine gönderilmelerinin bir saat ya da daha fazla süreceğini biliyordu. O zamana kadar çocuklar uyusun. Rahatsız edilmediklerini görecekti.

Kan davası, eğer hâlâ varsa, başka bir günü bekleyebilirdi.

Bölüm 33

JEREMIAH AMCA ARKA KAPIDAN İÇERİ GİRDİ VE mutfağa girdi. Lavaboya gidip ellerini yıkadıktan sonra kahvaltıya oturdu.

Reagan Fransız tostı yapmıştı ve yorum yapmadan yedi.

"McAllen denen çocuk nerede?" diye sordu lokmalar arasında, her şeyi sorduğu aynı ilgisizlikle.

"Belki de geceyi burada geçirmiştir," diye cevap verdi, Jeremiah'ın yemeğinden başını kaldırıp kaldırmayacağını görmek için.

"O yapmadı." Yaşlı adam yemeye devam etti. "Öyle olsaydı, başka bir yer ayarlardın."

Reagan gülümsedi, Noah odaya iç çamaşırlarıyla girseydi Jeremiah'ın ona kahve doldurup yemeye devam etmesini söyleyeceğini tahmin ediyordu.

"Noah dün gece rodeoda yaralandı." Kulağa o kadar da korkutucu gelmeyeceğini umarak kelimeleri fısıldadı.

Jeremiah başını kaldırdı. "O iyi mi?"

"Olacak. Ölmediğinden emin olmak için gece yarısına kadar yanında kaldım, sonra da pikabını eve götürdüm."

"İkinizin onun eski hurdasıyla bilinmeyen yerlere gitmeyi planlıyor olabileceğinizi düşündüm."

"Hayır." Ona şurubu uzattı. "Sanırım bulaşıklar biter bitmez onu görmeye gideceğim. Uzun sürmez ve meyve bahçesinde kaçırdığım zamanı telafi etmek için ekstra hızlı çalışırım."

Jeremiah fincanını yeniden doldururken başını salladı. "Şerif ehliyet sınavını geçene kadar araba kullanmamanı söyledi."

"Biliyorum ve Noah onun erkek kardeşi olduğu için, bu sabah onu kontrol etmek için kamyonunu kasabaya geri götürdüğümde fark edecektir." Durdu ve

bekledi.

Yavaş pişirilen bir tencere gibi, "Seni içeri götürmemi ister misin?" diye sormadan önce bir süre kızın söylediklerini düşündü.

"Sen yapar mıydın?"

Başını salladı. "Ama içeri girmeyeceğim. Hastaneleri sevmem. Seksen yedi yılında bir tanesine bir sorunla girdim ve iki sorunla çıktım." Kapının arkasındaki duvarda asılı takvime uzandı ve tarihi işaretledi. "Aylar ne çabuk geçiyor," diye mırıldandı ve takvimi çivisine geri koydu.

Reagan sözlerini bitirmek için acele ederken ısırıklarının arasına ekledi, "Eğer beni götürürsen, kitapçada durabiliriz ve ben de içeri girip sana Dallas gazetesinin yeni bir kopyasını alırım. Ön odada duran gazete iki aylık."

"Yeterince makul," diye yineledi. "Sen ziyaretteyken okumaya başlayabilirim." Yarım saat sonra Noah'ın odasına girdi.

Yatakta oturmuş amigo takımından birkaç kızla konuşuyordu. Hepsinin üzerinde üniformaları vardı ve söylediği her şeye kıkırdıyorlardı.

Reagan varlığını duyurmak için hiçbir girişimde bulunmadı; sadece kapıda durdu ve izledi.

"Bu son sarılma beni çok daha iyi hissettirdi, Arlee." Noah kıza, onun gülümsediğini hiç görmediği aptalca bir şekilde gülümsedi.

"Bir tane daha ister misin?" Güldü. "Hastalara yardım etmek için elimizden geleni yapmaktan hepimiz mutluluk duyarız."

"Ve cesurca," dedi diğer kızlardan biri. "Bu çok cesurcadı."

"Hayır." Arlee'nin yanındaki sarışın yatağa doğru yaklaştı.

"Ona sarılma sırası bende."

Reagan kusmak istedi. Kıkırdadılar ve beş dakika boyunca konuştular. Çoğu dün gece rodeoya gitmemişti ama görünüşe göre hastanede yatan birini ziyaret etmek kiliseden ücretsiz izin almak demekti, bu yüzden hepsi üniformalarını giyip onu neşelendirmeye karar vermişti.

Reagan grupta önemli bir şey olmadığını biliyordu. Aralarında kızıl saçlı biri bile yoktu. Ama Noah fark etmemiş gibiydi. Harmony'nin meme güvenini iş başında görmek ya da duymak istemediği için koridordan tuvalete doğru kaydı.

Bir kabine girdi ve duvara yaslandı, keşke bir keresinde kendisine sigara teklif edildiğinde sigaraya başlamış olsaydım diye düşündü. Eğer içseydi, şu anda beklemek dışında yapacak bir şeyi olurdu.

Tuvaletin kapısı açıldı ve kabin kapısının hemen ötesinden kıkırdamalar geldi. Reagan içeri kimin girdiğini tahmin etmekte zorlanmadı. Seslere bakılırsa, üç amigo kız şimdi ona çok yakındı.

Amigo kızlara karşı değildi. Gittiği son iki okulda hiçbiri onu rahatsız etmemişti. Aslında Reagan ve onun gibi kızların popüler kızlar için görünmez olduğunu tahmin ediyordu. Flört edecekleri ya da tezahürat yapacakları erkekler değildi. Onlar rakip değildi. Reagan ve onun gibiler önemli değildi.

Reagan gözlerini kapattı ve kulaklarını kapatabilmeyi diledi. Kızlar Noah hakkında konuşuyorlardı. Biri yatak odasında kahverengi gözleri olduğunu söyledi. Bir diğeri çok zayıf olduğunu söyledi. Üçünden ikisi onunla birkaç gece eğlenmeye degeceğini iddia etti ve sonra kıkırdadılar. Üçüncüsü zahmet etmemesini söyledi; onun eski kamyonetinde ölü olarak yakalanmazdı, ayrıca poposu da yoktu.

Onlar gittikten sonra Reagan uzun bir süre kabinde durdu. Onun hakkında sanki yeni fark ettikleri bir oyuncakmış gibi konuşmalarından nefret ediyordu. Söylediklerinden nefret ediyordu ve umursamasından daha da çok nefret ediyordu.

Tekrar Noah'ın kapısına geldiğinde Noah yalnızdı. Bir an için onu fark etmedi ve gözlerinin ne kadar yorgun görüldüğünü ve yatakta yer değiştirmeye çalışırken yüzündeki acıyı gördü.

Sonra başını kaldırdı. Dudaklarına her zamankinden biraz daha yavaş bir gülümseme geldi. "Günaydın Rea," dedi. Üzerindeki morluklar olduğundan daha da koyu görünüyordu. ama rengi daha iyiydi.

"Nasılsın?" diye sordu, sebepsiz yere kızgın hissederek.

"Daha iyiyim. Doktor geldi ve birkaç saat içinde eve gidebileceğimi söyledi ama bir hafta kadar ağırdan almamı istiyor."

"Şanslıydın." Kollarını kavuşturdu ve yaklaştı.

"Biliyorum ama başka bir boğa çekmiş olsaydım daha şanslı olabilirdim gibi geliyor. Bu sabah uğrayanlardan biri, boğanın üzerimde dans etmeyi bırakması için araya girenin babam olduğunu söyledi. Herkesin çılgık çılgıla bağırıldığını söyledi. Hepsi kesin öldüğümü düşünmüş."

"Başka ne dedi?" Kasabadaki her kızın onu fark etmiş gibi görüldüğünü mü? Hepsinin onun bir kahraman olduğunu düşündüğünü mü? Üçte ikisinin onunla çıkmanın eğlenceli olacağını düşündüğünü mü?

Noah bir kaşını kaldırdı. "Neyin var senin, Rea?"

Biraz zaman almıştı ama sonunda beyin ölümü gerçekleşmiş kovboyun kafasına kadının mutlu olmadığı dank etmişti.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

"Neden kapıda dikiliyorsun? Ne oldu? Sana benim hakkımda *bana söylemedikleri* bir şey mi söylediler?" Endişeli görünüyordu. "Kahretsin, muhtemelen ölüyorum ve doktor henüz on sekiz yaşında olmadığım için bana söylemiyor. Ya da belki de bulaşıcı olduğumu öğrendiler ve bu kadar yaklaşmana izin verdiler?"

Rea gülümsemekte direndi. "Ölmüyorsun, en azından benim bildiğim kadarıyla ölmüyorsun ve bin altı yüz kiloluk bir öfkenin üzerine tırmanacak kadar aptal olmanın bulaşıcı olduğunu sanmıyorum."

Yastısına geri yaslandı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Ölmekten ve bunu bilmemekten nefret ederdim."

Şimdi güldü ve onun yatağının yanına gitti. "Bu konuda şaka yapmamalısın." "Sanmam," dedi adam, avucunu ona doğru çevirerek.

Elini tutmadı.

Alınmadan teklifini geri çekti. "Peki, daha iyi olduğumu görmek dışında bu sabah seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söylemeye ne dersin?"

"Tuvalette senin hakkında konuştuklarını duydum." "Hemşireler mi?"

"Hayır." Güldü. "Daha kötüsü. Ponpon kızlar. Biri yatak odası gözlerin olduğunu söyledi, ne demekse artık."

"Hangisi?"

Ona ters ters baktı. "Bilmiyorum; bana hepsi birbirine benziyor gibi geliyor. Hepsi birbirine *benziyor*. Yemin ederim Çin'de bir fabrikada her yıl binlercesi üretiliyor ve ellerinde ponponlarla her yere gönderiliyordur."

Dinliyor gibi görünmüyordu. "Başka bir şey söylediler mi?"

"Biri kışın olmadığını söyledi."

Adam kaşlarını çatı ve kız neredeyse onun için üzülecekti. Sonra adam hiçbirinin böyle bir sorunu olmadığını fark ettiğini söyledi ve kadın da onu müsait olan birkaç noktadan birine vurmak istedi.

"Yukarı çıktıkları için kızgınsın," dedi Noah. Neredeyse onun beyninin bunu çözmeye çalıştığını görebiliyordu. "Kıskanıyorsun."

"Umurumda değil. Sana sarılmaları, senin için yaygara koparmaları ve nasıl aldırmayacakları hakkında konuşmaları umurumda değil... ah, boş ver."

"Neye aldırmazdım?"

"Söylemeyeceğim, o yüzden sorma zahmetine girme ve kıskanmıyorum. Sana daha önce de söyledim, kız arkadaşın olmak istemiyorum, sadece arkadaşısız, o yüzden bana ne? Devam et ve onlarla çık. İstersen hepsiyle birden çık."

"Sadece arkadaş olarak, pek mutlu görünmüyorsun ya da sesin pek mutlu gelmiyor." Sanki derisinin altında yaşayan bir kertenkele keşfetmiş gibi ona baktı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, kimsenin senin benim kız arkadaşım olduğunu düşünmesini istemiyorsun. Sana dokunmamı, hatta el ele tutuşmamı bile istemiyorsun, çünkü dokunursam bir tür kurt adama dönüşeceğimi düşünüyorsun, ama başka birinin bana dokunmasından da hoşlanmıyorsun. Ben bir tür küresel karantina gibi dünyaya kapalı biriyim."

Bu kadarı yeterdi. Eğer kafasının karışık olduğunu düşünüyorsa, dünyaya bir de onun gözlerinden bakmayı denemeliydi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, hışımla odadan çıktı.

Adını söylediğini duydu ama dışarı çıkana kadar durmadı. Orada, ciğerlerindeki insan kokusunu temizlemeye çalışan bir geyik gibi sertçe nefes aldı.

Jeremiah Amca çıkıştan on adım ötedeki bankta oturuyordu. "Nasıl-"
Elini kaldırarak, "Onun hakkında konuşmak istemiyorum,"
diye bağırdı. Jeremiah yavaşça ayağa kalktı ve başını salladı.
"Peki."

Nuh'un kamyonetini çiftliğe geri götürdü ve eski hurda parçasını doğruca müze ahırına çekerken evin önünden geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Lanet olası şey protesto için düşmeden önce bu motoru temizleyeceğim."

"Neden? Bu senin sorunun değil."

Jeremiah taksiden indi. "Biliyorum. Arabayı o kullanırken pek umurumda değil ama sen onunla giderken sorun yaşamasını istemiyorum."

"Neden?" On altı yaşından seksen altı yaşına kadar olan erkekler hakkında hiçbir bilgisi olmadığına karar verdi.

"Çünkü," dedi ona bakmadan, "sahip olduğum tek yeğen sensin ve seni bir kazada kaybetmek istemiyorum."

Reagan'ın kalbi onun sözlerini bir boğanın tekmesi gibi karşıladı. Birkaç saniye nefes alamadı. Onu sahiplenmişti. Jeremiah Amca etrafta kimse yokken onu akrabası olarak sahiplenmişti ve Reagan ne bir şey istemiş ne de yalvarmıştı.

Taksiden indi ve adamın kaputu kaldırdığı yere doğru yürüdü. "Ben kalıyorum," dedi. "Sadece sonsuza kadar burada kalacağımı bilmeni istiyorum, bu yüzden her sabah gideceğimi düşünerek uyanmayı bırak."

"Güzel," dedi her zamanki mülayim ses tonuyla. "Şu anahtarı bana ver."

Bölüm 34

HANK SARALYNN'İ OMZUNA ALDI VE HAREKET ETTİ

Salı sabahı Blue Moon'daki kalabalığın arasında. Minik yeğeni sanki bir arabanın üzerindeymiş gibi herkese el sallıyor, sonra onlar da el sallayınca kıkırdıyordu. Üç parçalı takım elbise giyenlerden tulum giyen çiftçilere kadar çoğu ona gülümsedi. Gülümsemeyen birkaç kişiyi Hank zihinsel olarak et israfı listesinde işaretledi.

"Bugün neyimiz var?" Edith elinde dört tabak yemekle kıpırdanarak yanlarından geçerken sordu.

"O konuşamaz, Edith," diye fısıldadı Hank. "O bir denizkızı ve insanların yanında konuşamayacaklarını herkes bilir. Tek yapabildiği el sallamak ve güzel görünmek."

Garson, sanki çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Sanırım her zamankinden isteyecek, yanında da biraz deniz yosunu."

Göz kırptı ve yoluna devam etti. Sabahın bu erken saatinde çoğu erkek olan insanları izlerken, kundakçının aralarında olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Her birine bu kadar benzeyen bir adam sadece topraklarını değil, yaşam biçimlerini de yok etmeyi düşünüyor olabilir miydi? Hank, Teksas'ta bir felaketle karşılaşp bir daha toparlanamayan küçük topluluklar olduğunu duymuştu. Ayakta kalan binalar hayalet kasabaların sınırlarını çiziyordu.

Hank karanlık düşünceleri bir kenara itti ve tek boş kabine doğru yöneldi. Bir masada Willie ve Trooper Davis'i fark etti, ama onu oturmaya davet etseler bile, Saralynn'in önünde yangınlar hakkında konuşmak istemedi. Genç adam ve yaşlı asker tuhaf bir çift oluşturunuyordu, ama ikisinin de adı Davis olduğu için Hank bir şekilde akraba olduklarını tahmin etti. Bu kasabada, suç işleyen herhangi birini tanımayan ya da onunla akraba olmayan insanlardan oluşan bir jüri bulmak zor olurdu.

Geçen yıl Pat Teyze'yi iki engelli noktasına çift park ettiği için mahkemeye vermek zorunda kalmıştı ve Pat Teyze mahkemedeki herkesi tanıyor, hatta birinin karakter tanığı olarak görev yapıyor ve başka bir çocuğun cezasını ödüyordu çünkü iyi insanlardan geldiğine ve kırmızı ışıktaki geçmemesi gerektiğini daha iyi bilmesi gerektiğine yemin ediyordu.

Hank etrafına baktı ve her zaman düşündüğü şeyi düşündü. Kasabası. İnsanları.

Saralynn'i yavaşça indirdi, her zaman olduğu gibi bacak desteklerini herhangi bir şeye çarpmamaya dikkat etti, sonra yanına oturdu. "Bugün senin için sipariş vermeme ne dersin?"

Başını salladı ve ellerini parmaklarını açarak göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Günaydın," dedi Tyler Wright kabinin diğer tarafına geçerken. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Hank'in adama hayranlık duyması gerekiyordu; muhtemelen on yıldır haftada bir kez karşı karşıya yemek yemelerine rağmen hep soruyordu. "Günaydın Tyler. İşler nasıl?"

"Eğer hava biraz daha yavaşlarsa, izin alıp arabayla gezmeye çıkabilirim. Kimse güzel havalarda ölmek istemez ama ilk soğuk ve kar yağışını beklersek cenaze arabasını bütün gün ısıtmış ve çalıştırmış oluruz." Sanki işsizlik onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi sırtıyordu. Hank, küçük tombul cenaze levazımatçısının son zamanlarda onu hiç görmediği kadar mutlu görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

Hank, Tyler'dan yangınlara göz kulak olmasını istemeyi düşündü ama kendini tuttu. Polis Memuru Davis cenaze müdürü hakkında bir şüphe tohumu ekmişti. Hank kendi kendine bunların tek kelimesine bile inanmadığını söyledi ama yine de Wright'ı yakın çevresine davet etmekte tereddüt etti.

"Bu yolculuklarda ne yapıyorsun?" Soruyu sıradanlaştırmaya çalıştı.

"Çoğunlukla temiz havaya çıkmayı ve düşünmeyi seviyorum. Bazen bakıyorum

geçmişin izlerini arıyorum. Bu topraklardan geçen her insan ya da hayvan, ki inanın bana çoğu kalmayı düşünmeden geçmiştir, bir yerlerde ayak izi bırakmıştır ve ben de arada bir o geçişin izini bulacağımı düşünmeyi seviyorum."

Hank kendi kendine bunda garip bir şey olmadığını söyledi. "Tyler, kasabamıza zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musun?"

"Elbette, hastanenin hemen güneyindeki kamyon durağında yemek yiyen her turist."

Hank gülümsedi. AÇILIŞından bir ay sonra, etli köftenin bir düzine insanı hastanelik ettiği zamandan beri hiçbir yerli, benzin istasyonu/kurio dükkânı/restoranda yemek yememişti.

Hastane. Bundan sonra herkes iki binanın birbirine bu kadar yakın olmasının şansı olduğunu düşündü.

Edith kahve ve meyve sularını getirdikten sonra Tyler yeğenin cebini karıştırdı ve bir çeyreklik buldu. Hank'in yanındaki denizkızına "Yeni bir şey değil hayatım," dedi, "ama su geçirmez olduğunu duydum ve bu günlerde bu senin için çok önemli."

Saralynn güldü.

Tyler cebinden küçük bir keçe çanta çıkardı ve uzattı. "Bunu buldum. Burada güvende tutmak isteyebilirsin."

Saralynn çantayı açtığı anda, Hank'in cenaze evindeki sahte çiçek aranjmanlarında gördüklerine benzeyen küçük bir cam boncuk düştü.

Tyler'ın kaşları sanki şaşırmış gibi havaya kalktı. "Olamaz, bir ejderha gözyaşını çantada o kadar uzun süre bırakmış olmalıyım ki temiz bir taş dönüşü."

Saralynn ışınladı. "Bir ejderhanın gözyaşı. Alabilir miyim?"

Tyler başını salladı. "Bu sihirli bir şey. Eğer bir denizkızı onu tutarsa, konuşabilir." Hank bir iniltiyle savaştı. Saralynn'in fantezileriyle birlikte oynadı,

Ama Tyler onlara yenilerini ekliyordu. Çok yakında Hank bir ağaç perisi ve bir trolle kahvaltı ediyor olacaktı.

Tyler, Hank'in aklını okumuş gibi kaşlarını çatmasına kıkırdadı.

Hank karşısındakinin bir kundakçı olmadığını kesinlikle biliyordu.

Edith tabakları yerleştirdiğinde, denizkızının krepleri maydanoza çok benzeyen yosunlarla çevrelenmişti.

Yeğeni her bir minik dalı kreplerinin üzerine ekmeye ve bahçesini şurupla sulamaya başladı.

Saralynn'in sohbete ilgisini kaybettiğini bilen Tyler, Hank'e, "Ailenizdeki ressam nasıl? Yakında bir sergi açacağını duydum."

Hank kuru tostunun üzerine jöle sürdü. "Çok yaratıcı, hakkını vermeliyim. Son eserinin adı *Daha Fazla Kahve, Canım*. Kocaman bir kahve fincanının içinde yüzüstü duran bir adam."

Tyler fincanını yarısına kadar dudaklarına götürmüştü. Tekrar düşündü ve kahveyi yerine bıraktı.

Hank gülümsedi. "Hey, uzaktan kumandayla duvara asılmış bir adamdan daha iyi. Adı *Son Değişim'di*."

Tyler yulaf ezmesine konsantre olurken, "Sorduğum için özür dilerim," dedi.

Kahvaltıdan sonra Hank deniz kızını okula götürdü, sonra da istasyona uğradı. Çiftlikte yapması gereken tonlarca iş vardı ama ateşböceğinin başka bir ot yangını başlatmadığına hâlâ inanamıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu. Harmony çevresindeki yolun dörtte üçünü gittikten sonra neden dursun ki?

Hank arabayı durdurduğunda Alex caddenin karşısında arabasından iniyordu. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye seslendi ona.

Kaşlarını çatarak omuz silkti.

Hank bir kez olsun onun kendisini gördüğüne sevinmiş görünmesini diledi, ama bu hayatta bunu istemenin çok zor olacağını tahmin ediyordu.

Alexandra'nın sabah insanı olmadığını biliyordu, ama onun için öğleden sonra ya da akşamları da Bayan Güneş Işığı değildi. Hank gece için çok az umut besliyordu.

Şehir ofislerinin girişinin yanındaki engelli rampasına doğru yürüdüler ve yaşlı meşenin gölgesini aradılar. Efsaneye göre bu meşe Batı Teksas'a Harmon Ely tarafından, buraya yerleşmeyi ve sonra da ailesini göndermeyi umarken getirilmişti. Ancak ailesinin hepsi sınıra yakın bir yerde bir baskında öldürülmüş, Harmon yalnız ve acı içinde kalmıştı. Yanında çalışan üç adam -Truman, Matheson ve McAllen- hepsi de eşlerini gönderdi ve yıllar geçtikçe Harmon, çocukları için getirdiği ağacın altında çocuklarının büyümesini ve oynamasını izledi. Kasabada bazıları bu yüzden sahip olduğu her şeyi kendisi için çalışan adamlara vasiyet ettiğini düşünüyordu.

"Beni rahatsız eden bir şey var," diye başladı Hank. "Kundakçılar hakkında bir şeyler okudum, öylece durmuyorlar. Belki korkup kaçıyorlar, belki de bir şey onları durduruyor, örneğin bir araba kazası ya da daha heyecan verici ve onları harekete geçiren başka bir şey oluyor. Ama bize yaklaşıp durmasını sağlayacak kadar tedirgin edecek kimse olmadı ve buralarda ilgi çekici hiçbir şey olmuyor."

Alex parmaklıklara yaslanırken kollarını kavuşturdu. "Şimdi de küçük teröristimiz oyun oynamaya gelmedi diye mi üzülüyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark etti. "Belki de sadece saklanıyordur. Belki de kibriti bitmiştir ve maaş gününe kadar beklemek zorundadır."

"Tahmin yürütmekten çıldıracaksın," diye teklif etti. "Son birkaç gün içinde heyecan verici olan tek şey küçük kardeşimin rodeoda neredeyse ölüyor olmasıydı. Yemin ederim kasabadaki herkes onu görmeye geldi. Yarım

kurabiye getiriyorlar. Buna bir de babamın hâlâ burada Noah için annemden daha çok üzüldüğünü ekleyin."

Hank, Adam geri döndüğünde McAllen'ların evinde genellikle yaşanan üç halkalı sirk hakkında konuşmak istemiyordu. Gençken Adam ve Fran hakkında Warren'dan yeterince şey duymuştu. "Rodeo ve yangınlar birbiriyle bağlantılı olamaz."

Onun gözleriyle karşılaştı. "Ya da yapabilirler miydi? Kasabanın yarısı rodeodaydı. Belki kundakçımız da oradaydı ya da stantlardan birinde çalışıyordu. Belki de her şeyi izlemiştir."

"Ya da kalabalığı idare etmesi, ambulansı kullanması ya da hastanede nöbet tutması için içeri çekilmiş olabilir mi?" Hank bir kundakçı gibi düşünmeye çalıştı. "Eğer adam heyecan için yangın çıkarıyorsa, o gece rodeoda ya da sonrasında hastanede aradığını bulmuş olabilir."

Bir saat sonra Alex'in ofisinde oturmuş, hastanenin bekleme salonunda fark ettikleri herkesin bir listesini yapıyorlardı. Çoğu akrabaları ve arkadaşlarıydı ama Hank tanımadığı birkaç kişiyi gördüğünü hatırlıyordu ve onları tarif ettiğinde Alex'in aklına bu tanıma uyan kimse gelmiyordu.

Alex ayağa kalktı ve masasının altındaki küçük buzdolabından iki meyve suyu aldı. Birini Hank'e uzattı ve tekrar karşısına oturdu. "Şimdi, yangınlar sırasında buralarda olan tanıdığımız herkesin listesini çıkaralım. Eğer bir kişi ortaya çıkmaya devam ederse, belki de adamımızı bulduk demektir."

"Benden, senden ve gazeteden Kenny'den başka biri mi?" Hank sırtıttı.

"Hayır. Ben, sen ve Kenny *dahil* herkesi listeledik." Kalemmini aldı ve ona doğrulttu. "Ve şimdilik bu ikimizin arasında kalacak. Başka kimseyle değil. Eğer yanılıyorsak ve bu liste ortaya çıkarsa, masum birine zarar verebiliriz. Eğer haklıysak, onlar farkında olmadan şüphelilere göz kulak olabiliriz."

Her yangına karışan herkesin listesini çıkardıklarında neredeyse öğlen olmuştu. Alex son yirmi yıldaki kundaklama tutuklamalarını kontrol etmiş, Hank de bir yıl içinde Harmony yakınlarında meydana gelen tüm yangınların notlarını gözden geçirmişti. Kendisi dışında iki itfaiyeci tüm yangınlara müdahale etmişti. İtfaiye istasyonunda olan hiçbir şeyi kaçırmayan Willie Davis ve şerifin ofisinde çalışmadığı her gece istasyonda uyuyan Andy Daily. Kenny, gazetenin

Yürüteç kullanmayan tek muhabir yangınların fotoğraflarını çekmek için geldi, ancak o olay yerine ulaştığında alevler genellikle sönmüştü.

Alex'in sekreteri kafasını uzatıp şerifin öğle yemeği isteyip istemediğini sorana kadar ne Alex ne de o ne kadar çalıştıklarının farkına vardılar.

Alex tereddüt ederken Hank cevap verdi: "Hayır, yanan alanlardan birine gidiyoruz. Yolda bir şeyler alırız."

Sekreter geri çekilince Hank sesini alçalttı. "Eğer Willie'nin notlarını doğru okuyorsam, ilk yangınlardan üçü aynı kişi tarafından ihbar edilmiş. Adı Zackery Hunter ve iki ilçe yolunun kesiştiği yerde bir benzin istasyonu var. Yangınların birbiriyle bağlantılı olduğunu düşünmeden önceydi, bu yüzden gerektiği kadar çok soru sormadık."

Alex gülümsedi. "Şimdi oraya gidip onunla konuşmalıyız. Yangınları gördü mü, duyup haber verdi mi, yoksa yangınları o mu çıkardı?"

"Aynen öyle."

Alex'in aracına vardıklarında, Polis Memuru Davis yanlarına yanaştı ve peşlerine takılmaya karar verdi. Hank adamın etrafında birkaç kez bulunmuştu. Kurallara uyan bir memura benziyordu ama Hank'in pek de hoşlanmadığı bir yanı vardı. Çok hızlı atlıyordu. Tereddüt etmesi gerekirken acele ediyordu. Hank ayrıca Davis'in kendisini hemen her konuda uzman olarak gördüğünü hissediyordu. Hank, eğer bu olay yüz yıl önce olsaydı, Davis'in bir ödül avcısı olacağını düşündü.

Alex'in de adamı umursamadığını bilmekten çok hissetmişti. Belki de bunun üç yıl önce Warren'la bir ilgisi vardı. Hank emin olamıyordu ama Alex'in kardeşinin öldüğü gece Davis'i gördüğünü hatırladığını sanıyordu ama o gece etrafta o kadar çok otoyol devriyesi vardı ki emin olamıyordu.

Davis'in Alex'e her hitap edişinde *Şerif* kelimesini kullanmasından Hank, polis memurunun da Alex'e karşı aynı hisleri beslediğini anlamıştı.

Arabayı Alex kullanırken, Hank kendini onun kulağının hemen altındaki yere bakarken buldu. Eğer eğilip ağzını tam oraya koyarsa, nabzının boğazında attığını hissedebilir ve aynı anda saçlarını koklayabilirdi.

Ve bu süre, kafasını ön cama çarpmasından bir saniye önce olacaktı. Adam inledi. Sadece tahmin yürütüyordu ama bir tanığı sorgulamaya giderken onun boynunu kemirmesini isteyeceğinden şüpheliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu son dönüşü yapıp kavşaktaki kır dükkânına yönelirken.

Düşündüğü şey şuydu: Kadınlar bu soruyu sormak için doğru zamanı nasıl biliyorlar? Bir erkeğin düşüncelerinin sınırı aştığını hissedebilirler mi, yoksa sadece gözleri garip bir şekilde parladığı için bir şeyler olduğunu mu tahmin ederler? Ya da belki de erkekler hakkında konuşmayacakları şeyleri o kadar sık düşünüyorlardır ki, bu her zaman sorulabilecek iyi bir sorudur.

Aklına gelen ilk makul yanıtla cevap verdi. "Bu kadar kolay olmayacağını düşünüyordum."

Küçük dükkânın yıkık dökük otoparkına girdiler. Country Corner elli ya da daha fazla yıldır oradaydı ve büyük açılıştan bu yana yenilenmiş gibi görünmüyordu. Çoğunlukla bira ile birlikte benzin ve atıştırma satıyordu. Burayı ayakta tutan tek şey, bu noktadan her yere yarı yolda ulaşılabilir olmasıydı. Arka yollarda seyahat etmek isteyenler için burası çevredeki tek tuvalet durağı, dondurma molası ya da ankesörlü telefondur.

"O eski şeyin onda olduğuna inanamıyorum." Hank telefon kulübesine baktı. "Bugünlerde kimin cep telefonu yok ki?"

"Burada telefon çekmiyor."

Hank, gerektiğinde kendisine ulaşılabilirliğinden emin olmak için telefonunu kontrol etti. Yangınlar ve Saralynn'in tıbbi sorunları arasında, kemerindeki telefon olmadan asla olmazdı.

Dükkâna girerlerken polis memuru Davis de onlara katıldı. Hank, Davis'in Bonnie ve Clyde'ın kapının hemen ardında beklediğini tahmin ediyormuş gibi silahını kontrol ettiğini gözden kaçırmadı.

Ev sahibi dışında mekân boştu.

Zackery Hunter tezgâhın arkasındaki bir tabureye oturmuş, hızla gözden uzaklaştırdığı bir dergiyi okuyordu. "Selam millet. Gezintiye mi çıktınız?" Gülümsediğinde dişleri o kadar sarıydı ki Hank onları boyadığına yemin etti.

Alex, her zamanki gibi, tamamen iş başındaydı. Not defterini açtı ve sorular sormaya başladı. Davis de birkaç soru sordu ama Hank sadece izlemekle yetindi. Zackery konuşkan biriydi ve her cevabı olabildiğince uzatıyordu. Yangınları görmemişti; sadece oradan geçenler tarafından bildirilmişti. Birinin solunda, diğerinin sağındaydı. Üçüncüsünü ise dumanları evinden gören bir çiftçiden duymuştu ama Zackery yine de haber vermişti.

Alex, yangınlar hakkında konuşmak için bile uğrayan insanların tek tek listesini yaptı.

Zackery kirli sakalını kaşıdı. "Harmony'den cenaze müdürü dondurma almak için uğradı ama hep arka yolları kullanıyor ve ben de onun dondurma durağı oluyorum. Bazen onu haftada iki, üç kez görüyorum. Üçüncü yangında, nerede olduğuyla o kadar ilgiliydi ki Nutty Buddy'yi yemeyi unuttu ve yerime damlamaya başladı."

Hank yere baktı, zemine bakılırsa dondurma kalıntılarının hâlâ orada olduğunu düşündü.

"Tyler Wright'ın doğal olmayan bir ilgi göstermiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Davis sordu.

"Bilmiyorum," dedi Zachery. "Sanırım öyle ya da belki de sadece sohbet ediyordu. İyi bir adam ve son duyduğuma göre dondurma sevmek suç değilmiş."

Hank, Davis'in Alex'e attığı bakışı kaçırmadı. Davis geride durdu ve birkaç dakika sonra ayrılırken Alex'e de aynısını yapmasını işaret etti. Hank arabaya doğru yürümeye devam etti. Duyamıyordu ama tartışıklarını hissediyordu.

Bir an sonra Alex hışım ile onun yanından geçti. O daha yolcu tarafına ulaşmadan arabaya binmiş ve kapısını çarpmıştı.

Hank arabasına bindiğinde, Alex direksiyonu öyle sert tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Tyler'ı sorgulamak için buraya getirmek istiyor." Daha fazla açıklama yapmasına gerek yoktu.

Hank, "Tyler bizim adamımız değil," dedi.

"Ben de öyle düşünmüyorum ama Davis'le birlikte hareket etmek zorundayım. Berbat bir ipucu ama elimizdeki tek ipucu bu."

Hank çantadan bir Nutty Buddy dondurması çıkardı. "Öğle yemeği?" diye sordu. Alex'in gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Teşekkürler."

Bölüm 35

TYLER WRIGHT YAPMAK İSTEYEN BİR ÇİFTLE KONUŞTU

...ölüm öncesi düzenlemeler. Adam Clifton Koleji'nden emekli bir profesördü ve kadın da küçük bir petrol sondaj şirketinde muhasebeciydi. Yıllar önce Twisted Creek'te bir yer satın almışlardı ve nihayet yıl boyunca derede kalan ev sahiplerinden biri olmaya karar vermişlerdi. İkisi de balık tutmuyordu. Adam kuş gözlemcisiydi, kadın da yorgancılık yapıyordu ama ikisi de akşamları dışarıda oturup suyu seyretmeyi seviyordu.

Bailee, Texas ve Harmony'ye eşit uzaklıkta oldukları için son dinlenme yeri olarak Harmony'yi seçtiler. Tyler sık sık kasabanın mezarlığıyla gurur duyduğunu dile getirirdi. Önceleri büyükbabası, isteyen herkesin ölen sevdiklerinin anısına bir ağaç dikmesini önermişti. Hatta Wright Cenaze Evi ağaç siparişi verir ve dikimiyle ilgilenirdi; bu da sadece ekstra kâr getirmekle kalmaz, aynı zamanda Harmony Mezarlığı'nın bölgedeki kurumuş, ot bürümüş pek çok mezarlık arasında güzel bir yer olarak öne çıkmasını sağlardı. Ovada, toprağın çok kuru ve sert olduğu, altı metrelik bir çukur kazmanın imkansız olduğu birkaç mezarlık vardı.

Tyler, yarım saat önce isimlerinin ne olduğunu söylediklerini hatırlamaya çalışırken yaşlı çifte gülümsedi. Notlarının bir yerinde yazıyordu. Ayrıntıları hatırlamak için gerçekten çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Tabutlara bakarlarken, Kate'in dün gece söylediği komik bir Gey aklına gelince gülmek için kendini zor tuttu. Onun sözlerini okumak yerine duyabilmeyi diledi. Tanıştıklarında çok hoş bir sesi vardı. Sağlam bir ses, mızımız ya da çok yüksek değil. Bir erkeğin dinlemekten rahatsız olmayacağı türden bir ses.

Tyler, kızın e-postalarında ona anlattığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu. Dün gece bazen o kadar yorgun olduğunu söylemişti ki

kıyafetlerini giyip pijamalarını bile düşünmeden yatağa giriyor.

İyi geceler diledikten sonra denedi; giysilerini atamasa da onları asmak zorundaydı ve yatağa girdiğinde iç çamaşırlarını ve çoraplarını üzerinde bıraktı. Kendini özgür hissederek ve Katherine'i düşünerek harika bir gece geçirdi.

Profesör ahşap bir tabut seçti, karısı ise mühürlü metal bir tabut. Tyler yapması gereken her şeyi yaptı. Tüm doğru şeyleri söyledi, ama aynı zamanda onlar gidene kadar dakikaları saydı.

Geri dönüp dün gecedan kalan e-postaları okumak istedi. Bu gece Salı günüydü ve nedense Salı günleri hep yemekten bahsederlerdi. Kadın yemek yapmayı çok sevdiğini ama hiç vakit bulamadığını söylüyordu. Adam da öğrenmeye çalıştığını ama sandviç ve mısır gevreği dışında hiçbir şey pişirmediğini söyledi.

Yaşlı çift ayrıldı. Tyler merdivenlerde durup gülümsüyor ve Katherine'e bozuk para topladığını söyleyebileceğini düşünerek el sallıyordu. Hatta ona küçük arkadaşı Saralynn'den bile bahsedebilirdi. Hank'in onu kahvaltıya getirmesi sayesinde, Tyler onun büyümesini izlemiş gibi hissediyordu. Bazen ölümün gölgesinin hemen arkasında durduğunu düşünüyordu ama Saralynn onu her zaman gülümsetiyordu, bu yüzden gölgeyi unutmak kolaydı.

Tyler her yeni çeyreğin kendisine gönderilmesi için kaydolmuştu, böylece ona verebilecekti. Geçen Noel'de Saralynn'e her çeyreklik için bir nokta içeren bir Amerika Birleşik Devletleri haritası vermişti. Çok sevinmişti. Dört yaşında akıllı bir çocuktan ve Katherine'e onun hakkında her şeyi anlatmak istiyordu.

Şerifin arabası cenaze evinin otoparkındaki ilk boşluğa yanaştı. Alex McAllen ve bir otoyol devriyesi indi. Tyler onlar yaklaşırken rüzgârda bekledi.

"İyi günler Şerif," diye gülümsedi Tyler. "Asker." Tyler onun adının Davis olduğunu sanıyordu. Yıllar boyunca onlarca kez konuşmuşlardı. Ya da konuşmaya çalışmışlardı, Tyler kaşlarını çatarak hatırladı. Davis, kendisi hakkında olmadığı sürece, havadan sudan konuşmayı seven bir adam değildi. Tyler'ın tanışıp da hoşlanmadığı çok az insan vardı ve bu adam da onlardan biriydi. Karşılaştığı yüzlerce iyi insanın ismini değil de bu ismi hatırlaması garipti.

Alex ona doğru merdivenleri tırmanırken her zamanki gibi gülümsemedi. "Merak ediyorduk da Bay Wright, karakola gelip birkaç soruya cevap verebilir misiniz?"

Tyler gülümsedi. "Memnuniyetle, Şerif, sadece söylememe izin ver-"

Davis bir adım öne çıktı ve kelepçelerini kemerinden çıkardı. "Şimdi bizimle geliyorsun, Wright."

"Buna gerek kalmayacak," diye tersledi Alex.

Davis tartışacakmış gibi göründü, sonra geri çekildi.

Tyler'ın ilk düşüncesi bu askerin Alex'ten hoşlanmadığı oldu. Belki kadın olduğu için, belki de ondan daha üst rütbeli olduğu için. Tyler'ın bu işin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama Alex ona emir vermek zorunda olduğunu hissediyorsa, adamın bir centilmen olmadığı açıktı.

Bir sonraki düşünce gözlerinin arasına bir kürek gibi saplandı. Davis onu tutukluyordu. Kelepçeler! Hayatında hiç kelepçe takmamıştı. Ailesi, tek çocuklarının kelepçelenip Wright Cenaze Evi'nin merdivenlerinden sürüklenerek götürülmesinin utancı karşısında sadece takla atmakla kalmaz, öfkeyle mezarlarından çıkarlardı.

"Anlamıyorum." Tyler Alex'e odaklandı ve taktığı koyu renk gözlüklerin ardından onun gözlerini görebilmeyi diledi.

"Sadece birkaç soruya cevap vermeni istiyoruz, Tyler. Önemli değil, gerçekten." Elini onun dirseğinin içine dokundurdu. "Lütfen bizimle gel."

Bunun bir şey *olmadığını* bilecek kadar çok polis dizisi izlemişti. "Bir avukata ihtiyacım var mı?"

"Sanmıyorum," dedi, "ama daha rahat edecekseniz bir avukat çağırayım. Yanınızda bir avukat bulundurmanızda yanlış ya da olağandışı bir şey yok."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Tyler'ın hayatı boyunca işlediği tek suç hız yapmaktı. Bir an için üzerinde hiçbir şey olmadan uyumaktan bahsetmenin bir tür internet suçu olabileceği aklından geçti. Bu yüzden tutuklanırsa, arka yollarda hız yapmaktan bile daha utanç verici olurdu.

Ne yapacağını bilemez bir halde önce eve, sonra da arabasına baktı. Saklan. Kaçmak. Onlarla git. Şerif anlamış gibi gözlüklerini çıkardı.

Alex'in gözleri sanki onun korkusunu görmüş ve masum bir adamı utandırmak istememiş gibi yumuşadı. Bunun için ona karşı son derece minnettar hissetti.

Eliyle hafifçe onun kolunu çekti. "Sadece yangınlar hakkında ne bildiğini görmek istiyoruz, Tyler. Yardımına ihtiyacımız var. Lütfen bizimle gel."

"Oh." Sakinleşti. Yardımla başa çıkabilirdi. Yardım etme konusunda iyiydi. "O zaman elimden geleni yapacağım Şerif." Bir nefes aldı, merak ediyordu: Eğer neredeyse

Masum bir adam olarak paniğe kapılmıştı, gerçekten işlediği bir suçla suçlansaydı ne yapardı? Merdivenlerde kalp krizinden ölürdü. Uzun bir hayat yaşamak için tek şansı tüm yasalara uymaktı. Bu kadar, diye düşündü. Hız yaptığı günler sona ermişti.

Alex arabasının Ön kapısını açıp Tyler'a içeri girmesi için el salladı. İnda Davis kaşlarını çatı.

Tyler birçok kez polis arabalarında oturmuştu. Arada bir ailelerin cenaze töreni ile mezarlığa gidiş töreni arasında uzun zaman geçtiği olurdu. Çocukken sık sık babasıyla birlikte giderdi ve arabada ne yapıldığıyla ilgili her türlü soruyu sormayı severdi. Ama bugün, karakola giden iki blokluk yol boyunca Alex'in yanında oturdu ve Polis Memuru Davis'in neden bu kadar üzgün olduğunu merak etti.

Bu gece Katherine'le konuşacağı konular listesinde bu kesinlikle *olmayacaktı*.

Bölüm 36

REAGAN VE JEREMIAH AMCA NOAH'IN KAMYONETİNİ GERİ GÖTÜRDÜ

Salı günü okuldan sonra. Yaşlı adam motoru yeni gibi çalıştırdı. Jeremiah yavaş hareket ediyor olabilirdi ama motordan anlıyordu. Ayrıca ona yardım etmesine izin vermiş, söylediklerinin çoğunu anlamasa bile her adımı açıklamıştı.

Pikabı McAllen'ların evinin önüne park edip gitmek istedi ama Jeremiah ona içeri girip anahtarları teslim etmesini, kendisinin de yağ almak için yedek parça dükkanına gitmesini söyledi.

Kapıya doğru yürürken, Noah'ya tam olarak neden kızgın olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yaralandığı için değil. Kendisine sarılmasını istediği için de değil. Muhtemelen kaza gecesini ve hemşire gece yarısı onu çekiştirip eve gitmesini söyleyene kadar yanına kıvrılıp nasıl uyduğunu hatırlamıyordu bile.

Reagan amigo kızlara sarıldığı için ona gerçekten kızamazdı; ne de olsa yaralıydı ve bir yatağa bağlıydı. Eğer bir şey varsa, ondan faydalanmışlardı. Ancak, biraz daha sert bir şekilde protesto edebilirdi.

Kapıyı açan şerifti ve Reagan bir an için gerildi. Sonra Alex McAllen'ın Noah'nın ablası olduğunu ve ona birkaç kez iyi davrandığını hatırladı.

Alex onu içeri davet etti. Reagan, Noah eşyalarını almak için evine geldiğinde birkaç kez kamyonette oturmuştu ama hiç içeri girmemişti. Onu şaşırtan ilk şey her şeyin bir düzene sahip olmasıydı. Ev, bir zamanlar şehrin en güzel bölgesi olduğundan emin olduğu yerdeki küçük eski evlerden biriydi. Noah, annesinin büyükannesinden kalan küçük bir mirasla evi satın aldığını ve babasının da faturaları ödediğini söyledi.

Reagan, onlarla birlikte yaşamasa bile ailesini şık tutmak konusunda iyi bir iş çıkardığını düşünmeden edemiyordu. Evin, birkaç kez gördüğü haftada iki kez temizlik yapan hizmetçi görünümü vardı. Tek sorun onun hizmetçi olmasıydı.

Böyle evler gördüğünde, daha doğrusu koruyucu annelerinden biri görmüştü. Ayın annesi birkaç koruyucu çocuğunu yardım etmeleri için yanında getirirdi. Reagan bu işi hiç umursamamıştı. Kolaydı ve bitkilerin hepsinin gerçek olduğu ve hiçbir şeyin kırılmadığı bir evde yaşıyormuş gibi davranabiliyordu.

"Noah odasında," dedi Alex. "Merdivenlerden çıkınca sağdaki ilk kapı. Gitmeden önce ikinize biraz kök birası getireceğim. Onu neşelendirmeye çalış, Rea. İki gündür morali bozuk."

"Kötü mü yaralanmış?" Belki de hastanede bir şeyi gözden kaçırmıştı. "Hayır, sadece kaburgaları, onlar da iyileşecek. Şanslıymış."

Reagan merdivenleri tırmandı. İlk kapı açıktı, bir duvar boyunca tavandan tabana pencereleri olan büyük ve havadar bir odaydı. Noah yatağının kenarına oturmuş, dirseğindeki kabuğu karıştırıyordu. Kılı bacaklarını ortaya çıkaran bir pantolon giymişti. Göğsünü çevreleyen bir bandaj ve bir kolunun üst yarısını kaplayan başka bir bandaj daha vardı ama geri kalanı zayıf ve bronzlaşmış görünüyordu ama sandığı kadar zayıf değildi.

"Yapma bunu," diye azarladı. "Yara izi kalacak."

"Neden umursuyorsun ki? Rodeo'da kimse birkaç yara izine aldırılmaz." Ona ters ters baktı. "Seni günlerdir görmedim."

"İki gün," diye düzeltti sırt çantasını bırakırken. "Ve sana bir şey getirdim."

"Ne?" Merak, öfkenin önüne geçti.

"Ev ödevi," dedi ve adam inledi.

Gülerek onun yanına doğru ilerledi. Boğayla dans ettiğinden beri taranmamış ya da yıkanmamış gibi görünen dağınık saçlarını okşamaktan kendini alamadı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Bu iki kelimeyi ilk kez söylüyordu ve ciddiye.

Ödev hakkında konuşuyorlarmış gibi davranmadı. "Ben de öyle, seni bu kadar kızdıracak ne yaptığımı hâlâ bilmesem de. Muhtemelen hiçbir şey," diye akıl yürüttü. "Kızıl saçlıların hep böyle olduğunu duymuşumdur, sebepsiz yere öfkelenirler. Eğer buralarda takılmaya karar verirsen muhtemelen buna alışmam gerekecek."

"Bunun kızıl saçlarımla bir ilgisi yok, seni aptal."

Kaşlarını çattı ve başını yavaşça salladı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Benim saçım değildi. Senin yaptığın bir şeydi, sadece tam olarak ne olduğunu düşünemiyorum."

"Peki, bunu düşünüp tekrar sinirlendiğin zaman, o öfkeli halinle beni uyarır mısın Rea? Yaralıyım, biliyorsun; menzilden çıkmak için normalden biraz daha fazla zamana ihtiyacım olabilir."

Kıkırdadı ve ona vurma isteğiyle savaştı.

Şerif odaya girip Reagan'a iki içki verdi ve Noah'ya yatağına dönmesini emretti. "Annem yarın sabaha kadar yatakta kalmanı söyledi."

"Ben iyiyim, Alex. Yemin ederim. Bu kadar dinlenmeye dayanamıyorum. Beni deli ediyor."

Reagan, karşı çıksa da kız kardeşinin emirlerini yerine getirirken hareketlerindeki acıyı gördü.

"Şimdi orada kal." Şerif parmağıyla onu işaret etti.

"Ofisime dönüp biriyle konuşmam gerekiyor. Sana bakacak ve annemle babama hakemlik yapacak vaktim yok, bu yüzden beni yine çok acil bir durummuş gibi arama." Masadan bir sandalye çekti ve yatağın yanına koydu. "Arkadaşın on dakika kalabilir, daha fazla değil." Alex Reagan'a baktı. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Reagan başını salladı. "On dakika."

Alex gitti ve onun merdivenlerden inip kapıdan çıkışını dinlediler. Ofisinde her ne ya da her kim varsa, ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Neresi acıyor?" Reagan sordu.

"Her yerde," diye itiraf etti. "Ve eğer bu yeterince kötü değilse, annem ve babam sırayla bana bağırlıyorlar. Annem bana neyi yapmayacağımı söylüyor, babam da bir dahaki sefere nasıl yapacağımı. Şu anda aşağıda mutfakta kahve içiyorlar ve benim hakkımda konuşuyorlar. Bağrıışmaları duyarsan kaç. Alex'i aradım ve onları kontrol etmek için uğraması için yalvardım. Arada bir ortalık böyle sessizleştğinde, birinin diğerini sonunda susturduğundan endişeleniyorum."

Reagan güldü. "O kadar da kötü olamaz."

"Bilemezsin. İkisi de dik kafalı ve inatçı. Annem çocuk yetiştirme konusunda her şeyi bildiğini sanıyor ve aldığımız her yarayı kişiselleştiriyor. Babam ise her şeyi bildiğini sanıyor, nokta."

"Ama ikisi de seni seviyor."

Noah omuz silkti. "Sanırım, ama evin içinde yatmak morarmaktan daha fazla acı veriyor." Kolunu bir yastığın üzerine yerleştirdi ve onu inceledi. "Yine arkadaş mıyız, Rea?"

"Evet." Gülümsedi. "Ama buraya şikâyetlerini dinlemeye gelmedim. Eğer o boğaların üzerine tırmanırsan, bir gün içlerinden birinin seni ezeceğini hesaba katmalısın. Senden daha fazla beyne sahip olmadığın için kafanda fazla hasar olmayacağını ve geri kalanının muhtemelen iyileşeceğini hesapladım. Ama şikâyet edeceksen, boğalara binmeyi bırak."

"Sırf beni neşelendirmek için geldiğin için teşekkürler." Noah kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturdu. "Hemşirelik yapmayı düşünmüyorsun, değil mi? Senin hastaya yaklaşımınla bir adam kolayca ölebilir."

Kıkırdadı. "Her zaman, ve hayır, o yöne gitmeyi düşünmüyorum, ama senin gibi bir arkadaşımınla muhtemelen çok fazla pratik yaparım. Okulda neler olduğunu duymak ister misin?"

"Elbette." Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ve benim hakkımda duyduğun hiçbir konuşmayı atlama."

Ona, kaçırdığı iki gün boyunca okulda olan aklına gelen her şeyi anlattı. Kafeteryada servis edilen yemeklere geldiğinde, onun uzun ve yavaş nefes alışlarını fark etti ve uyuduğunu anladı.

Kapıya baktı ve Nuh'u boğadan kurtaran uzun boylu, zayıf adamın kapının girişinde durduğunu gördü. Bir yanı sanki otuz yıl sonraki Nuh'a bakıyormuş gibi hissetti. Aynı mavi gözler, aynı dağınık saçlar, aynı uzun çerçeve.

"Sen oğlumun arkadaşısın," dedi yabancı, uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi gürleyen alçak bir sesle. "Rea dediği kişi."

Reagan başını salladı.

"Onu ata binmekten vazgeçirmeye çalışmamı ister misin?" diye sordu.

Garip ama dürüst bir soruydu ve doğrudan cevap verdi. "Hayır." "Neden olmasın?" Kapının çerçevesine yaslandı, sanki her şey onun elindeymiş gibi.

Onunla konuşmak için dünyada zamanım yok.

"Bunu seviyor. Bu onun kanında var. Tek düşündüğü bu. Belki de bir hayali yıkmak adil değildir, onu ara sıra sarsan bir hayal bile olsa."

"Ee, Rea." Nuh'un aynı anda hem konuşup hem de düşünürken yaptığı gibi onun adını yavaşça söyledi. "Ne yapmalıyım? Annesi ona rodeoculuğun bittiğini söylememi istiyor."

Reagan ayağa kalktı. "Ona ata binmeyi öğret. Şimdiye kadar sadece geçen yaz San Angelo'da bir haftalık kampa katıldı. Ona daha fazlasını öğretebilirsin. Fazla ilgi göstermezsen duracağını düşündüğünü biliyorum ama o asla durmaz. Zirveye kadar gitmek istiyor."

Adam McAllen bir an ona baktı, sonra başını salladı. "Bir deneyeceğim evlat, ama düştüğünde yanında olacağına söz vermelisin. Ona ne öğretirsem öğreteyim, ata binerse düşecektir."

Bir anlaşma yaptıkları hissine kapıldı. "Deneyeceğim."

Doğruldu. "Hepimizin yapabileceği tek şey bu. Denemek. Bazen kazanmanın ya da kaybetmenin, hatta bir şeylerin doğru ya da yanlış olmasının değil, denemenin bizi yaşamaya ve umut etmeye devam ettirdiğini düşünüyorum."

Jeremiah Amca'nın korna sesini duydu. "Gitmeliyim; amcam geri döndü."

"Truman'a Adam McAllen'in teşekkür ettiğini söyle. Ne demek istediğimi anlayacaktır." "Pekâlâ." Merdivenlerden aşağı koştu. "Yarın tekrar geleceğim."

"Bunu sen yap," dedi sahanlıktan.

Jeremiah'nın yanına tırmandığında, ona Adam McAllen'in söylediklerini anlattı.

"Ne yaptın da sana teşekkür etti?"

"Hatırlamıyorum," diye yanıtladı Jeremiah ve Reagan yalan söylediğini biliyordu.

Bu da muhtemelen asla öğrenemeyeceği anlamına geliyordu. Bunun bir önemi yoktu. Jeremiah'nın bir şekilde Adam'a yardım ettiğini ve Adam'ın da ona minnettar olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu. Garip bir şekilde, her iki adama da bunu kendilerine sakladıkları için hayranlık duyuyordu.

Bir gün, birine böyle bir iyilik yapmaya ve bundan kimseye bahsetmemeye karar verdi. Asla bir teşekkür bile beklemeyecekti.

Bölüm 37

HANK SOKAĞIN KARŞISINDA DURDU VE TYLER'IN OLDUĞU ŞEYİ İZLEDİ

şerifin ofisine götürdü. Cenaze müdürünün omuzları yuvarlanmış, başı öne eğilmişti. O kadar gergindi ki basamaklardan birinde tökezledi.

Tanrıya şükür Alex onu kelepçelememişti. Hank, Davis'in Tyler'ı getirmesine izin vermemesi için onunla konuşmaya çalışmıştı ama en azından adamı tüm kasabanın önünde utandırmamıştı.

Polis memuru Davis boşa kürek çekiyordu. Tyler'ın profile uyduğunu iddia etti. Etrafta yakın bir aile yok. Sağlam ilişkileri yok. Yangından faydalananacak biri varsa, o da Tyler'dı.

Hank hiçbirini almadı. Tyler'ın bir zamanlar burada ailesi vardı. Kökleri bu kasabanın derinliklerine uzanıyordu. Sağlam ilişkileri vardı. Doğru, evli değildi ya da biriyle çıkmıyordu ama Hank de öyle ve kimse onu tutuklamıyordu. Ve son olarak Hank, Tyler'ın yıllar boyunca yanmış kurbanların ceset torbalarını nasıl dikkatle kapattığını gördükten sonra, adamın sırf cenazeler için birkaç ceset daha bulma umuduyla yangın çıkaracağına inanmayı imkânsız buluyordu. Alex binadan dışarı fırladığında

Hank yolun yarısını geçmişti, arabasına doğru gidiyor.

"Ne oldu?" diye sordu, sanki bilmeye hakkı varmış gibi.

"Tyler'ı ofisime yerleştirdim. Davis amiriyle görüşüyor. Yangınlar birden fazla ilçeyi kapsadığı için Tyler'la konuşmak üzere Texas Rangers'ın çağrılması gerektiğini düşünüyor. Şu anda komuta kademesine doğru ilerliyor. Eve gidip Noah'ı kontrol etmem gerekiyor, sonra hemen döneceğim."

"Ne yapabilirim ki?"

Tereddüt etti. "Kayıt dışı olarak, gidip ofisimde oturabilir ve Davis'in ben yokken Tyler'ı sorgulamadığından veya taciz etmediğinden emin olabilirsiniz. Irene onun yanında duracak.

ama Davis rütbesini yükseltmeye ve ona zorbalık etmeye çalışabilir. Ben dönmeden önce Tyler'la herhangi bir konuda konuşmasını istemiyorum."

Davis'i nasıl durdurabileceğini sormadan gitmişti. Bir kanun adamını bağlamak işe yaramazdı. Tokat atmanın bir cazibesi vardı ama bu sadece daha fazla bela getirirdi. Davis insanları yıpratın türden bir adamdı. Adamı yere sermeye karar verirse, muhtemelen sıraya girmesi gerekecekti.

Hank merdivenlerden koşarak çıktı ve Harmon Ely'nin ön taraftaki eski ağacında yeşil bir uzaylı olduğunu haykırmak zorunda kalsa bile Davis'i durdurmaya karar verdi. Eğer Davis onu deli olduğu için hapse atmak zorunda kalırsa, bu Alex'e geri dönmesi için zaman kazandıracaktı.

Sekreterin ofisine girdiğinde, Irene Hank'e bir tepsi uzatarak onu şaşırttı. "Bunu Bay Wright'a götürür müsün? Nöbetçiyim ama bir fincan kahve ve muzlu ekmeğim hoşuna gider diye düşündüm. Zavalılık bir şeye üzölmüş görünüyor."

Hank bir haftadan uzun bir süredir her gün bu ofise geliyordu ve Irene ona hiç muzlu ekmeğ ikram etmemişti. "Ben de bir fincan kahve alabilir miyim?" Gülümsedi ama bunun boş olduğunu biliyordu. Irene Lewis muzlu ekmeğinden kolayca vazgeçirilebilecek bir kadın değildi.

"Zamanım olduğunda sana bir tane getireceğim." Ona Alex'in ofisini işaret etti.

Hank, Tyler'ı pencerenin yanındaki yuvarlak masada otururken buldu, son yemeğini bekleyen bir adam gibi görünüyordu.

Hank'i görünce kaşlarını çatı. "Seni de mi içeri aldılar?"

Hank omuz silkti, Tyler'ın varsayımıyla oynuyordu. "Şerif dönene kadar burada beklemem söylendi." Arkadaşını bu kadar üzgün görmekten nefret ediyordu ve onu neşelendirmeye çalıştı. "Kaçışımızı planlamaya başlayalım mı? Ne yaptığımızdan emin değilim ama Ranger'ların peşimizde olduğunu duydum."

Tyler gülümsedi ve ellerinin sandalyesinin kollarından çözölmesine izin verdi. "Eminim sadece bize soru sormak istiyorlardır." Hank'ten çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Her şey kısa sürede hallolacak ve akşam yemeği için evde olacağız."

Hank, Tyler'a bardağı uzatırken ona eşlik etti. "Endişeliyim. Polis Memuru Davis iyi gününde bile dost canlısı değildir ve bugün en kötü günlerinden biri olmalı."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Tyler küçük tabaktan Irene'nin ekmeğinden bir parça aldı. "Yemin ederim beni kelepçeleyeceğini sandım. Düşünebiliyor musunuz?"

Bir ısırık aldı ve ekmeğin içinde nefes alıyor gibiydi. "Irene'nin muzlu ekmeğini hep sevmişimdir."

Hank bir dilim aldı ve "Ben de" diye eklemekten önce hepsini mideye indirdi.

Irene aceleyle içeri girdi ve ona bir fincan kahve getirdikten sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Hank, tam kapı kapanırken Davis'in sesini duyduğunu sandı.

"Sence ikimizi ne için aldılar?" Hank sordu.

Tyler yine eski keyifli haline dönmüştü. "Pek bir fikrim yok. Bazen arka yollarda yetmiş beşle gidiyorum."

"Çoğu zaman seksen civarında gidiyorum. Ceza aldığımda, her zaman otoyol sistemine destek olduğumu düşünürüm."

Tyler sandalyesinde rahatladı. "Alex bana soru sormakla ilgili bir şeyler söyledi, ancak üzerinde çalıştığı herhangi bir konuda ona nasıl yardımcı olabileceğimi göremiyorum."

Hank'in zihni sonunda parçaları bir araya getirdi. "Arka yolları biliyorsun, Tyler. Haritalar üzerinde çalışıyorsun. Belki de senin uzman becerine ihtiyacı vardır." O bunları söylerken, bir şey daha tamamen netleşti: Tyler arka yolları haritaları takip ederek kullanıyordu, yangın çıkararak değil. Ülkenin bu bölümünü çaprazlama geçerse, yangınların yakınında görülmesi mantıklı olurdu.

"Ben bir uzman değilim. Çoğu zaman kayboluyorum ve bir yol işaretine geri dönmek için bir saatimi harcıyorum." Bir dilim ekmek daha aldı ve arkasına yaslandı. "Yine de bazı ilginç izler buluyorum. Örneğin, geçen gün evinizin arka tarafında eski bir vagon yolunun işaretlerini buldum. Bufalo avcıları geldikten sonra ortalıkta kalan bufalo kemiklerini taşımak için kullanılmış olabilir. Evinizin arkasında yüzlerce bufaloyu hapsetmiş olabilecek bir vadi var. Avcılar onları vurmuş, derilerini yüzmüş ve leşlerini çürümeye bırakmış olabilir. Bu topraklara yerleşildiği zaman, geriye ağarmış kemiklerden başka bir şey kalmazdı."

Hank de bir parça ekmek daha aldı. "Sanırım büyükbabamın bana çocukken, babasının araziye yaşlı Ely'den miras aldıktan sonraki ilk kış erzak almak için kemikleri nasıl taşıdığını anlattığını hatırlıyorum. Bir daha asla arka kapıma bakıp sadece gün batımını göremeyeceğim."

Tyler güldü. "Ely'nin üç aileye toprak bıraktığını ama para bırakmadığını duydum. Bazıları son parasını ölmeden bir hafta önce kumarda kaybettiğini ve parayı kazanan kumarbazın Ely'nin cenazesinin sabahında kasabayı terk ettiğini söylüyor."

"Muhtemelen doğru. Truman'ların Virginia'dan geldiklerini ve yanlarında bazı değerli eşyalar getirdiklerini söylüyorlar ama Matheson'lar ve McAllen'lar çok fakirlermiş, yaşlı adamın onlara ödediği parayla çalışıyorlarmış. Ely'nin arazisi varmış ama sahip olduklarının çoğunu ticaret işinin etrafında bir kasaba kurmaya harcadığını söylüyorlar." Hank ikisinin de her ayrıntısını duyduğu bir konudan bahsettiklerini biliyordu ama bazen sadece konuşmak bile sakinleştiriciydi.

Tyler da aynı şekilde hissediyor gibiydi.

Hank, Alex'in dış ofiste Davis'e bağırdığını duyunca rahatladı. Geri dönmüştü ve bu karmaşayı düzeltecekti.

Hank cep telefonunun titrediğini hissettiğinde Tyler, Hank'e eski Model T'lerin otuzlu yıllarda petrol için sondaj yapılan birkaç sahadan dinamit taşıdığı yerlerde bulduğu izlerden bahsediyordu. Kapağını çevirip açtı ve kulağına götürdü.

"Şef!" Willie'nin heyecanlı sesinde hata yoktu. "Derwood kanyonda duman gördü."

"Ne kadar zaman önce?" Hank ayağa kalktı, öyle yüksek sesle bağıırıyordu ki Willie onu muhtemelen sokağın karşısından duyabilirdi. Telefona ihtiyacı olmayacaktı.

Çocuk ateşin kanyonun duvarlarına nasıl tırmandığını anlatıp durdu. Her yerden çıkabilirdi. Artık bir canavarla savaşıyorlardı.

"Nefes al, lanet olsun, Willie," diye bağırdı Hank. "Teçhizatını giy ve tüm gönüllülere çağrı yapıldığından emin ol. Her adama ihtiyacımız olacak. Anlıyor musun, her adama!" Bu yangın için, her zaman gelen bir düzine ve asla gelmeyi başaramayan otuz kişiye ihtiyaçları olacaktı.

Willie'ye göre çok hızlı emir verdiğini fark etti.

"Hemen geliyorum." Hank telefonu kapatıp harita ve kâğıt yığınının üzerine fırlattı ve bulutsuz gökyüzüne baktı. Hank dumandan eser göremiyordu ama belanın hızla yaklaştığını hissedebiliyordu.

Tyler da pencerede ona katıldı. "Ateş mi?"

Hank başını salladı. "Gitmem gerek." Tyler'ı terk etme düşüncesinden nefret ediyordu. İçinden gelen bir dürtüyle döndü ve arkadaşının kolunu yakaladı. "Geri geleceğim. Her şey yoluna girecek."

Tyler başını salladı. "Benim için endişelenme. Güvende ol."

Hank dış ofisten çıktığında herkes kanyonda yangın olduğunu biliyordu ve etrafta koşuşturup bağıırıyorlardı. Andy merkezdeydi ama geçerken Hank'e bir telsiz fırlattı.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım Şef," diye bağırdı Andy.

"Önce çağrılarını temizlenmesine yardım etmeliyim."

Hank başıyla onayladı. Andy her zaman yangınlardaydı; sevkiyat görevlerini devredebildiği anda orada olacaktı.

Hank eliyle Alex'in yan tarafını okşadı ve Alex ona doğru döndü.

Bir bakış ona bunun ne kadar ciddi olabileceğini söylemesine gerek olmadığını anlattı. "Bırak Tyler gitsin," diye fısıldadı Hank.

Başını iki yana salladı. "Davis onun derhal kilit altına alınmasını istiyor. Yapabileceğim en iyi şey ofisimde kalması için ısrar etmek."

"Neden? Bu yangını o çıkarmış olamaz." Onu bırakmadan kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Belki bu değil ama diğerleri." Alex'in sesi gergindi, sanki bu sözleri söylemekten nefret ediyormuş gibiydi. "Eyalet suç ekibi üç yerde çeyreklik buldu ve ikimiz de biliyoruz ki o her zaman cebinde çeyreklik taşır."

"Oldukça zayıf bir kanıt." Rüzgârlı ön kapıya gelmişlerdi. Hank ciğerlerini doldurdu, kuru havanın üzerinde yuvarlanan belanın kokusunu alabildiğine yemin etti. "Her erkeğin cebinde bozuk para vardır."

"Bozukluk yok. Sadece çeyreklik."

"Bir adamı kundakçılıktan tutuklamak yeterli değil."

"Biliyorum ama Davis bunun uzun bir konuşma için yeterli olduğunu düşünüyor."

"O zaman onu ofisinize kilitleyin." Onu bir saniyeliğine kendine çekti, sonra bıraktı ve güneşe doğru adım attı.

"Seninle kanyonda buluşuruz," dedi.

Etrafında dönen kuru sıcak ve kir dolu rüzgârın içinden geçerek cadde boyunca koştu.

Bölüm 38

REAGAN KOLTUĞUNU JEREMIAH'IN KOLTUĞUNA DOĞRU
ÇEVİRDİ VE

Yaşlı adama alışveriş yaparken aldığı dondurmалardan birini verdi.

"Bu da ne?" diye homurdandı.

"Çubukta dondurma," diye cevap verdi. "Sakın bana hiç yemediğini söyleme."

"Bunu sormak hiç aklıma gelmedi." Sanki onu zehirlemekle suçlayacakmış gibi ikrama baktı. "Neden aldın?" Bir ısırık aldı.

Reagan bir an düşündü ve sonra şöyle dedi: "Daha önce yaşadığım yerlerde bunlardan asla yeteri kadar bulunmazdı. Her zaman bu iyi türden birkaç tane ve bir sürü aromalı donmuş su olurdu. Kutu bana geçtiğinde, geriye kalan tek şey donmuş su olurdu."

"Donmuş su sever misin?"

"Hayır."

"Yaşadığınız yerlerin en çok nesinden nefret ederdiniz?" Sanki ilk kez gerçekten dinliyormuş gibi ona baktı.

"Bana verilen her şey için teşekkür etmek zorunda kalmaktan nefret ederdim. Yeni kıyafetler, kullanılmış kıyafetler, tabağımdaki yemek için bile. Minnettar olmam gerekiyordu. Ve öyleydim de," diye devam etti, "ama bazen bana vermiyorlardı, sadece bir şeyler veriyorlardı ve ben de kullanışlıydım."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız uyuyup kalmadığını merak etti ve sonra şöyle dedi: "Markete gittiğinde bu dondurmалardan daha çok al. Aslında, onlardan iyice bıkana kadar dondurucuyu bunlarla dolu tut."

"Pekâlâ." Kıkırdadı.

"Ve şu gördüğüm donmuş pizzadan biraz al. Sürekli gelen şu çocuk için stokta tutmamız lazım. Şişmanlattığını duydum ve onun da biraz ete ihtiyacı var."

"Pekâlâ." Onca hafta boyunca ona ne alacağını hiç söylememişti. Her zaman ihtiyaç duyduklarını düşündüğü malzemeleri almasını söylemişti. Şimdi de abur cubur siparişi veriyordu.

Noah'nın pikabı normalde sürdüğü hızın yaklaşık yarısı kadar bir hızla şeritten aşağıya doğru sarsılarak ilerliyordu.

Reagan telaşla ayağa kalktı.

Noah'nın sandalyelerinin yanına yanaşmasını ve yavaşça kamyonundan inmesini izledi. Okuldan sonra onu gördüğünde olduğundan daha iyi görünmüyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" Reagan koştu ve verandadaki eski yeşil hasır salıncağı çekti. İçinde yastık olan tek şey buydu.

Yavaşça sandalyeye doğru kıvrıldı. "Sizinle konuşmam gerekiyordu ve ikinizin arasında bir telefon yok."

Jeremiah sanki yanında oturan sargılı, yaralı çocuğu fark etmemiş gibi ona baktı. "Bunu da listeye ekle. Bir telefon sipariş et. Nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden bir yolunu bul. Ama acil bir durum olmadıkça arama yapılmasını istemiyorum, o yüzden bugünlerde şoförlerin yarısının kulağında gördüğüm cep telefonlarından almak isteyebilirsin. Onu kullanabilir ve ev numaranı kimseye, ama hiç kimseye vermeyebilirsin." Başıyla yeşil rocker'ı işaret etti.

"Acil bir durum var," dedi Noah, "ya da yakında olabilir. Matheson'ların yerinin diğer tarafındaki kanyonda yangın var. Otlara ulaşırsa, kuru arazide hızlı hareket etmekte zorlanabiliriz. İtfaiye istasyonunda yardım ettiğim için, muhtemelen giyinip savaşamayacağımı bile bile beni arayacaklar listesine koydular."

"Yaralanmışsın," dedi Jeremiah. "Seni ateşin yanına koymalarının aklıma gelen tek nedeni çıra olmak."

Noah başını salladı. "Çoğunlukla sadece birkaç çürük. Gerçekten bir şey yok.

Şimdi ilgilenmemiz gereken bir yangın var."

Jeremiah ayağa kalktı. "Geleceğini bilene kadar hiçbir yangın için endişelenmiyorum. Annem her zaman endişeyi asla boşa harcama derdi, ne zaman bir kova dolusuna ihtiyacın olacağını ve sadece bir yüksük dolusu kalacağını asla bilemezsin." Eve doğru yöneldi, sonra döndü ve sanki Nuh'un yaraları onu sağır etmiş gibi bağırdı. "Kendine iyi bak evlat."

"Deneyeceğim efendim," diye bağırdı Noah. "Sen ve Rea bu iş bitene kadar birkaç günlüğüne taşınmayı düşünebilirsiniz."

"Gitmiyorum." Yaşlı adam Reagan'a döndü. "Ona şu çubukta dondurmalarından birkaç tane vermek isteyebilirsin."

"Lütfen beni beslemeyin," diye itiraz etti Noah.

Jeremiah, sanki Nuh onun bir tür kemirgen olduğunu ve tuzak kurmak isteyebileceklerini kanıtlamış gibi Çocuğa ters ters baktıktan sonra eve doğru ilerledi.

Noah eğildi ve sessizce, "Hiç merhaba ya da hoşça kal gibi güzel bir şey söylüyor mu?" dedi.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi, "ama arada bir dikkatle dinlerseniz, güzel bir şeyler söylüyor."

Noah arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Gelmemeliydin," diye fısıldadı. "Yatakta olman gerekiyordu. Doktor sana bir hafta dinlenmeni söyledi."

"Evden çıkmam gerekiyordu. Kafamı boşaltmalıyım." Kafa derisini ovarak saçlarını alnına doğru savurdu. "Doktorun ne dediği ya da nasıl acıdığı umurumda değil. Orada kalamazdım ve gelebileceğim tek huzurlu yer burasıydı."

"Yaptığına sevindim," dedi, "ama evin harika."

Noah öne doğru eğildi. "Sorun ev değil. Az önce orada gördüğüm şey. Rea, korkunçtu."

Onu terk edecek kadar kötü ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. Aklına şiddet, cinayet ve daha yüzlerce korkunç manzara geliyordu. "Anlat bana," dedi, keşke onun gördüklerini duymak zorunda olmasaydı. Kendi kâbusları rüyalarına yeterince musallat olmuştu.

Noah başını ellerinin arasına aldı ve başladı, "Arka merdivenlerden inip kimseye fark ettirmeden çalışma odasına gizlice girebileceğimi düşündüm. Annem beni bulup yatağa göndermeden önce birkaç video oyunu oynarım diye düşündüm."

Avuçlarını gözlerine bastırdı, sanki bir görüntüyü dışarı itmeye çalışıyordu. "Güneş mutfak penceresinden içeri giriyordu. Koridor gölgeler içindeydi ama annemin yatak odasından geçip çalışma odasına gittiğimi görebiliyordum. Küçük sesler duyduğumda."

"Ne tür sesler?"

"Garip sesler. Sanki biri aynı anda hem acı çekiyormuş hem de gülüyormuş gibi. Sanki ölümüne gıdıklanıyorlarmış gibi."

Reagan bekledi.

"Sonra bir adım attım ve annemin odasını gördüm ..."

Reagan onun ne söyleyeceğinden korkarak, "Ve," diye fısıldadı.

Gözlerinde dehşetle ona baktı. "Annemle babamı seks yaparken gördüm. Hayatım boyunca yara aldım."

Reagan güldü. "Seni gördüler mi?"

Başını iki yana salladı. "O sırada çok meşguldüler. Tek anlayabildiğim, doktor eve gidip yatmamı söylediğinde ailemin beni dinliyor olması gerektiği. Karanlık bile değildi Rea ve çarşafların içinde yuvarlanıyorlardı."

Reagan kıkırdadı. "Vaiz, bazen düpedüz sevimli oluyorsun."

Bölüm 39

İTFAIYE ARAÇLARI İSTASYONDAN ÇIKARKEN, HANK

Dodge'a tırmandı ve onu takip etti. Yangın kanyon boyunca devam ediyorsa, kamyonları iki uca yerleştirmesi gerekecekti ve sonra bir uçtan diğerine gitmek için malzeme ve ekipman yüklü pikabına ihtiyacı olacaktı. Kanyonun düz toprakta dev bir çatlak gibi alçaldığı yere doğru düzgün bir yol yoktu ama çayır çok kuru olduğu için Dodge'un takılıp kalma tehlikesi yoktu.

Arabayı sürerken, merkez onu hala havada olan Wild Derwood'a bağıladı.

"Şu anda tek gördüğüm kanyonun aşağısındaki duman." Derwood'un sözleri telefonda yankılandı. "Sol duvar. Çok az hareket var."

Hank, "Bu beni tam teşekküllü bir itfaiyeci mi yapıyor?" diye sormadan önce adamın kıkırdadığını duyduğuna yemin etti.

"Evet, ama daha işimiz bitmedi." Derwood annesine söylemeye gitse Hank şaşırmazdı. Adam o kadar uzun zamandır deliydi ki artık kimse bundan bahsetmiyordu bile. Teksas'ta deli olmak herhangi bir hastalıktan daha baskın bir karakter özelliği idi ve Derwood bunun en iyi örneği idi.

Derwood telsizden, "Bana emirleri verin, Şef," diye bağırdı. "Görevimi yapmaya hazırım."

"Karanlık basmadan önce bir saatiniz var!" Hank bağırdı. "Yakıtınız azalana kadar izlemeye devam edin. Duvar boyunca uzanan kayanın yanmayı durdurma ihtimali var. Tırmanırsa biz yukarıda olacağız. Bana hangi yöne hareket ettiğini söylemeni istiyorum."

Kuzeyde, McAllen arazisi yakınlarında patlak verebilir. Güneyde, önce onun arazisine, sonra da Jeremiah Truman'ın arazisine vurabilir. Doğuda ya da batıda, yanık kanyonda kendini tüketir.

Hank gözlerini kapatarak araziye zihninde inceledi. Mülkü iyi durumda olacaktı. Yangın perdelerini sürmüş ve tüm bitkileri binalardan uzak tutmuştu. Eğer yangın sınıra ulaşırsa, çiftlik sahiplerini arayacak ve sığırları uzaklaştırmalarını isteyecekti. Eğer evine ulaşırsa, en fazla ahırını kaybederdi. Tabii ki duman, birlikte yaşadığı tüm kadınları ölesiye korkutacaktı. Onlara dışarı çıkmaları için bolca zaman tanıyacaktı. Dumanın yaklaştığını görmelerine bile gerek yoktu. Pat Teyze ve Şişman Teyze endişelenirdi. Bu kadar hızlı hareket ettiklerine göre erken arasa iyi olurdu. Claire sanat koleksiyonu için paniğe kapılacak, Liz de muhtemelen neden birilerinin dumanla ilgili bir şey yapmadığına öfkelenecekti. Ailesindeki tek sakin kişi annesiydi. Çoğu zaman gerçekte yaşadığından emin değildi ama aşırı tepki verdiğini hiç görmemişti. Belki de babası öldüğünde tüm bunları üzerinden atmıştı. O zamandan beri bir kaya gibiydi.

Hank başını iki yana salladı. Bazen ateşle baş etmenin evdeki tüm kadınlarla baş etmekten daha kolay olduğunu düşünürdü ama şu anda düşünecek tek zamanı ateşti.

Yangın kanyondan onların arazisine sıçrarsa McAllen çiftliği o kadar şanslı olmayacaktı. Noah eski çiftliğe göz kulak oluyordu ama atlarla ilgilenmekle uğraşmaktan çok daha fazlasını yapıyordu ve orada yaşayan çiftin de fazla bir şey yapacak zamanı yoktu. Eğer yangın Alexandra'nın yanına sıçrarsa, Alexandra'nın kulübesi yanabilirdi.

Sonra eski Truman'ın evi vardı. Etrafında yarı ölmüş ağaçlar olan, taştan yapılmış bir ev. Meyve bahçesi sulanıyordu ama yangın çıkarsa ağaçlar yanardı. Eğer yangın Jeremiah'ın arazisine ulaşırsa, her şeyi yok ederdi: evi, meyve bahçesini, ahırları. Yangın Jeremiah'ya ulaşmadan önce itfaiye araçlarını içeri sokmayı başarırca, tek çıkış yolunu kaplayan ölü ağaçlar yüzünden içeride mahsur kalabilirlerdi.

Mantık Hank'e yangının kendi arazisinde çıkması için dua etmesini söyledi. McAllen'inki korumasızdı ve Truman'inki de yanacaktı ama yangın kendi arazisine sıçrarsa Hank zarar edecekti. Savaşmak ve kazanmak için en iyi şansı kendi topraklarında savaşırsa elde edecekti.

Hank, Lone Oak Yolu'nu geçtiğinde seksenle gidiyordu. Tyler'ın itirafını hatırlayarak neredeyse gülümsüyordu. Eğer şerif hız sınırını aşan her çiftçiyi tutuklasaydı, Bob McNabb hariç hepsi hapse girerdi. Stella onun hız yapmasına asla izin vermezdi, çağrıldığı zaman bile.

gönüllülere yardımcı olmak için. McNabb'ın bir çağrıya gittiği zamanların yarısında Stella ona bir öğle yemeği hazırlamış oluyordu.

Yoldan dönen Hank, ne pahasına olursa olsun bununla savaşağına ve onu yeneceğine yemin ederek açık araziye yöneldi.

Bir saat sonra Hank ve tüm adamları tam teçhizatla güneşin batışını izliyordu. Kanyondan dumanlar yükseliyordu ama tırmanan bir şey yoktu. Adamlar kutlamaya başlamıştı, belki de bunun o kadar da kötü olmayacağını, sadece anlatmak zorunda kalacakları başka bir hikâye olacağını düşünüyorlardı.

Hank hiçbir şey söylemedi. Kanyona doğru yüz metrelik bir düşüşten bir adım ötede, kenarda durdu ve izledi.

Brad Rister onun yanında duruyordu. "Dışarıda değil, Şef. Yanık kokusunu alabiliyorum." Brad ayık olmaktan çok sarhoş olsa da Hank onun haklı olduğuna dair güçlü bir his taşıyordu. Oklahoma City'de bir yıldır itfaiyeciydi. Departmanda kapıdan eğitimli olarak giren tek adamdı. Hank, Brad'in boşandıktan sonra hayatına devam edeceğini hissediyordu. Şu anda

Brad ve karısı cehennemdeydiler ve birbirlerine olabildiğince zarar vermeye çalışıyorlardı. Çoğu çift gibi, evliliklerinin sessizce ölmesine izin veremezlerdi; ikisi de onu ölesiye dövmek zorundaydı. Brad'in karısının yeniden birileriyle çıkmaya başladığı söyleniyordu, Bu da muhtemelen Brad'in neden içkiyi iki katına çıkardığını açıklıyordu.

Oklahoman nadiren antrenman yapsa ve toplantıların çoğuna katılmasa da Hank Brad'in gidişine üzülecekti. Ayıkken, Hank'in sahip olduğu en iyilerden biriydi. Sarhoşken, düz bir hortum kadar yardımseverdi.

"Kanyonda iki gün boyunca yanmaya yetecek kadar ardıç ve mesquite var ve söndürmek için aşağı inmemiz mümkün değil." Brad sözlerini bulandırmamak için mücadele etti.

"Biliyorum." Hank çiftliğinin yakınındaki bu duvarlara tırmanmıştı. Üç metre derinliğinde kurumuş otların olduğu yerler olduğunu biliyordu. "Beş adamı ve iki kamyonu nöbet tutmaları için oldukları yerde bırakacağız. Neden benimle gelip etrafı kontrol etmiyorsun?" Hank sarhoşu ekiple birlikte bırakmaktansa yanında tutmayı tercih ederdi. Hank'in ihtiyacı olan son şey yangın hattında çalışan bir sarhoştı. Belki açık arazide bir gezinti onu ayıltırdı.

Brad başını salladı. "Elbette, seninle geleceğim, Şef."

İkisi de kamyonların birbirinden çok uzakta olduğunu ve her yeri kaplayamayacağını biliyordu. Eğer yangın çıkarsa, onlar daha yangını göremeden otların üzerinde iyice tutunmuş olma ihtimali yüksekti.

Derwood içeri girdiğini söylemek için tekrar aradı. "Kamyonları görebiliyorum," diye bağırdı uçağın gürültüsü arasında. "Duman tam aralarında yoğunlaşmış gibi görünüyor, ama rüzgârın yönü değiştiği için bunu söylemek zor."

Hank, Brad'e kamyonete binmesini işaret etti. On dakika boyunca engebeli zeminde ilerledikten sonra Brad, keşke geride kalsaydım diye söylenmeye başlamıştı bile.

İtfaiye araçlarının arasındaki noktaya ulaştılar. İki kamyon da görünürde yoktu ama Hank kanyonun aşağısından gelen duman parçalarını görebiliyordu.

Brad dışarı fırladı ve kusmadan önce birkaç adım atmayı başardı. Geri döndüğünde solgun görünüyordu ama sağlamdı.

"İpleri al." Hank kamyonetinin arkasına doğru başını salladı. "Ben aşağı inip bir bakacağım."

Hank teçhizatını çıkardı, Brad'in mırıldandığı tek kelimeyi bile dinlemiyordu. Yangının ne kadar kötü olduğunu öğrenmenin tek yolu duvardan aşağı inmekti ve bunu da teçhizatla yapamazdı. Telsizini kemerindeki bir karabinaya bağladı. Cep telefonu kanyonda çalışmazsa, belki polis telsizi çalışırdı. Brad halatın bir ucunu Dodge'un arkasındaki vince bağlarken, Hank de koşum takımını taktı. Kanyon burada derin değildi, şanslıysa yüz metre kadar. O ve Warren birçok kez kış üstü kayarak inmeyi başarmışlardı ama bu sefer yangın çıkarsa Hank'in hızla inip geri dönmesi gerekecekti. Gölgelede bile aşağı inebileceğini biliyordu, ama tırmanmak için döndüğünde ipler çok yardımcı olacaktı.

"Beni yukarı çekmek için vinci nasıl çalıştıracağını biliyor musun?" Hank kravatı kontrol etti. "Yavaşla yoksa beni sürüklersin. Anladın mı Brad? Yavaş hız."

"Biliyorum. Hatırlayacağım." Brad yine kusacakmış gibi görünüyordu. "Sinyali gönderir göndermez seni yukarı çıkarmaya hazır olacağım, ama Hank, bu kötü bir fikir. Ateş sana ulaşmasa bile duman ulaşabilir. Bu çok tehlikeli."

Hank "*Neye kıyasla?*" demek istedi. *Beklemeye mi?* Eğer yangın büyüyorsa, hâlâ arayabilecekleri her kurumu aramak için zamanları vardı. Eğer yangın kendi kendine söndüyse, aşağıya inebilecek kadar iyi durumda birkaç adam bulabilir ve sırt çantalarıyla yangını kontrol altına almaya yetecek kadar yangın geciktirici indirebilirdi. Kenar boyunca esen rüzgârla birlikte, bir uçak yangına ulaşmak için asla iyi bir geciktirici damlastı yapamazdı.

Hank eldivenlerini çekiştirdi ve aşağı doğru inmeye başladı; mümkün

olduğunda geri geri gidiyor, kayadan kayaya atlıyor, gerektiğinde ipleri ormandaki bir sarmaşık gibi kullanıyor, gerektiğinde de iple iniyordu. O

güvenli bir şekilde nasıl yapılacağına dair birkaç ders almıştı ama çoğu kişi gibi o da pratik yapmamıştı.

"Bunun için çok yaşılanıyorum." Bacaklarındaki kaslar yanarken yemin etti. Altmış fit aşağıda tüm dumanın altında ateşi gördü.

Yirmi metre daha aşağı indiğinde kanyon boyunca ilerleyen kararmış yangı seçebiliyordu.

Tam bir yanıkta, pagebrush ve buffalo otu boyunca ilerledikçe geliyordu. Bir canavar büyüyor, yerdeki bitkileri yiyip bitiriyor ve koyu dumanlar çıkarıyordu. Rüzgâr yüzünden duman yukarı değil, kanyonun aşağısına doğru uçuyordu. Tehlike korktuğundan çok daha büyüktü.

At sırtında olmak dışında yangına yaklaşmanın bir yolu yoktu ve insanlar atlarına atlayamadan yangın kanyonun enine yayılacaktı. Daha şimdiden yer yer duvarlara tırmanıyor, kurumuş dere yatağı boyunca bodur ağaçların ve ölü pamuk ağaçlarının arasından yayılıyordu. Çok geçmeden kanyon duvarlarına hapsoldüğü yerden kurtulacaktı.

Hank tüm kaslarının gerildiğini, savaşmaya hazırlandığını hissetti.

Aşağıya adam gönderemezdi. Kapana kısılma ihtimalleri çok yüksekti. Beklemekten başka çareleri yoktu.

Hank hücreesine uzanırken iplerin ağırlığını taşımasına izin verdi. Kemerine takılı çanta boştu. Radyoyu eline aldı ve yanından hiç ayrılmayan telefonu nerede bıraktığını hatırlamaya çalıştı.

Merkezdeki Andy telefonu açar açmaz, Hank emirleri sıralamaya başladı. "Parklar bölümünü arayın. Yangının her iki yönünde de kanyonda durdurabilecekleri bir yer bulmaları gerekecek." Birkaç mil yukarıda, kanyonun kanyonların girebileceği kadar genişlediği bir su geçidi olduğunu hatırladı. Doğuya doğru kanyon daralıyordu. Eğer parklar servisi Altus'taki üstten bir su boşaltımı yapabilirse, yangının sürünerek ilerlemesini durdurabilirdi.

"Ve, Andy ..."

"Evet, Şef?"

"Çevredeki kasabalardan alabileceğiniz tüm yardımı çağırın. Bu çok büyük ve duvarlara tırmanacak." Hank aşağıya baktı ve yangın o birkaç saniye içinde bile büyüdüğüne yemin etti. "Muhtemelen birden fazla yerde kanyondan dışarı çıkacak. Bunu kontrol altına almak için şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla adama ihtiyacımız olacak."

"Arayacağım." Andy'nin sesi heyecanla titriyordu. "Merak etmeyin Şef, bu masadan kalkar kalkmaz sizinle birlikte orada olacağım."

Hank, ağırlığını her seferinde birkaç metre yukarı çekerek tırmanmaya başladı. Artık sıcaklığı hissedebiliyordu. Eldivenlerin içindeki elleri terlemişti. Kasları gerilmişti. Duman da onunla birlikte tırmanıyor, oksijenini alıyordu.

Brad'e vinci çalıştırması için işaret vermek üzere halatı salladı ve bekledi. Hiçbir şey yoktu.

Gece çökmüştü ve duman yüzünden Hank kanyon duvarının kenarını net olarak göremiyordu. Tırmanırken yolunu hissetti. İşaret vermek için ipi sallıyordu. Tırmanıyordu.

Çıkıntıdan yirmi metre mi yoksa kırk metre mi uzakta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İpi sertçe çekerek Brad'e beşinci kez mesaj gönderdi.

"Brad ölmüş olsa iyi olur," dedi dişlerini sıkarak, "yoksa buradan çıktığımda onu öldüreceğim."

Gömleği terden ıslanmıştı ama duramıyordu. Brad'e bağırmayı denedi ama rüzgâr çağrısını savurarak kanyonun aşağısına doğru yuvarladı.

Sonunda ip sarsıldı ve çekildi. Hank yükselmeye başlayınca bir an rahatladı, sonra çok hızlı hareket ettiğini fark etti. Brad vince tam gaz basmış olmalıydı. Artık tırmanmıyordu ama bacaklarını destekliyor, kenarlar onu dövmeden önce duvarlardan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kendini, bir yumruk daha yemeden önce ayağını yere basamayan bir boksör gibi hissediyordu.

Hank tepeyi aştı, sırt üstü yuvarlanamadan dizini sıyırdı. İp onu sert zeminde sürüklerken bağırdı, uçuşan toprak ve yabani otlar kollarını ve yüzünü çiziyordu.

Çıkıntı ile Dodge arasındaki yolun yarısında, sonunda durdu.

"Kahretsin Brad!" diye bağırdı koşum takımını ipten kurtarıırken. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Gözlerini kapadı, temiz havadan derin bir nefes aldı ve Şerifin fırtınalı mavi gözlerine baktı. Hayatında ilk kez konuşamayacak kadar kızgın görünüyordu. Başının üzerinde durmuş, yumrukları kalçalarında, sanki neredeyse kendini öldürtmek onun suçuymuş gibi ona bakıyordu.

Alex'in aracının yanında Hank, polis memuru Davis'in telefonda bağırdığını duydu: "Onu bulduk. Lanet aptal neredeyse kendini pişiriyordu."

Alex Hank'e elini uzattı. Alex Hank'in kolunu tutarken Hank de Alex'in kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. O kadar yakındılar ki, Alex onun koluna dokunduğunu hissedebiliyordu.

Nefes aldığında göğsünde buhar gibi öfke birikiyordu.

Kadın küfretmeye başlamadan önce gülümsedi ve "Benim için endişeleniyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi geri çekilmeden. "Eğer ölürsen, doldurman gereken bir sürü form olacak. Tek başına aşağı inecek kadar nasıl aptal olabildin? Seni kimin yukarı çekeceğini düşündün, bir tavşanın mı? O ateşin üzerinde beş dakika daha sallansaydın, tamamen yanmış bir lokum olacaktın."

Kendini savunmaya çalışmadı. Kızın onu ne kadar önemseydiğini görmek için aldığı tüm sıyrıklara ve morluklara neredeyse değerdı, her ne kadar tüm öfkesinin altında bu önemsemenin yatabileceğini söylerse muhtemelen onu pataklayacak olsa da.

Hank gölgelerin arasından çıkan Brad'i fark etti. "Üzgünüm Şef, yine kusmak zorunda kaldım."

Hank, Brad'in onu almasına izin verirdi ama şu anda aklında başka bir şey vardı ve vücuduna çok yakındı. Alexandra.

Daha önce onlarca kez olduğu gibi, tek yapması gereken uzaklaşmaktı ama yapmadı. Tüm şikâyetlerine rağmen, ona doğru çekiliyordu.

Onu öpme isteğiyle savaştı. Onu istiyordu, ona ihtiyacı vardı, en az onun ona ihtiyacı olduğu kadar. Ne derse desin, onun için endişeleniyordu.

"Şu anda Alex, savaşmamız gereken bir yangın var ama bu iş bittiğinde," diye fısıldadı Trooper Davis onlara doğru ilerlerken, "bitmemiş bir işimiz var." Derin bir nefes aldı, onun kokusuna bayılıyordu. "Ve inan bana, bir gün zamanımız olacak."

Tek kelime etmedi ama vücudunun onunkine sürtünmesi onu ateşten daha fazla ısıtmaya yetti.

Brad Dodge'un tepesindeki ışık çubuğunu yaktı. Hank ondan uzaklaştı ve ipleri katlamaya başladı.

"Beni yukarı çektiğin için teşekkürler," dedi. "Hatırlat da sana daha yavaş hız kullanmayı öğreteyim."

Brad'e baktı ve Hank'in planındaki sorunun nerede olduğunu anlamaya çalıştı. "Gönüllülerinizden birini vurmama ne dersiniz?"

"Gerek yok. Artık eski bir gönüllü olduğunu biliyor." Hank eşyalarını kamyonetin kasasına attı. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Eyalet Parklar Servisi sorular sormaya başlayınca Andy bana yol gösterdi. Bana senin nerede olduğunu düşündüğünü söyledi, ben de buraya geldim.

ben konuşurken." Kanyonun kenarına baktı, sanki şafak sökmeye başlamış gibi parlıyordu. "Ne buldun?"

"Büyüyor, kurumuş ağaçlar ve çalılarla besleniyor. Tahmin ediyorum ama bence şafaktan önce çemberi kıracak ve o zaman elimizde tam bir savaş olacak."

"En kötüsü mü?"

Onun gözleriyle karşılaştı. "Şimdiye kadarki en kötüsü. Buna hazır mısın?"

Kadın başını salladı ve adam bu vahşi, harika, cesur kadını sevdiğini fark etti.

Bölüm 40

TYLER WRIGHT ŞERİF OFİSİNDE OTURUYORDU. ZATEN kapıyı denedi. Kapı kilitliydi. İlk başta bağrıışmalar ve telefon zilleri duymuştu ama sonra ortalık sessizleşti. Aklından herkesin onu geride bıraktığı düşüncesi geçti ama bunu ummanın çok fazla olacağını biliyordu.

İlk bir saat boyunca endişelenmiş, ikinci saat şerifin şekerliğindeki tüm eski şekerleri yemiş ve sonunda bir süre onun sandalyesinde ayaklarını masasına dayayarak uyumuştı. Ki bu hiç de rahat değildi.

Tyler, Alex'in bilgisayarından Katherine'e ulaşmayı denemeyi düşündü ama giriş yapabileceğinden şüpheliydi ve yapsa bile şerifin dosyalarında Katherine'e dair bir iz bırakmak istediğinden emin değildi. Eğer başı beladaysa, bir şekilde Katherine'i de işin içine çekebilirdi ve Tyler onlara ela gözlü arkadaşından bahsetmeden önce idam mangasıyla yüzleşirdi. Kimsenin bilmediği özel bir dünyaları vardı.

Kendi hayal gücüne inledi. Yasanın onu neden alıkoyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama hız yaptığı için vurulacağından şüpheliydi. Hank onun yardımına ihtiyaçları olduğunu söylemişti ama bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu. Şerif, daha doğrusu o kızgın otoyol devriyesi, yardımını istiyorlarsa onu hapse atmazdı. Davis ona öyle bir bakmıştı ki, onu çoktan korkunç bir suçtan mahkum etmişti ve bir yargıç hükmünü açıklayana kadar bekliyordu.

Sıkılmış ve gergin olan Tyler, şerifin ofisinde dolaşmaya ve her şeyi incelemeye başladı. Kapının üzerinde, açıldığında koridorun karşısındaki merkez ofiste yapılan konuşmaları duymasını sağlayan kapalı bir havalandırma deliği keşfetti.

Sevk memurunun itfaiyecileri göreve çağırdığını ve Matheson çiftliğinin birkaç mil kuzeyindeki buluşma noktasını tarif ettiğini duyabiliyordu.

Tyler cep telefonunu bir kenara bıraktı ve yuvarlak masanın üzerinde duran haritayı açtı. Sevk memurunun insanları gönderdiği yeri bulmakta hiç zorlanmadı.

Haritadaki işaretler onu memurun konuşmalarından çok daha fazla ilgilendiriyordu. Bir sandalye çekti ve eyalet haritasındaki tüm *X'lerin* ve dairelerin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Bildikleriyle bunu yapması uzun sürmedi ve anlamı onu Trooper Davis'in korkutabileceğinden çok daha fazla korkuttu.

X'ler yanık alanlarıydı. . . yangınlar . Her biri bir tarihle işaretlenmişti. Ve -nefesini tuttu- Harmony'nin etrafında bir daire çiziyorlardı.

Yangınlar çıkarılmış olmalı. Doğa asla böyle bir oyun oynamaz.

Tyler her raporun ayrıntılarını dünyanın en iyi gizem romanıymış gibi okurken bir saat daha geçti. Şerifin bunu dışarıdan birinin görmesi için bırakmadığını tahmin ediyordu ama Tyler bunu bir doktorun muayenehanesindeki dergiler gibi düşündü. Eğer oradaysa, okuyabilirdi.

Midesine sert bir korku yerleşti. Yangınları çıkaran her kimse, kibritle oynayan bir çocuk değildi. Tyler'a avının etrafında dönen bir avcıyı hatırlatıyordu. İki, belki üç yangın daha ve çember tamamlanmış olacaktı. Elinde ateş silahı olan deli adam o zaman ne yapacaktı?

Tyler yolları biliyordu, haritada işaretlenmemiş olanları bile. Kundakçının izlediği yolu görebiliyordu. Sonunda ayağa kalktı ve gece yarısı gökyüzüne bakmak için hareket etti. Okumaktan gözleri yanmıştı ama yine de gülümsedi. Onu neden çağırdıklarını biliyordu. Yardım edebilirdi. Onlara yangını çıkaran adamın büyük olasılıkla kullanmış olabileceği arka yolları gösterebilirdi. Belki polis onlar için bir ipucu bulabilirdi, lastik izleri ya da belki ayak izleri gibi.

Tyler keşke daha çok dedektif programı ve daha az dans programı izleseymiyordu.

Yangının çıkış noktalarından bazıları yollara yakındı, ancak diğerleri bilinen asfaltsız yollardan bile oldukça uzaktaydı. Yangınları çıkaran her kimse bölgeyi iyi tanıyordu. Belki buralarda büyümüşü, belki de sadece polis ve itfaiyenin gördüğü ayrıntılı haritaları incelemişti.

"Ya da belki," dedi Tyler yüksek sesle, "o da benim gibiydi. Harita topluyor, yolları inceliyor, keşfediyordu."

Tyler, herhangi bir parçasının sebepsiz yere zarar verebilecek biri gibi olabileceği fikrinden hoşlanmıyordu, ama içini görebileceğini hissetti

Kundakçının zihninin küçük bir parçasını yakalamak ve böylece böyle bir adamın yakalanmasına yardımcı olmak.

Masanın üzerindeki cep telefonu titremeye başladı. Tyler tereddüt etti. Bunun Hank'in telefonu olduğunu biliyordu. Şefin unuttuğunu da biliyordu.

Yavaşça telefonu açtı ve muhtemelen telefonunu nerede bıraktığını merak eden Hank'in hatta olduğuna karar verdi. Yangının tüm heyecanı içinde, şimdiye kadar kaybolduğunu fark edecek zamanı olmamış olabilirdi.

"Merhaba," diye cevap verdi Tyler.

"Hank Amca?" diye küçük bir ses geldi.

"Hayır canım, ben Tyler Wright." Arayan Saralynn olmalıydı. "Amcan telefonunu bana bıraktı."

"Sör Şövalye," diye fısıldadı, sesi ağlayacakmış gibi çıkıyordu.

"Korkuyorum." Tyler tüm sorunlarını unutmuştu. Küçük prensesin ona ihtiyacı vardı.

"Seni korkutan nedir, canım?" Başını kaldırıp saate baktı ve saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu fark etti. Dört yaşında bir çocuğun kalkması için çok geç bir saatti.

"Bir adam aradı ve büyükanneme hepimizin şafak vakti evimizi terk etmemiz gerektiğini söyledi. Bize doğru gelen bir yangın olabileceğini söyledi."

Tyler haritaya baktı. Ona yalan söyleyip her şeyin yoluna gireceğini söylemek isterdi ama rüzgâr kuzeyden esiyorsa, yangın Matheson çiftliğinin üzerinden geçip gidebilirdi.

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı.

"Olabilir, çocuğum. Ama merak etme, annen, büyükannen ve teyzelerin seni oradan çıkaracak ve hepiniz güvende olacaksınız." Tyler, Hank'in şu anda kanyonun kenarında yirmiden fazla adamla birlikte izlediğini, beklediğini ve hazır olduğunu biliyordu. "Eğer yangın gelirse, evinizin etrafından dolaşacak, ama duman gözlerinizi yaşartacak ve bir prensesin gözleri asla yaşarmamalı, bu yüzden sizi her şey yoluna girene kadar beklemek için bir yere götürecekler."

Bir hırıltı duydu.

"Annem yatmamı, gitme vakti geldiğinde gelip beni alacağını söyledi ama uyuyamıyorum. Hepsinin evin içinde hareket ettiğini duyabiliyorum." Sesi yine ağlayacakmış gibi geliyordu. "Benimle konuşur musunuz, Sör Şövalye? Yalnız kalmak istemiyorum."

Tyler bir sandalyeye doğru ilerledi. "İstediğiniz kadar, Prenseler."

Birdenbire Tyler yorulmamıştı ve gitmek istediği hiçbir yer yoktu. Tam da olması gereken yerdeydi.

Bölüm 41

ALEXANDRA EYALET EKİPLERİNİN OFİSİNİ BASMASINI İZLEDİ
Şafaktan hemen önce. Arabalar ve kamyonetler onlarla doluydu. Harmony'nin ilçe ofisleri, eyalet fuarındaki bir kalabalık gibi ses çıkarmaya başlamıştı.

Yangınlardan çıkan dumanın yolları kapatması durumunda trafiği idare etmek için otoyol devriye araçları.

Tek endişeleri zaten yanmakta olan eyalet toprakları olan eyalet parkları hizmet görevlileri.

Austin'de çalışan Binbaşı Cummings adında federal bir kundaklama uzmanı. Amarillo'ya uçmuş, bir araba kiralamış ve şafaktan önce yerinde olacağından emin olmak için Harmony'ye gitmişti.

Alex, soru soran ve fotoğraf çekmek için alana girmelerine izin verilmesini isteyen bitmek bilmeyen muhabirleri sayamadı bile.

Ana ofis insanlarla doluydu ve Alex bunların kanyonun yakınındaki alandaki sayıyla kıyaslanamayacağını biliyordu. Hepsine yer açmaya çalıştı ve tüm federal ve eyalet çalışanları için ofis alanı ve sandalyeler sundu. Burası tam bir arı kovanı gibiydi. Irene ticaret odasının sağladığı kahve fincanlarını ve kalemleri dağıtmak için erkenden gelmişti.

Şafak öncesi saatlerini yangını izleyerek geçirmiş olan Andy, telefonların başındaki sandalyesine geri dönmüştü. Sevkiyat masasından fırladı ve ona doğru koştu. Bazı erkekler yüzlerinde birkaç günlük kirli sakalla iyi görünürler. Andy Daily onlardan biri değildi. Ayrıca sahip olduğu çamaşır makinelerinden birini kullanabilecek gibi görünüyordu. Belki büyük bir tane bulup içine girebilir, aynı anda hem elbiselerini hem de vücudunu yıkayabilirdi.

Andy Daily ona ulaştığında diğerlerinden uzaklaşarak bir köşeye çekildi. Biraz yalnız kalmayı umuyor ve söyleyeceklerinden korkuyordu. "Sen

Biraz uyumam lazım," dedi, kulaklığını teslim etmesini sağlayabilirse tüm yarı zamanlı çalışanları içeri çekmesi gerekeceğini biliyordu.

Onun yorumunu görmezden gelerek eğildi. Fısıldayamayacak kadar heyecanlıydı. "Ateş duvarlara üç yerden tırmanmış. Kuzey tarafında uzun otların içinde ve güney duvarında iki yerde kısa. Elimizde büyük bir kriz var. Bunun üstesinden gelmek için itfaiyemizden çok daha fazlası gerekecek."

Alex gözlerini, hepsi aynı anda nefes alıyor gibi görünen kalabalığa doğru kaldırdı. Bir an için oda sessizliğe gömüldü. Onların gözlerinde bir dünya farklı duygu gördü. Bazıları korkmuştu. Bazıları gergin. Bazıları heyecanlıydı. İtfaiyeciler için bu bir savaş olacaktı. Muhabirler içinse harika bir hikaye olacaktı.

Orta yaşlı, hafif kilolu, zeki ela gözlü bir kadın bakışlarını yakaladı. Alex bu gözlerde bilgelik ve daha da önemlisi, böyle zamanlarda aşırı tepki vermemeyi öğreten bir deneyim gördü.

Alex hafifçe başını salladı ve kadın ona doğru yürüdü. Ordunun bölgedeki en iyi kundaklama uzmanı olan Binbaşı Cummings'in iyi olduğu söylenmişti ama bu kadın görkemli bir giriş yapmamıştı, sadece içeri girmiş ve dinlenme odasındaki masalardan birinde çalışmaya başlamıştı. Alex'in birine güvenmesi gerekiyorsa, o kişi bu kadın olurdu.

"Ofisimde konuşabilir miyiz, Binbaşı?" Alex kapıyı işaret etti.

Kadın evrak çantasını aldı. Alex'in liderlik etmesine izin veriyor, sırf yaşça büyük olduğu için onun otoritesini aşmaya çalışmıyordu. Sadece birkaç adım geriden takip etmesi bile Alex'e yardım etmek için orada olduğunu gösteriyordu.

Alex, Tyler'ı saatler önce içeri kilitlediğini unutmuştu. Hatırlamadan önce kapının kilidini açmış ve içeri adım atmıştı.

Alex her yerde cenazeciyi ararken binbaşı onun yanından geçti. Ortadan kaybolmuş gibiydi. Polis memuru Davis onu nezarete götürmüş olamazdı. Birincisi, ofisinin anahtarı yoktu ve ikincisi, Davis olay yerindeydi. Tyler Wright kilit açabilecek birine benzemiyordu ama sonra ortadan kayboldu.

"Yardım etmek için buradayım," diye açıkladı Binbaşı Cummings. "Asla bilgi sızdırmayacağım ve asla gerçeği gizlemeyeceğim. Karşılığında tek istediğim dürüstlük ve elimden geldiğince yardım etme fırsatı."

Alex kadının elini kabul etti. Tyler'ın ofisinden nasıl kaçtığından daha büyük endişeleri vardı, ayrıca Tyler kaçtıysa muhtemelen eve gitmiştir diye bir his vardı içinde. "Teşekkür ederim." Alex kadının dürüst bakışlarıyla karşılaştı. "Ben de aynısını yapacağım, Binbaşı Cummings."

Binbaşı gülümsedi. "O zaman işe koyulalım."

Alex hemen Hank'in işaretli haritasını açıp ona bölgeyi gösterdi.

Binbaşının sorunu görmek için sadece hızlı bir bakışa ihtiyacı vardı.

Alex açık pencereyi kapatırken Binbaşı Cummings haritayı çantasına yerleştirdi ve kapıya doğru yürüdü, "Bana Katherine deyin Şerif, sanırım bu yangına doğru gitme zamanı geldi."

"Ben Alex."

Tanışmak için daha fazla zaman yoktu. Savaşmaları gereken bir yangın vardı.

Bölüm 42

HANK YİRMİ DÖRT SAATTİR UYUMUYORDU, AMA

kahve ve adrenalin pompaladı. Ateş, savaşa koşan bir savaşçı gibi kanyonun kenarından geliyordu. Duman bir savaş çılgılığı atarken kuru otlar ve rüzgar onun müttefikleriydi.

Çevre bölgelerden başka kamyonların da gelmekte olduğunu duymuştu ama yangın önce gelmişti. Duman ve tozun içinde savaşırken şafağın söktüğünü fark etmemişti bile. Adamları, başlarının belaya girmesinden korktukları bile, onun yanında savaşıyordu. Eğitim eksikliklerini ruhlarıyla telafi ettiler.

Hank bağırarak emir verdi ve adamlar ellerindeki tüm silahlarla harekete geçti.

Ve hala yangın yayılıyordu. Su bulamadıkları kanyonun engebeli kenarı boyunca kıvrılıyordu. Rüzgarda sıçradı. Alevler uzun otların arasında üç, dört fit yüksekliğindeydi. Sıcaklık yılın en sıcak günüymüş gibi görünüyordu ve duman ekipmanların arasından sızıyordu.

Ekibin yarısı karşı yakada savaşmak için kuzeye doğru dönmüş, Hank'in elinde ihtiyacı olan adamların yarısından azı kalmıştı. Trooper Davis telsizden daha fazla itfaiye aracının geleceğini söyleyip duruyordu ama yangın savaş hattında yanlara doğru ilerliyor, her dakika büyüyor ve şiddetleniyordu.

Hank ilk kamyonun tarlada sekerek ilerlediğini gördüğünde, şimdiden iki kamyonu daha ihtiyacı vardı. Dehşet içinde, yakındaki televizyon kanallarının minibüsleri itfaiye aracının arkasında ilerliyordu.

"Basın yok dediğimi sanıyordum!" Hank, Davis'e bağırdı.

Davis, sanki Özgür basın üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi omuz silkti.

"En azından yoldan uzakta ve geride durmalarını sağla." Bu iş bittiğinde Hank kendi kendine Davis'le çok uzun, çok özel bir konuşma yapacağına söz verdi. Polis memuru her şeyi bildiğini düşünüyordu, hatta

İtfaiyeciler etrafta. Gerçekte, kendi işini bile beceremiyordu. İyi bir hikâye anlatan bir adamdı, ama bunu uygulayamadı.

Hank adamın beceriksizliğine küfrederken Davis sahte bir selam verdi. Otoyol devriyesi kamera ekibini, gönüllüler arasında siyah ve terli olmayan tek kişi olan Willie'ye yönlendirdi.

Gözlerini kapatan Hank, parçaları bir araya getirirken içinden küfretti. Polis memuruyla Willie'nin muhtemelen akraba olduklarını zaten tahmin etmişti ve şimdi Davis'in Willie'nin fotoğrafını çekmek için basını getirdiğini biliyordu.

Hank çocuğun güvenliği için geride kalmasını istemişti. En az eğitimi ve muhakemesi olan oydu ama şimdi bu akşam haberlerde kahraman o olacaktı gibi görünüyordu. Hank, Davis'in akrabalarını ön plana çıkarmak için böyle bir plan yapıp yapmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Son birkaç gün içinde iki adamı birkaç kez konuşurken görmüştü.

Önemli değildi. Ateşten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Güneş yükselirken Hank adamlarına yüz metre geri çekilmelerini ve tekrar direnmeye çalışmalarını emretti. Omuzlarında küreklerle hepsi geri çekildi. Bir şirkete ait arazideydiler. Hiç tarım yapılmamıştı ve muhtemelen yıllardır otlatılmıyordu. Ayrıca hiç yangın kesilmemişti. . . hiç.

Ateşin kendilerine doğru gelmesini beklerken hepsi su içti ve ağrıyan kaslarını dinlendirdi. Hank envanter çıkardı. Üç saattir yangınla mücadele ediyorlardı. İki adam yaralanmıştı. Üçü daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu. Yangın daha sıcak yanıyor, ot yangınlarının hiç görmediği kadar hızlı hareket ediyordu.

Telsizi ve ilk yardım istasyonunu yöneten Bob McNabb'a baktı. Daha önce onlarca kez sorduğu soruları tekrarlamasına gerek yoktu. Bob'un kanyonda hâlâ devam eden yangını rapor etmesine de gerek yoktu. Bob sadece başını salladı ve Hank teşekkür etmek için bir kez başını salladı.

Takviye gelir gelmez adamlarına en az iki saat dinlenmelerini emredecekti. Bunu yapmazsa, Hank birkaç yanıktan daha fazla yaralanmayla uğraşacağını biliyordu. Hastaneden gelen acil tıp teknisyenleri yaklaşık yarım mil gerideydi ve itfaiyeciler kadar sıkı çalışıyorlardı.

Alex itfaiye aracının arkasına yanaştı ve yanında bodur bir kadınla dışarı çıktı. İkisi de ona doğru yürüdüler.

Alex binbaşayı hızlıca tanıttıktan sonra ne yapabileceklerini sordu. Alexandra'nın bakışlarının onun yüzünden hiç ayrılmadığı gerçeğini gözden kaçırmadı. Onun iyi olduğuna dair kendine güveniyor gibiydi.

Hank olan biten her şeyi anlattı ama Binbaşı Cummings'in onu neredeyse hiç dinlemediğini fark etti. Görünmez çiçekleri kokluyormuş gibi arada bir eğilerek çimenlerde yürümeye başladı.

"Onun nesi var?" Hank kibar olamayacak kadar yorgun bir halde sordu.

Alex, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Federal hükümet," diye cevap verdi. "Bu nereye gidiyor?"

"Rüzgar değişmediği sürece, çiftliğime doğru. İyi haber şu ki, önce onunla savaşmak için büyük bir açık alanımız var. Uğraşmak zorunda kalacağımız evler ya da sürüler yok. Kötü haber ise açık arazimiz var. Yol yok, mola yok." Sesi üzgün gelmiyordu. Aklından her seçeneği geçirmişti. Elini oynamadan önce kartlar dağıtılana kadar beklemek zorundaydı.

Alex gözlerini yerde onlara doğru sürünen kara buluta dikti. Colt'unu siyah duman duvarına boşaltmak ister gibi görünüyordu.

"Endişelenmene gerek olmayan tek şey." Ona dokunma isteğiyle savaştı. "Görünüşe göre senin yerini özleyecek."

"Peki ya annen, teyzelerin-"

Çiftliğindeki kadınların listesini yapması için ona zaman vermedi. "Hepsi dışarıda ve evi korumaya aldım. Bana kadar ulaşırsa, muhtemelen babamın yaptığı eski ahır kaybederim, ama duman hasarı dışında hayatta kalacağız. Kadınların duman duvarının geldiğini görürlerse panikleyeceklerini biliyordum, bu yüzden onlara şafaktan önce dışarı çıkmalarını söyledim. Bir saatten fazladır kasabadalar."

"Stoklarınız?"

"Konuştuğumuz gibi arazinize sığırları taşıyan adamlarım var. Aldırmayacağınızı düşündüm." Sırıttı.

"Bütün otlarımı yiyecekler."

"En azından çimenlerin var." Kadının şikayet edeceğine bahse girerdi. Ayrıca sığırlarının otlarının her bir zerresini yemesinin de umurunda olmayacağına bahse girerdi.

Alex uzandı ve neredeyse ona dokunacaktı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Şu anda en büyük endişem Jeremiah'ın evi, benimkinin hemen ötesinde." Başka bir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Hank bir süreliğine otlaklarını kaybedebilirdi.

ama Jeremiah her şeyini kaybetmek üzereydi. Yaşlı adamın yeniden inşa edecek kadar ömrü kalmamıştı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu, her kelimesinde ciddiydi.

"Trooper Davis'i saçımın uzak tut. Adam sinirlerimi bozuyor."

"Tamamdır."

Orta yaşlı binbaşı araya girdi. "Gaz," diye duyurdu yaklaşık bir metre öteden. "Birisi çimlerin orasına burasına gazla tohum atmış. Bu yüzden yer yer parlıyor. Bu yüzden bu kadar hızlı hareket ediyor."

"Ama nasıl?"

"Anladığım kadarıyla bu arazi Dallas'taki bir şirkete ait. Sanırım kimse devriye gezmiyor." Alex ya da Hank'e yorum yapmaları için zaman tanımadı. "Bir kundakçı bu araziden bir cip ya da ATV, hatta bir pikapla geçerken hiç sorun yaşamazdı. Bir kamyonun arkasında variller dolusu gaz olsaydı, bir mil boyunca gaz yayabilirdi. Ama Matheson arazisinden geçemezdi," dedi Hank'e bakarken. "Anladığım kadarıyla çalışan bir çiftliğiniz var. Bir yabancı fark edilirdi." Yüzünü buruşturdu. "Benim anlayamadığım şey, buraya nasıl olup da benzinle gelebildiği. Birileri fark ederdi gibi görünüyor."

Hank son zamanlarda o kadar meşguldü ki arazisinde birinin olduğunu fark etmemiş olabilirdi ama otoyol devriyesi yolları gözlüyordu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu binbaşıya.

"Ev ödevimi yaptım. Sen bütün gece bu yangını izlemiş olabilirsin ama ben öğrenebileceğim her şeyi öğrendim." Ona cesurca göz kırptı. "Eğer bir önemi varsa, Bay Matheson, bu sabah üç sularında daireyi çözdüm. Sizin de bulduğunuzu gördüğüme sevindim. İşin başında mantıklı bir adamın olduğunu bilmek her zaman iyidir."

"Sence gaz ne anlama geliyor?" Kendini binbaşıya hayranlık duyarken buldu. Kısa boylu ve apartman buzdolabı gibi yapılı olabilirdi ama çok ilginç gözleri ve keskin bir zekâsı vardı.

"Sanırım" -sorulmasından memnun olmuş gibi bir kaşını kaldırdı- "huzursuzlanmaya başladı. Büyük ateşini beklemekten yoruldu. Eğer bu yeterince parlak yanmazsa, sanırım yakında bir tane daha yakacaktır."

Hank de aynı fikirdeydi. "Peki, kesin olarak ne biliyorsunuz, Binbaşı?"

"Öncelikle, bunun bir tuzak olduğunu biliyoruz. Bu kolluk kuvvetlerini ilgilendiren bir konu. Bırakalım işlerini yapsınlar. İkincisi, adamlarınızı geri çekin ve bırakın yansın. Yangın hattı ona ulaştığında adamlarınızdan biri benzin birikintisinde duruyorsa,

Bir yaralımız olabilir. Bence gazı açarak birden fazla koşacak zamanı olmazdı. Yakalanma ihtimali çok yüksekti."

Hank tartışmaya başlayınca devam etti, "Hızlı davranıp geri çekilirsek bir mola oluşturabiliriz; tanklar yangın hattı ulaşmadan önce onu sulayabilir. Dallas'taki insanlar topraklarının yanmasına izin verdiğimiz için mutlu olmayacaklar ama yangını durdurmak için en iyi şansımız bu."

"Ne kadar geriye?"

Çitin arkasını işaret etti. "Üç, belki dört yüz metre şu tarafta."

Hank de aynı fikirdeydi. Bu zor bir yoldu ama belki de tek şansları buydu.

Bir karınca ordusu gibi, hepsi harekete geçti. Hank, adamlarla dolu kamyonunu çite doğru sürdü. Diğerleri arazisine ulaştığında, geçmelerine izin verecek kadar çit direği çekmişti.

Alex muhabirleri Lone Oak Yolu'na, Polis Memuru Davis'i de barikata sürgün etti. Otoyol devriyesi tartışacak gibi görünüyordu ama sonunda tartışmadı. İki gönüllü itfaiye birimi daha mücadeleye katıldı. Şimdiye kadar yarım düzine daha olmalıydı ama Hank elindekiyle yetinecekti.

Hank saatlerdir ilk kez bir şansları olabileceğini düşündü.

İz sürücülerinin bir sıra sürmesini ve kamyonların bariyeri sulamasını beklerken, Hank telsizi eline aldı ve Andy'den kendisini annesine bağlamasını istedi. Onun güvende olduğunu bilmesi gerekiyordu. Kendi topraklarında bir yangınla mücadele ettiklerini bilmesini istemiyordu.

"Anne," dedi onun sesini duyduğunda.

"Evet canım," diye cevap verdi. "Sen iyi misin?" "İyiyim, ya sen?"

"Pat, Fat ve ben pansiyondayız. Dün gece toparlanırken hiç uyuyamadık, bu yüzden giriş yaptık ve sabah uykusuna yatmadan önce kahvaltı ediyoruz. Burayı ne renklere boyadıklarına inanamayacaksınız. Bu yaştaki bir ev için daha iyi bir renk düzeni önermeye karar verdim bile."

"Güzel." Hank annesinin renkler hakkında konuşmasını dinlemekten nefret ediyordu. Belki de sadece siyah, beyaz ve kırmızı renklerde resim yapan kız kardeşi Claire'le konuşmak için daha fazla zaman harcaması gerektiği aklından geçti.

Hank'in yorum yapmadığı gerçeğini umursamadan devam etti. "Claire resimlerini kamyonete yükledi ve başka bir şey onlara zarar verme tehdidinde bulunmadan önce onları Fort Worth'a götürecektir. Liz ve Saralynn Liz'in havuzlu bir arkadaşının evine gittiler. Bugün hava yeterince ısınırsa birkaç saat yüzmeyi ve sonra burada bize katılmayı planlıyorlar."

Hank, Saralynn'in Liz'le birlikte yüzmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Küçük kız kardeşi zeki olabilirdi ama hiçbir zaman bir Japon balığını canlı tutamamıştı. Elleri dolu olmasaydı, hemen gidip küçük prensesi getirecekti. "Anne," dedi. "Bana bir iyilik yap ve Liz'i ara. Kendisi orada olmadığı sürece Saralynn'i suya bırakmamasını söyle."

"Pekala, ama ona biraz hak vermelisin. O on yaşında değil, yirmi yedi yaşında."

"Söz ver," diye ısrar etti.

"Pekâlâ. Söz veriyorum. Kahvaltımı bitirdiğimde arayacağım."

"Güzel." Telsizi kapattı ama içindeki endişeyi atamadı.

Bölüm 43

TYLER KENDİNİ CENAZENİN BODRUM KAPISINDAN İÇERİ ATTI eve geldi, ayakkabılarını çıkardı ve arka merdivenlerden yatak odasına koştu. Willamina'nın mutfakta kahvaltı hazırladığını ve mutfak televizyonunda CNN'in bangır bangır çaldığını duyabiliyordu. Hizmetçisi on yıl önce televizyon için ısrar etmişti ve Tyler'ın bildiği kadarıyla, haberler ve *Oprah* dışında hiçbir şey izlememişti.

Banyoya geçti ve kanlı gömleğini çıkardı. Şerifin ofisinin penceresinden sürünerek çıkmak hiç de kolay olmamıştı. Yarı yolda sıkışmış ve muhtemelen on kilo verene kadar orada kalacağına karar vermişti ama sonunda takım elbise ceketini ve yeleğinden kurtulduktan sonra ofis penceresinin altındaki gül ağaçlarına düşmüştü.

Orada kanlar içinde kalmış ve ne yazık ki kurtulması için verilen savaşta birkaç gül ağacı ölmüştü.

Eski bir filmdeki hırsız gibi karanlık sokaklarda hızla ilerledi, sürekli hareket halindeydi ve cenaze evine iki blok kala nefes nefese kalmıştı.

Artık yaralarını tedavi etmekle uğraşmıyordu; sadece başka bir beyaz tişört giydi ve ardından yıllardır giymediği eski bir sweatshirt'ü ve daha da eski bir çift tenis ayakkabısını çekti. Son yirmi yıldır her gün aynı şekilde giyinmeye başlamıştı. Her zaman kolalı bir elbise gömleği. Hafta sonu ise her zaman bir takım elbise ya da spor ceket. Her zaman cilalı ayakkabılar.

Aynaya baktı ve turuncu UT gömleğinin içinde baskıya karar verdiğine karar verdi ama bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Bir görevdeydi.

Merdivenlerden koşarak indi, bodrum kapısından sıvıştı ve evden çiçek taşımak için kullandıkları eski minibüse tırmandı.

Mezar. Koltuklar tozlu potpuri ve nemli karton gibi kokuyordu ama Tyler minibüsün gözden kaçmayacağını ya da fark edilmeyeceğini umuyordu.

Saralynn tam şehir sınırı tabelasına ulaştığında seslendi. "Hâlâ geliyor musunuz, Sör Şövalye?" diye fısıldadı.

"Geliyorum, Prenses. Sana söylediğim gibi evin etrafında bir kez daha dolaştın mı?" Birinin hâlâ orada eşyalarını topladığını ummuş ve çocuğun uyuduğunu sanmıştı. Gerçekten yalnız olduğuna inanamıyordu.

"Aradım. Annemin stüdyosunu bile aradım. Merdivenleri çıkamıyorum." Bir nefes aldı ve devam etti, "Evde benden başka kimse yok. Annem Liz Teyze'yle gitmemi söyledi ama arabasına bindiğimde çok dolu olduğunu ve annem ve teyzelerle minibüste gitmem gerektiğini söyledi. Garaja kadar gittiğimde minibüs gitmişti."

Onun ağladığını duyabiliyordu ve bu kalbini kırıyordu. Onu birkaç kez koltuk değnekleriyle yürürken görmüştü. Her adım yavaş ve acı verici gibi görünüyordu. Matheson'ların evi büyüktü ve ön merdivenlerden arka tarafa kadar yürümek zorunda kalmıştı.

"Beni terk ettiler," dedi nefes almak için yutkunurken. "Hepsi beni unuttu."

"Hayır yapmadılar, Prenses. Siz en önemli kişisiniz. Sadece her biri sizin başka biriyle birlikte olduğunuzu düşündü."

Onun hıçkırıklarını duydu ve keşke çocuklar hakkında daha fazla bilgiye sahip olsaydım dedi. "Geliyorum," dedi. "Söz veriyorum. Yola çıkıyorum." Ayağı gaz pedalına daha sert bastı. "Birazdan orada olurum. İlaç çantayı hazırlar mısın?"

"Tezgâhın üzerinde gördüm. Birisi paketlemiş olmalı."

"Güzel. Onu al ve benimle ön kapıda buluş."

"Seni sonra arayabilir miyim? Hatırladığım tek telefon numarası Hank Amca'nınki. Benim sayemde özel olarak aldı. Herhangi bir telefonda adımlı hecelediğimde ona ulaşıyorum. Hatta son *N'yi atlasam* bile ona ulaşabiliyorum."

"Emin ol geri arayabilirsin. Oraya varana kadar Hank amcanın telefonunu elimde tutacağım." Tyler, Hank'in ona sadece adını hecelemeyi değil, kendisini aramayı da öğretmiş olmasının ilginçliğine gülümsedi. "Eşyalarını topla ve sonra beni ara."

"Ne gibi şeyler?"

"Şey ..." Küçük kızların neyin önemli olduğunu düşünecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bir prensesin her zaman yanında olması gereken şeyler."

"Oh," dedi. "Ben toplarım."

Kadın telefonu kapattığında, o eşyalarını toplayana kadar çiftlik evini görebileceğini umarak telefonu kapattı.

Lone Oak Yolu'na döndü ve Truman kapısını geçtikten hemen sonra barikatı gördü. Saralynn'e ulaşmak için Jeremiah'ın evini geçmesi gerekiyordu ve araba sayısına bakılırsa başka yolu yoktu. Ne de olsa kilitli bir ofisten kaçmıştı. Bir şekilde bu bir artı olamazdı. Artık kaçak bir adamdı. Olması gereken son şey Saralynn'e ulaşmadan önce yakalanmaktı.

Kendi kendine gülererek, bu gece Katherine'e e-posta gönderip macerasını anlatmak için sabırsızlanıyordu. Elbette birkaç ayrıntıyı atlaması gerekecekti.

Tyler yoldan çekildi ve düşünmeye çalıştı. Yanında harita yoktu ama zihninde bütün arka yolları görebiliyordu. Hatta dün Hank'e bir tanesinden bahsetmişti.

Tyler geri dönerek, yüz yıl önce Matheson arazisinden bufalo kemiklerinin taşındığı yolu işaretleyen araba izlerine giden bir arka yola yöneldi.

Patikanın olduğu yere ulaştığında hava tamamen aydınlanmıştı ve sevinçle, arada sırada toprakta yolu işaret eden hafif izler görebiliyordu. Arabayı sürerken başka bir şey daha gördü. Duman, yuvarlanan uzun bir bulut gibi ona doğru ilerliyordu. Hâlâ kilometrelerce uzaktaydı ama çiftlik evine giden doğrudan bir yol üzerinde görünüyordu.

Tyler, muhtemelen eski minibüsü hurda yığınınna gönderdiğini umursamadan motoru çalıştırdı. Saralynn'e ulaşmak zorundaydı.

Ön kapıya yanaştığında ev karanlıktı. Minibüsü çalışır halde bırakarak dışarı fırladı ve merdivenleri hızla çıktı.

"Saralynn!" diye bağırdı.

Görünürde yoktu. Kapıyı denedi.

Kilitli.

Panik tüm vücudunu sarstı. Kapıya vurmaya denedi, sonra dinledi. Hiçbir şey yoktu. Endişeden aklı başından gitmiş bir halde ve yangının yaklaşmakta olduğunun kokusunu alarak evin içinde dolaşmaya başladı; her pencereyi, her kapıyı denerken çiçeklere basıyor, saksıları deviriyordu.

Hepsi kilitliydi. Nasıl olur da beş kadın her kapıyı kilitleyerek evden ayrılır ve Saralynn'i almayı unutmaz?

Birinin yeni ekilmiş gibi görünen bir bahçeye damlayan bir bahçe hortumu bıraktığı çamurda yuvarlandı. Ayağa kalkarak, artık sırlıslık ve kirliliği olan turuncu gömleğini çıkardı ve evin etrafında dönmeye devam etti.

"Saralynn!" Gitmeyecekti, onu bulana kadar gidemezdi. Tekrar tökezledi, sadece pencereleri izliyordu, ayağını değil. Bir dal omzuna takıldı ve gömleğinin pamuğunu yırtarken derisini kana buladı.

Cebindeki telefonun titrediğini hissettiğinde tam bir daire çizmiş ve bir diğerine başlamıştı.

"Saralynn!" Sakin görünmeye çalıştı. "Ben buradayım."

"Sör Şövalye," dedi. "Eşyalarımı taşıyamıyorum ve koltuk değnekleriyle yürüyemiyorum. Bana yardım eder misiniz?"

"Neredesin?" Artık ateşin kokusunu alabiliyordu ve giderek yaklaştığını biliyordu. Kaybedecek zamanları yoktu. Başka bir çocuk olsaydı, ona koşması için bağırırdı ama küçük prensesi zar zor yürüyebiliyordu ve acele ederse düşüp kendini yaralayabilirdi.

"Mutfak yanındaki yatak odamdayım."

Tyler mutfak kapısı gibi görünen bir şeye baktı. Birkaç metre ötede, bir bankın üzerinde bahçe aletlerini gördü. Hiç tereddüt etmeden bir suç işledi. Çapayı kaptı, bir sopa gibi kaldırdı ve kapının camını kırdı.

Bir dakika sonra içeri girmiş ve mutfak dışındaki ilk odaya doğru ilerliyordu. "Prenses?" diye bağırdı.

Çamaşır odasının kapısını açtı ve neredeyse yüksek sesle küfredecekti. "Prenses," diye tekrar seslendi başka bir kapıya doğru ilerlerken

"Evet," diye yanıtladı kadın, tam da adam bir sonraki kapıyı açarken.

Yatağında oturuyordu, oyuncakları etrafındaydı. İçini bir rahatlama kapladı.

Ona gülümsedi. "Tam bir karmaşasınız, Sör Şövalye."

Giysi dolabının aynasında kendine bir göz attı; gömleği kan içindeydi, yüzü ve elleri çamur içindeydi ve dünden beri taradığını hatırlamadığı saçlarını örtecek bir şapkası bile yoktu. "Bugün kendi payıma düşen ejderhalarla savaştım."

Ona doğru bir adım atarak, bildiği kadarıyla kibarca eğildi. "Gitmeye hazır mısınız Prenses?"

Oyuncakları çamaşır torbasına benzeyen bir şeyin içine doldurdu. "Ben hazırım."

Tyler sağlık çantasını bir omzuna, oyuncak çantasını da diğer omzuna bağladıktan sonra Hank'in lokantada yaptığı gibi onu dikkatle kaldırdı.

İnce kollarını onun boynuna doladı ve evin içinden ön kapıya doğru ilerlerken sıkıca tutundu. Onun kırık camları ya da evinin arkasına doğru ilerleyen dumanı görmesini istemiyordu.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı ve yanağını onun omzuna yasladı. "Sen şimdi uyu küçüğüm; ben seni kasabaya götüreceğim. Teyzenin spor arabasını ya da büyükannenin eski minibüsünü bulmak zor olmasa gerek.

Kısa sürede

battaniyeye sarılıp sabah uykusuna yatmak." "Tamam." Sesi neredeyse uyuyor gibiydi.

Tyler gülümsedi. Onu zamanında yakalamıştı.

Ön kapıya vardığında tokmağı çevirdi ve kaosun içine adımını attı.

Bölüm 44

ALEX MATHESON'A ZORLA GİRİLDİĞİNİ DUYMUŞ

telsizle eve haber veriyordu. Hank, evindeki kadınların korkularını gidermek için alarm taktıran birkaç çiftlik sahibinden biriydi. Hank'in evi gösterişli bir yer değildi ama annesinin çömlekleri ve kız kardeşinin sanat eserleri arasında, birileri yangını fırsat bilip biraz yağma yapmaya karar vermiş olabilirdi.

Katherine onun dikkatini çekti. "Git," dedi. "Şu alarmı kontrol et. Burada yapabileceğiniz fazla bir şey yok."

Alex başıyla onayladı ve arabasına bindi. Yola ulaşmak için açık araziden geçmesi ve sonra Matheson çiftliğinin girişine girmek için neredeyse Lone Oak Yolu'na geri dönmesi gerekiyordu.

Beş dakika sürmüştü ve arabayı durdurduğunda, Trooper Davis çoktan oraya varmış, silahını çekmiş ve bekliyordu.

"O içeride," diye tersledi Davis. "Hızlı bir kaçış yapabilmek için minibüsünü çalışır durumda bıraktı. Bırak bu işi ben halledeyim, McAllen."

Tam o sırada kapı açıldı ve çamur ve kanla kaplı bir adam iterek dışarı çıktı. Her iki omzunda da çantalar ve kucağında bir çocuk vardı.

Saralynn!

Alex hareket etmeye başladı ama Davis bağırırken bir eliyle onu geri itti. "Bir adım daha atarsan ölürsün, Wright."

Tyler Wright mı? Onu tanımamıştı bile. Bu imkansızdı. Bir çeşit hastalıklı rüya. Tyler'ı takım elbisesinde bir leke ile bile hiç görmemişti ve neden Saralynn'i alsın ki?

Alex minibüse baktı. Genellikle cenaze evinin arka tarafına park edilen minibüstü bu.

Davis, "Çocuğu yere bırak ve kapıdan uzaklaş," diye emretti.

Tyler, "Hayır," diye cevap verdi. "Onu yere bırakmayacağım."

Davis beylik silahını Tyler'ın kafasına doğru kaldırdı.

Alex tepki verdi. Nasıl görünürse görünsün, Hank'in sözleri ona geri geldi. *Tyler suçlu değil.*

"Ateş etme Davis!" diye emretti ve askerin önünden çekilip Hank'in arkadaşına doğru ilerledi. Eğer Hank adama bu kadar inanıyorsa, o da ona biraz inanabilirdi.

"Burada neler oluyor Tyler?" Alex tersledi.

Gözlerinde korkuyla ona baktı.

"Yolumdan çekil, McAllen. Atışımı engelliyorsun!" Davis bağırdı. "Çocuk kaçıran bir sapığa yapılacak tek bir şey vardır."

Alex kıpırdamadı ve Davis'in nefesinin altında "Orospu" diye mırıldandığını duydu. Tyler başını hafifçe eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Saralynn'i yanlışlıkla bıraktılar ve onu almak için ofisinizden kaçmak zorunda kaldım. Düşüğüm gülleri ve kırdığım pencereyi yerine koyacağım ama onu sert zemin."

Alex küçük kıza baktı. "İyi misin tatlım?"

"Ben bir prensesim," diye fısıldadı uyuklu bir sesle, "ve Sör Şövalye beni kurtarmaya geldi."

Alex Tyler'a gülümsedi. "Bir şövalye için bile zor zamanlar geçirdin."

Gülümsemeyi başardı. "Sadece işin bir parçası."

Alex kollarını uzattı ve Saralynn'i kaldırdı. "Benimle gelmeye ne dersin? Arabamda bir battaniye var ve büyükannenin bulana kadar seni gezdireceğim."

Verandadan uzaklaştığında, Trooper Davis Tyler Wright'ı yere çarptı. Kafası taş basamaklara çarptığında kavun gibi bir gümbürtü çıkardı. Davis, Tyler'ın ellerini arkasından tutup ona haklarını okumaya başladığında Alex, Saralynn'in görüşünü engellemek için döndü.

Alex, "Buna hiç gerek yoktu, Davis," dedi.

Tyler'ı ayağa kaldırırken gülümsedi. "Oh, evet, doğruyu yanlış biliyorsun, değil mi Şerif? İşe girerken uyumak sana polis olmak hakkında bilmen gereken her şeyi öğretti mi?"

Alex arabasına doğru yöneldi. Saralynn'in güvende olduğundan emin olur olmaz Davis ile ilgilenecekti. Yemin ettiği günden beri ona karşı bir şeyleri vardı ve şimdi nefret yüzeye kaynıyordu. Davis, Tyler'ın işlediğini düşündüğü suçtan dolayı kızgın ya da yangınlardan dolayı sinirli değildi. Ona öfkeliydi. Bunu sözlerinde duyabiliyor, yüzünde hissedebiliyordu.

bakışlar. Belki de her zaman oradaydı, derinlerde kaynıyordu, ama hiç şüphesiz biliyordu ki, yürüyüşe çarpanın kafası olmasını diliyordu.

Hank'in Dodge'u, sanki havalanmak üzereymiş gibi görünen bir hızla otlakta uçarak geldi. Tam zamanında frene basmış ve çiçek tarhlarına doğru kaymıştı. Bir an sonra arabadan çıkmıştı.

"Hırsızı yakaladık!" Davis gururla bağırdı. "İki çanta dolusu ganimeti ve yeğenini alıp kaçtı."

Hank yola fırladı ve Alex'in önünde durdu. Kirli, dumanla kaplı elini Saralynn'in başının arkasına koydu. "İyi misin?"

Başını salladı. "Telefonunuzu aradığımda Sör Şövalye benim için geldi."

Hank'in bilmesi gereken tek şey bu gibi görünüyordu. Alex Saralynn'i aceleyle arabaya götürürken o da Davis'e doğru ilerledi. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama konuşulan dilin çocuklar için olmadığını tahmin ediyordu. Radyoyu açarak küçük kızdan birkaç dakika arabada kalacağına dair söz aldı.

Saralynn kolçağa yaslandı, cevap veremeyecek kadar yorgun görünüyordu.

Alex onun üzerini bir ceketle örtüp kapıyı kapattıktan sonra Binbaşı Cummings'in Hank'in Dodge'unda oturduğunu fark etti. Kadın her zamanki gibi etrafındaki her şeyi inceliyor gibiydi.

Alex adamlarına doğru yürüdü. Trooper Davis'in sorunu her neyse, şimdi ve burada halledeceklerdi. Çoğu kişinin erkek işi olarak gördüğü bir işte kadın olmasından mı nefret ediyordu yoksa tüm ilçeden mi nefret ediyordu bilinmez ama Alex onun bu tavrını daha fazla görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

Hank, Davis'le burun burunaydı ve Tyler Wright'ın kelepçelerini çıkarmasını istiyordu.

Tyler, ayaklarını iki yana açmış, düşmemek için tüm çabasını harcıyormuş gibi başı öne eğik duruyordu. Alnının bir yerinden ayaklarının arasındaki su birikintisine kan damlıyordu.

"Yani seni kör etmeye ve Tanrı bilir yeğeninle neler yapmaya çalıştıktan sonra onu öylece bırakmamı mı istiyorsun?" Davis araya girdiği için Hank'i vuracak kadar kızgın görünüyordu. "Sen de şu uyuyan şerif kadar beyin özürlüsün-"

Hank'in yumrukları Davis'e öyle sert çarptı ki, adam geriye doğru devrildi ve neredeyse Tyler'ı da beraberinde götürüyordu.

"İşte bu kadar!" Davis tek dizinin üzerine çöker çökmez şöyle dedi. "Seni bir kanun görevlisine saldırmaktan tutukluyorum. Arkanı dön Matheson ve ellerini başının arkasında birleştir."

Hank elini yumruk yapmak dışında hareket etmedi. "Arazimden defol," dedi alçak ve öfkeli bir ses tonuyla.

Alex bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. "Bekle!" İki adamın arasına doğru ilerledi. "Bu çok saçma."

Davis ona döndü ama sözleri Hank içindi. "Bu kasabada kimsenin bu kadınla konuştuğuna inanamıyorum, özellikle de senin. En iyi arkadaşının ölümünün sebebinin o olduğunu bilmiyor musun? Bilmem gerekirdi, hem Warren hem de ortağıyla çalıştım. Senin hakkında konuştuğunu duydum ve Warren öldükten sonra ortağının, kardeşi arka yolda öldürülürken Alex'le o gece ne yaptığını anlattığını duydum."

Hank tokat yemiş gibi geri çekildi. "Sen delisin."

Davis gülümsedi, sözlerinin herhangi bir yumruğun verebileceğinden daha fazla acı verdiğini hissediyordu. "Öyle miyim? Neden ona kardeşi vurulduğunda ne yaptığını sormuyorsun? Ya da daha iyisi, kiminle birlikte olduğunu. Warren'ın ortağına geride kalıp oynaması için yalvarmamış olsaydı, Warren'ın o gece desteği olurdu. Vurulmayacaktı."

Davis Tyler'ı öne çekti, artık şerifle ya da itfaiye şefiyle uğraşmakla ilgilenmiyordu. Sözlerinin ikisini de yaraladığını biliyordu. "Size karşı resmi bir şikayette bulunmak için üç yıl bekledim, Şerif." Son kelimeyi sanki ağzında kirli bir tat varmış gibi söyledi. "Rozetini alacağım McAllen ve bu yangınla işin bittiğinde seni bekleyen bir tutuklama emri olacak Matheson. Harmony'dekiler ikinizi de kasabadan kovmazlarsa hiç şaşırmam."

Tyler'ı iki basamak aşağı iten Trooper Davis, binbaşı öne çıkıp oyuncak dolu çantayı yere bıraktığında donakaldı. "Bir adamın çalması için ilginç şeyler," dedi sakın bir şekilde. "Oyuncaklar ve küçük bir torba ilaç."

Alex, Davis'in yüzündeki şaşkınlığı izledi. İlk kez mantığını sorguluyor gibiydi.

"Bir çocuğun hayatını kurtardığı için bir adamı tutukluyorsunuz." Binbaşı Cummings 1.80 boyunda doğruldu. "Eğer o kelepçeleri çıkarmazsanız, sadece kovulmakla kalmayıp, emekliliğinizdeki her kuruş için dava edilmenizi de sağlayacağım."

Alex, binbaşının Davis'e tek çıkışını vermeden önce gülümsediğine yemin etti. "Şimdi, Trooper, sana barikata geri dönmeni ve orada kalmanı öneririm. Şerif McAllen buradaki her şeyi senin yardımın olmadan halledecektir."

Davis hırladı. Onlardan biriyle, belki ikisiyle dövüşebilirdi ama görünüşe göre ona karşı birleşmeye karar vermişlerdi. Tyler'ın kelepçelerini çekip çıkardı. "Haklısın. Ufak tefek hırsızlıklardan daha büyük sorunlarımız var."

Alex söyleyecek bir şey bulamadan adam gitmişti. Her zaman iyi bir şerif olduğunu, her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünmüştü ama az önce bir ustanın iş başında olduğuna tanık olmuştu. İçinden bir ses Katherine Cummings'in bir orduyu dize getirip kazanabileceğini söylüyordu.

Hank, Tyler'ın kruvazöre binmesine yardım ederken Binbaşı Cummings oyuncakları topladı. Basit görevini bitirdiğinde, bir anne kadar sakın bir şekilde, "Şimdi, elimizdeki krize geri dönelim. Şerif, o zavallı adamı hastaneye götürüp çocuğu güvenli bir yere bırakırsanız, ben de şefle birlikte yangına geri döner ve sizi haberdar ederim."

"Şef," dedi binbaşı Hank'e, "söndürmemiz gereken bir yangın var. Diğer her şeyi bir kenara bırakın."

Bir kez başını salladı ve Alex'e bakmadan hışımla kamyonetine döndü.

Adam birkaç dakika önce eve döndüğü hızla duman bulutuna geri dönmeden önce Katherine aceleyle arabaya tırmandı.

Bölüm 45

REAGAN, BİRİNİN ÖN KAPIYA VURMASIYLA UYANDI.

Kot pantolonunu giydi, uyurken giydiği tişörtü içine soktu ve merdivenlerden aşağı koştu.

Jeremiah Amca zaten oradaydı ve tamamen giyinmişti.

Noah verandada duruyordu, bir gün Öncesine göre sadece biraz daha iyi görünüyordu. Hâlâ her yerinde bandajlar ve çürükler vardı.

"Burası hastane değil evlat," dedi Jeremiah. "Sanırım yanlış yere geldin."

Reagan, seksen altı yaşında komedi kariyerine başlaması gerektiğini düşünüyor gibi görünen amcasının etrafında dolaştı. "Ne oldu, Vaiz? Çok önemli bir şey olmasaydı Noah burada olmazdı."

"Yangın bu tarafa doğru yayılıyor," dedi. "Sizi uyarmaya geldim. Dışarı çıkmanız gerekiyor."

Jeremiah, "Toprağımı terk etmiyorum," dedi ve mutfığa doğru geri döndü.

"Ben de bu yüzden buradayım," dedi Noah. "Kimseyi dinlemeyeceğini biliyordum."

Jeremiah geri döndü. "Sen de seni dinleyeceğimi mi sandın, evlat?"

Noah başını salladı. "Hayır. Rea'yı çıkarmaya geldim. Kalmana engel olamam ama onun güvenli bir yerde olması gerekiyor."

Nuh'tan Jeremiah'ya baktı. "Amcamla kalıyorum." "Hayır, kalmıyorsun," dedi iki adam da aynı anda.

"Bu toprakları terk etmeyeceğim." Sanki ikisiyle de savaşmak istiyormuş gibi duruşunu genişletti. "Kalıyorum ve savaşıyorum. Bana ne yapacağımı söyle."

Jeremiah neredeyse gülümsedi. "Bu doğru. Trumanlar kalır ve savaşır, ne olursa olsun." Ona ne yapması gerektiğini söylemeye hiç çalışmamıştı ve şimdi de başlamayacaktı.

Noah uzun bir nefes aldı. "O zaman anlaştık. Yangınlar başladığında, dünyanın en inatçı iki insanının yanında olacağım."

Jeremiah başını salladı. "Biz pek ordu sayılmayız. Yaşlı bir adam, dağılmış bir çocuk ve bir kız. Eğer ateşin yerinde olsaydım, şu anda gerçekten korkuyor olurdum." Şapkasına uzandı ve Noah'nın etrafından dolaştı.

"Nereye gidiyorsun?" Reagan sonunda sesini buldu.

"Meyve bahçesine gidip suyu açacağım. Şafakta dumanı gördüm ve iki yel değirmenini de çalıştırdım. Eğer yangın buraya kadar gelebilirse, önce meyve bahçesini yakmaya çalışacaktır. Sulama sistemi birkaç saat içinde toprağı iyice ıslatacak ve eğer yangın çok yaklaşırsa, su tankını aşağı çekip yüz metre boyunca her yeri sular altında bırakacağım."

Yaşlı adamın küçük arabasına binişini izlediler. Yaşlı köpek yolcu koltuğuna atladı ve meyve bahçesine giden patikadan aşağı doğru yola koyuldular.

Reagan Noah'a baktı. "Ne yapacağız Vaiz? Beklemekten başka yardım edebileceğimiz yollar da olmalı."

"Su hortumlarını açın. Islatabildiğiniz her şeyi ıslatın." Noah ona baktı. "Rea, eğer yangın gelirse, burayla yol arasındaki yaşlı yaprak dökmeyen ağaçları ve uzun çalılıkları vuracaktır. Eğer çok uzun süre kalırsak, buradan çıkamayabiliriz."

"Ben kalıyorum," dedi. "Şimdi ne yapacağız?"

Başını iki yana salladı. "Pek bir şey bilmiyorum. Sadece birkaç gün eğitim aldım ve onun da çoğu ne zaman çıkılacağı üzerineydi."

Dışarı çıktılar. "Sanırım kovaları toplayacağız," dedi, "su tutabilecek her şeyi ve eski battaniyeleri. Bunları evin ve ahırın etrafına yerleştirirsek, otlar tuttuğunda belki karşı koyabiliriz."

Reagan etrafına bakındı. "Peki ya ağaçlar?" Evin etrafı çevriliydi. Kıştan kurumuş yaşlı karaağaçlar, her direğin ve borunun etrafında dolanan her türden kahverengi sarmaşıklar, budanması gereken yıllar geçmiş çalılar. "Ağaçlardan biri evin üzerine düşerse yanar. Ağaçlar bizi engellediği için itfaiye aracı bile bize ulaşamaz."

Noah çiftliğe baktı, şu anki huzuru değil, gelebilecek dehşeti görüyordu. "Daha geniş bir çember oluşturmaliyiz. Sadece evi değil, etraftaki tüm bu ağaçları."

Evin etrafını çevreleyen, altlarında barakalar ve ahırlar bulunan yüz yıllık karaağaçlara baktı. Jeremiah Amca otuz yıldır bir parça odun bile taşımamıştı. Yeni tavuk kümesi bile evin önüne inşa edilmişti.

eski olan. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı, büyük bir şenlik ateşinin ortasında durduğunu fark etti.

"Çapa yapacak durumda değilim ve traktörümüz de yok. Hâlâ gitmeyi düşünüyorum."

"Bir traktörümüz var, birkaç tane. Birini kullanabilir misin?"

Başını salladı. "Çapa yapmaktan ya da ot yangınlarıyla mücadele etmekten daha kolay."

Kamyonetine binmesine yardım etti ve Jeremiah'nın değerli koleksiyonunu bir ahırda sakladığı evin arkasına gittiler. Reagan'ın yaşlı adamın nasıl tepki vereceğini düşünecek zamanı yoktu. "Anahtarlar, anahtar alan birkaç tanesinin içinde. Hangisinin işinizi göreceğini düşünüyorsanız onu seçin, ben de kapılardan geçirmenize yardım edeyim."

Noah etraflarında dolaştı. "Bunlar çok güzel."

"Birini seç!"

Dakikalar sonra, ahırın ve evin etrafında geniş bir sıra halinde toprağın üzerinde dönüyorlardı. Reagan onunla birlikte sürüyor, tek eliyle sürerken diğer eliyle de yan tarafını tutarak vitesleri kullanmasına yardım ediyordu. Acı çekiyorsa bile bundan hiç bahsetmiyordu.

Yıllar önce Trumanlar tarafından dikilmiş olan ağaç gruplarını teker teker çevrelediler. Oluşturdıkları toprak sıra toprağı yaraladı. Reagan, yarın sabah, eğer bu yerde bir yarın sabah olacaksa, Jeremiah Amca'nın bu topraklara bakamayacağını ve büyükbabasının yaptığı gibi vahşi ve evcilleşmemiş göremeyeceğini fark ederek gözyaşlarına karşı koydu. Ama, diye düşündü, oturacak bir verandası olacaktı.

Evin etrafındaki toprak bir metreye ulaştığında, Noah başka bir traktörle bir hendek kazdı ve Reagan hendeği suyla doldurmaya başladı. Ev, küçük bir hendekle çevrili bir kale gibi görünmeye başlamıştı.

"Gidip Jeremiah Amca'yı kontrol edelim mi?" Truman arazisi ile Matheson arazisinin sınırı boyunca uzanan ağaç sırasını görebiliyordu. Meyve bahçesi dışında hiçbir şey umurunda olmayabilirdi ama Reagan hepsini seviyordu. Her santimini. "Sence o iyi mi?"

Noah başını salladı. "O olmak istediği yerde. O meyve bahçesi dışında hiçbir şeyin onun için önemli olduğunu sanmıyorum. Arabası var. Eğer yangın ağaçları alırsa, buraya dönmeyi başaracaktır."

Bölüm 46

HANK SAYISIZLIĞIN SÖNÜK ACISINDAN BAŞKA BİR ŞEY HİSSETMEDİ

çalıştı. Kendi kendine, düşüncelerini yangına ve bundan sonra ne yapacağına odaklamasını ve başka hiçbir şeyle ilgili duygularının su yüzüne çıkmasına izin vermemesini söyledi.

İzlerken toprağı yanıyordu. Yeğeni ilacını almadan daha uzun süre kalsaydı ölebilirdi. Tyler onu kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu ve bir noktada Trooper Davis, Hank'i bir kanun memuruna saldırmaktan tutuklamasa bile, muhtemelen Hank'in ona attığı yumruğu ve biraz daha fazlasını geri verecekti.

Hank bunların hiçbirini düşünemezdi. Savaşması gereken bir yangın vardı. Yorgunluktan yere yığılana ve onu götürmek zorunda kalana kadar yerinde kalmayı planlıyordu. Belki o zaman uyuyabilir ve Davis'in Alex hakkında söylediği çirkin şeyleri unutabilirdi. Belki onun gözlerindeki acıyı aklından çıkarabilirdi.

Hank çalışırken, en iyi arkadaşının anıları geri geldi. Warren McAllen'i tanımadığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Birlikte kilisenin kreşine gitmiş, muhtemelen aynı oyuncak için kavga etmişlerdi. Hank ata binerek ve yüzerek geçirdikleri yazları hatırlıyordu. Ve sonra birlikte kaldıkları ve neredeyse ikisinden birinin çıktığı her kız için kavga ettikleri üniversite günlerini. Hayalleri ve evdeki sorunlar hakkında konuşarak geçirdikleri saatleri. Warren onun tamamen güvendiği tek kişiydi. Hank'in babası ölmüştü; annesi her zaman işiyle meşguldü. Warren'ın anne ve babası kavga etmiş, babası da hayatının çoğunu yollarda geçirmişti. Çocukken birbirlerine güvenirlerdi. Erkek olduklarında, ikisi de ihtiyaç duyduklarında diğerinin yanlarında olacağından hiç şüphe etmemişti. Hank bazen Warren'ın hâlâ kapısında dikilip elinde iki longneck ile Hank'e konuşacak vakti olup olmadığını sorduğunu gördüğüne yemin ederdi. İşle, kadınlarla ya da aileyle ilgili sorunlar çözülme bile paylaşıldı.

Warren'dan daha iyi bir arkadaşı olmamıştı. Onun gitmesine izin vermek Hank'in yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. O gece kanlı yolda kendi hayatını Warren'inkiyle değiştirebilseydi, değiştirirdi.

Düşünme, Hank neredeyse çılgılık atıyordu. *Sadece ateşle savaş. Düşünme.* Bir elin kolunu sıvazladığının zar zor fark etti.

"Hank," diye bağırdı Bob McNabb tüm gürültüyü bastırarak. "Binbaşı seni görmek istiyor."

Hank başını salladı ve ateşten uzaklaştı. Kendini kaskatı hissediyordu, sanki sıcakta geçirdiği saatler yüzünden teneke bir adama dönüşmüştü. O kadar çok yeri ağrıyordu ki, hepsi de zar zor fark ettiği donuk bir zonklama halinde birbirine karışmıştı.

Bir şişe su aldı ve kadının herkesin göremeyeceği bir yere kurduğu masaya doğru ilerledi.

Binbaşı Katherine Cummings incelemekte olduğu bir çizelgeden başını kaldırdı. "Şef," dedi.

"Binbaşı," diye cevap verdi. "Bana durmamı söylemeye kalkma."

Gülümsedi. "Zamanımı boşa harcamayacağım. Sadece sonunda kazanıyor gibi görüldüğümüzü söylemek istedim. Saat üçten önce rüzgar çıkmazsa, o zamana kadar yangını kontrol altına alabiliriz. Ulusal Meteoroloji Bürosu ile görüştüm, nispeten sakın bir gün ve hafif bir yağmur ihtimali öngörüyorlar. İhtiyacımız olan mola bu olabilir."

Hank omuzlarındaki düğümleri gevşetmeye çalıştı. "O zamana kadar evimin ne kadarını kaybedeceğiz?"

"Çimlerin ve çitlerin yarısı. Bir ahır. Kuzeydeki tüm ağaçlar. Ama sizin öngörünüz sayesinde evi ve araziye kurtardık."

"Yarısı," dedi, tüm arazisine sahipken burayı zar zor ayakta tuttuğunu düşünerek. Kaybettiği otu karşılamak için yem almak zorunda kalacaktı. Sığırların fiyatına bakılırsa, kışa dayanabilirse şanslı sayılırdı.

Başka bir zaman olsa bu haber bacaklarını bükerdi ama şimdi neredeyse hiç fark edilmiyordu.

"Otuz saattir ayaktasın ve savaşıyorsun, Hank," dedi.

İstifa etmesinin söylenmesini istemiyordu. Bu kelime onun için hiç işe yaramamıştı. "Tyler Wright nasıl?"

"Tyler?"

"Saralynn'i kurtaran adam. Alex şimdiye kadar rapor vermiş olmalıydı. O iyi mi?"

Katherine kaşlarını çattı. "Ben duymadım."

"Onu tanıyor musun?" Hank sordu.

"Hayır." Sanki bir yapbozu bir araya getirmeye çalışıyormuş ama parçalar yerine oturmuyormuş gibi duraksadı. "Başka bir Tyler tanıyorum. Utangaç bir beyefendi."

Kadın yere baktı ve adam onun yanaklarının sanki düşündüğünden daha fazlasını söylemiş gibi kızardığını görünce şaşırdı.

Hank omuz silkti. "Tüm o çamur ve kanın altında bir şövalye vardı, Binbaşı Cummings. Gerçek bir şövalye. Yeğenimin hayatını kurtarmış olabilir."

"Sen öyle diyorsan," diye cevap verdi. "Tek gördüğüm çamur ve kandı ve

...

." Gülümsedi ve ekledi, "Yeğeninizin o pis adamın boynuna sarılma şekli. Ona baktığım anda kaçırılmadığını anladım."

Elli mil ötedeki ilçelerden iki kamyon daha geldi ve adamlar yorgun savaşıları rahatlatmak için harekete geçti.

"Bir saatliğine burayı devralabilirim. Asıl ekipleri dinlenmeleri için çoktan evlerine gönderdiniz." Uzaktan evine baktı. "Git bir duş al ve bir şeyler ye; kendini daha iyi hissedeceksin. Burada hattı tutuyoruz."

Hank sonunda tartışamayacak kadar yorgun olduğu bir noktaya gelmişti. Kadın haklıydı; yeni adamlarla çizgiyi koruyabilirdi. Eldivenlerini kamyonetin arkasına attı ve kurumuş çimlerin üzerinden eve doğru sürdü.

Beş dakika sonra, dış merdivenlerden odalarına çıktı ve çıkarken kıyafetlerini çıkardı. Banyoya ulaştığında, çıkarması gereken tek şey kot pantolonuydu ve sonra tereddüt etmeden serin bir duşa girdi.

Birinin adını seslendiğini duyduğunda suyun durgun akışı tüm düşüncelerini silip süpürmüştü. Bir an suyun altında öylece durdu, dışarı çıkmak istemedi. Sonra duşu kapattı ve duş kapısını açarken bir havlu aldı.

Alex banyo kapısında durmuş ona bakıyordu.

Hank örtünmeye zahmet etmedi. Zaten onun her yerini görmüştü. "Ne istiyorsun?"

"Binbaşı Tyler hakkında bilgi almak istediğinizi söyledi." Hank kurulandı, onun konuşmasını ya da gitmesini bekliyordu. Hangisi olduğu pek umurunda değildi. "Ne olmuş ona?"

"Hastane, Davis'in onu betona çarptığı saç çizgisine üç dikiş attı ve sonra dikişsiz iyileşecek bir düzine derin çizdiği düzelttiler. İyileşecek."

"Güzel. Davis'i durdurmak için zamanında orada olmana sevindim. Yalnız olsaydım muhtemelen beni vuracaktı." Hank onunla hiçbir şey olmamış gibi konuştuğuna inanamıyordu. Belki de ikisi de Davis'in Warren'in ölümünün onun suçu olduğu yorumunu yapmamış gibi davranıyorlardı.

İç çamaşırını çekerek onun dikiz şovuna son verdi.

"Katherine seni kurtardığı için övgüyü hak ediyor. Çok komikti... Hastaneye kadar Saralynn uyudu ve Tyler masada kayıt yaptırana kadar tek kelime etmedi. O sırada bana ela gözlü kadının adını sordu. Katherine dediğimde çok üzgün görünüyordu, sanki bir şey ölmüş gibiydi."

"Onu tanıyor muydu?" Hank temiz bir kot pantolon giydi ve Alex'i iterek çekmecedan bir gömlek aldı.

O da devam etti. "Ona bunu sordum ve hayır dedi."

Hepsi bu kadardı, ikisinin de söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Adam gömleğini tutarak durdu. Kadın gözyaşlarını tutmaya çalışarak durdu, kollarını dünyayı uzakta tutuyormuş gibi kavuşturmuştu.

Küfretti ve gömleğini yatağın üzerine fırlattı. "Buraya gel," diye emretti.

"Neden? Bana vurabilesin diye mi? Benden ne kadar nefret ettiğini söyleyebilmek için mi?" "Buraya gel." Hank bağırmak istedi ama sesini alçak tuttu. "Ben

Yıllardır sana yakınlaşmaya çalışıyorum ama bu sefer Alexandra, bana doğru bir hamle yapman gerekecek."

Bir adım attı ve adam onun gözlerinde belirsizlikle harmanlanmış bir parça korku gördü. Bu konuda konuşmadıkları zamanlarda bile her zaman onun gücünden yararlanmıştı. Şimdi onun da ondan güç alması gerekiyordu.

Yapacağını bildiği gibi, ona o kadar yakın durdu ki nefesini hissedebildi. Onun yakınlığı vücudundaki tüm gerginliğin kaybolmasına neden oldu. Bu ne zaman olmuştu? Ne zaman onun kayası olmayı bırakmış ve onun kayası olmuştu?

Ellerini yavaşça kaldırdı ve göğsünün üzerinde sıkıca katlanmış kolları boyunca hareket ettirdi. Kadının bileklerini avuçlarının arasına aldı ve kolları yana düşene kadar çekti.

Sonra kollarını ona doladı ve onu her zaman sarılmak istediği şekilde kendine çekti.

Bir an mücadele etti, isyan edecekmiş gibi sertleşti ama ona gelmişti. Odayı geçmişti ve bu sefer onu itmesine izin vermeyecekti.

"Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim ve bunu biliyorsun." Onun saçlarını öptü. "Rahatla, bebeğim."

Yavaşça onun karşısında eridi ve kollarını kaldırarak adamın omuzlarına koydu. Kız ona doğru sallandığında, adam ellerini serbest bırakarak kızın yüzünü kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı, kızın mavi gözlerinde gördüğü yaşlardan nefret ediyordu.

"Bir şeyi hemen açıklığa kavuşturalım McAllen," diye söze başladı ve kızın kendisini çekmeye çalıştığını hissetti. Bırakmadı. Bu sefer bırakmayacaktı.

"Davis'in ne dediği umurumda değil. Kardeşine asla kasten zarar vermeyeceğini biliyorum." Onu alnından öptü. "Ve bunu bildiğimi de bilmelisin."

Onu dudaklarından öptü, yıllardır istediği gibi sert ve tamamen. Tutkunun kollarında paramparça olduğunu ve ikisinin de üzerine aktığını hissetti.

Öpücüğü kestiğinde, fısıldadı, "Benim hatamdı Yapmalıydım ..."

Konuşmaya çalışmaktan vazgeçene kadar onu öptü, sonra nefesini tutarken kulağına fısıldadı. "Konuşmak istemiyorum bebeğim. Sadece seninle olmak istiyorum."

Kollarını ona öyle sıkı sarmıştı ki, adam onu kaldırıp yatağa doğru yürürken zar zor nefes alabiliyordu. "Sadece kısa bir süremiz var. Uykuya ya da yemeğe ihtiyacım yok. Sadece sana sarılmaya ihtiyacım var."

Ve sonra vahşi ve güçlü Alex, onun çocukken bile yaptığını hiç görmediği bir şey yaptı.

Kadın ağladı ve adam ona sıkıca sarıldı.

Bölüm 47

TYLER WRIGHT Willamina'yı HASTANE ODASINDA BEKLEDİ ona kıyafet getirmek için. Bir çamur canavarıyla bar kavgasına girmiş gibi görünerek hastaneden çıkmayı reddetti.

Ayrıca, üzerindeki hastane önlüğünün arkaya uymadığını çok iyi bildiği için ayağa kalkmayı da reddetti. Hemşire iki kez gelip ona gidebileceğini ama kıyafetlerini beklemesi gerektiğini söylemişti.

Bu sabah şerifin ofisinden kaçtığı andan itibaren olan her şeyi bir araya getirmeye çalıştı. Her şey, insanların gece geç saatlerde izledikleri ama şafak vakti adını asla hatırlayamadıkları filmlerden biri gibi görünüyordu. Hayatında hiç çılgınca bir şey yapmamıştı ... ta ki bu sabaha kadar. Sabıka kaydı muhtemelen tam bir sayfaydı. Haneye tecavüz. Aşırı hız. Tutuklanmaya direnme.

Ve her şeyin arasında ela gözlü bir kadın görmüştü. Alex onun adının Katherine olduğunu söylemişti ama Tyler yanlış anladığına karar verdi. Belki de hayatının o kötü döneminde Katherine'inin orada olmasını istiyordu. İnternette konuştuğu bir kadın, hayatının en kötü anında karşısına çıkmazdı. Onun Kate'i o Katherine olamazdı.

Hemşire ona asılı bir giysi torbası getirdi ve bunları teslim eden kadının bekleyecek zamanı olmadığını, bugün alışveriş günü olduğunu söylediğini duyurdu. Tyler şaşırmamıştı. Willamina'ya küçük Satürn'ü beş yıl önce almıştı ve henüz ona binmesine izin vermemişti.

Tyler yanında çalışan adamlardan birini arayıp gelip onu almasını istedi, sonra da giyinmek için aceleyle banyoya gitti.

Birkaç dakika sonra siyah Cadillac'a doğru yürüdüğünde, doğru düzgün bir banyo yapmamış olmasına ve alnında kocaman bir yara bandı olmasına rağmen neredeyse normale dönmüş görünüyor ve hissediyordu.

Eve gidip doğruca çalışma odasına geçmeden önce iki duble izburger ve patates kızartması için durdu. E-postalarını açtı. Katherine'den hiç yok.

Ona bir merhaba yazdı ve beklerken hamburgerlerden birini yedi. Tekrar kontrol etti. Cevap yoktu. Diğer hamburgeri ve tüm patates kızartmasını yedi ve bir kez daha denedi.

Kadın cevap vermeyince merdivenlerden odasına çıktı, kapıyı kilitledi, telefonu kapattı ve yatağına gitti.

Sekiz saat sonra, banyo yapıp giyindikten sonra tekrar aşağı indi. Akşam yemeği soğumuştu ama onu bekliyordu. Her kilit kilitliydi. Bütün ışıklar snkt.

Tyler bir şey keşfetti. Kendini bir günlüğüne nöbetten çıkardığında dünya yıkılmamıştı. Onsuz da gayet iyi işliyordu. ieki minibüsü bile Hank'in iftliğinden getirilmiş, yıkanmış ve arka kapıdaki yerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

E-postalarını kontrol ettikten ve hiçbir şey bulamadıktan sonra Tyler geceleri hiç yapmadığı bir şey yaptı. Yürüyüşe ıktı.

Bölüm 48

HANK, ALEXANDRA'YI YATAĞINDA UYURKEN BIRAKIP KAÇTI. odasından çıktı ve ateşin başına döndü. Bir saat onu tutmak için yeterince uzun değildi ama bu da bir başlangıçtı.

İtfaiye araçlarına ulaşmadan önce bile havadaki değişikliği hissedebiliyordu. Rüzgâr durgundu. Hava o kadar kuru ve dumanlı değildi. Bitti diye düşündü. Sonunda bitmişti.

İtfaiyecilerin çoğu hâlâ çalışıyordu ama birkaçı geride durmuş canavarın ölümünü izliyordu.

Hank binbaşının yanına geldi. "Haklıymışsınız."

"Genelde öyleyimdir, en azından iş konusunda." Gülümsedi. "Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar. İşe dönmeye hazır mısın?"

"Evet." Eldivenlerini giydi ve ona göz kırptı. "Bir saatlik dinlenme harikalar yarattı."

Anlamış gibi gülümsedi. "Öyle olmasını umuyordum. Artık döndüğüne göre şerifin ofisine taşınıyorum. Bu iş bitene kadar orada kamp yapmaya karar verdim." Onun için üzülmüş gibi görünüyordu. "Bu iş bitmedi. Bunu biliyorsun, değil mi Hank? Baş belası kundakçımız tekrar saldıracak. Hazırlıklı olmalıyız. Bu işte geçirdiğim yirmi yıl bana birkaç şey öğretti. Birincisi, tekrar saldırdığında daha sert ve hızlı olacak. Tahminimce sinirleniyor ve bu onu dikkatsiz yapacak. Muhtemelen bunu kişisel alıyor. Planını bozduk ve şimdi intikam peşinde."

Hank ekibinin daha güçlü bir darbeyi kaldırıp kaldıramayacağını bilmediğini söylemek istedi ama bunu zamanı geldiğinde düşünecekti. Şimdiye kadar her konuda haklı çıkmıştı. Bu konuda da haklı olduğunu biliyordu. "Kimden intikam?"

"Kim bilir. Sen, şerif, kasaba. Onun güzel yanışını durdurduk ve muhtemelen kızgındır. Karşılık vermek için kendi silahını kullanacaktır. Bizim işimiz

Şimdi yapabileceğimiz tek şey nerede ve belki de ne zaman olduğunu tahmin etmek."

"Yangının söndüğünü öğrenir öğrenmez seninle ofiste buluşacağım." "Bekliyor olacağım."

Hank savaş alanına geri döndü. Kara toprak her yerde görünüyordu. Ateş hâlâ yer yer kıvılcım saçıyordu ama ekipler arazide ilerleyerek onları teker teker söndürüyordu. Willie Davis av sırasında kafese kapatılmış ve artık özgürce koşabilen bir köpek yavrusu gibiydi. Yorgun insanların etrafında daireler çizerek ve bağırarak sıcak noktalara doğru ilerledi.

Hank onlarla bir saat çalıştıktan sonra itfaiye aracına döndü. "Kuzey kenarındaki yangın nasıl?"

Bob kapıdan kafasını uzattı. "Olayı kontrol altına aldılar ama birkaç bin dönümlük güzel doğal çayırılık alanı yaktı."

Hank başını salladı. "Kilometrelerce uzanan çimenleri güzel görmek için Teksas'ta doğmuş olmak gerekir."

"İyi haber şu ki, yağmur yağdığında tekrar büyüyecek."

"Ne zaman," diye yineledi Hank. "Bu kasaba yağmur görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, yağmur yağdığında muhtemelen hepimiz dışarı çıkıp içinde duracağız. Sanırım cam sileceklerimin lastikleri fosilleşmiş."

Bob güldü. "Stella geliyor diyor, hissedebiliyormuş. Birkaç gün uzakta olduğunu ama geleceğini söylüyor."

Hank kamyonu yaslandı, biriyle konuşma ihtiyacı duyuyordu. "Bu yangın sona erdiğinde, kamyonları mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bakıma almamız ve yola çıkmaya hazır hale getirmemiz gerekiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bob. "Son birkaç yangın ayarlanmış görünüyordu. Kanyona indiğimizde bunun da öyle olduğunu göreceğimize bir dolarına bahse girerim. Yangın böcekleri hakkında pek bir şey bilmiyorum ama birçok dizi izliyorum ve bana seri katiller gibilermiş gibi geliyor; yakalanana kadar devam ediyorlar."

Başını sallayarak onaylayan Hank güneye döndü ve çit hattının birkaç metre ötesindeki meyve bahçesine baktı. Ağaçların gölgesinde durmuş onu izleyen yaşlı adamı zar zor seçebiliyordu.

Hank selamlamak için elini kaldırdı. Jeremiah el sallamaya karşılık vermedi. Hank, Jeremiah'nın onu görmediğini mi yoksa tüm Matheson'lara karşı hâlâ kin mi beslediğini bilmiyordu. Sırtarak, teyzesinin yaşlı adama hâlâ ondan bahsederken Gamzeli dediğini düşündü.

Hank temizliğe yardım etmek için geri dönerken, Harmony'nin etrafındaki çemberi zihninin gözünde gördü. Tamamlanmak üzereydi. Burası ile ilk yangın arasında kalan tek yer ya yaşlı Truman'ın evi ya da kurumuş bir dere yatağı boyunca uzanan pamuk ağaçlarının arasına inşa edilmiş harap bir karavan parkı olacaktı. Alüminyum evler kasabanın görüş mesafesine kadar dağılmıştı. Dere yatağının etrafındaki çalı ve ağaçlarda yangın başlarsa, hızla ilerleyecek ve kasabaya ulaşana kadar evleri ve odunları yakacaktı.

Sıcak bir günde, sıcak giysiler içinde Hank üşüdüğünü hissetti. Kundakçı büyük bir yangın çıkarmak istiyorsa, belki de kanyon yangınından daha fazla zarar verecek bir yangın, Truman'ın yerini vuracaktı. Truman'ın halkı hiçbir zaman çiftçilik ya da hayvancılıkla uğraşmamıştı ama ağaç dikmişlerdi. Yoldan evin yüz metre yakınına kadar herdem yeşil ağaçlar, çit hattı boyunca elma ağaçları, ahırların ve depo binalarının etrafına gruplar halinde çam ve meşe. Ve evin etrafındaki yüz yıllık karaağaçlar. Hank, Jeremiah'nın arazisinde ne sakladığını bilmiyordu ama arazinin etrafını ağaçlarla çevirmişti. Oradaki büyük bir yangın, yangını bir yönden kasabaya kadar götürebilir, diğer yönden de Hank'in geri kalan otlarını yok edebilirdi.

Kundakçı Truman'ın evini vurursa, bu bir kabusa dönüşebilir.

Şerifin ofisine vardığında gökyüzü gece mavisiydi ve dumandan arınmıştı.

İlk başta her şey normale dönmüş gibi görünüyordu. Dallas Logan tezgâhın önünde durmuş sokak lambasından şikâyet ediyordu. Dinlenme odasından yanık kahve kokusu geliyordu. Andy telefonlara bakıyordu ve birkaç saat uyumuş gibi görünüyordu.

Sonra Hank değişiklikleri gördü. Binbaşı Cummings bir köşede iki masayı dik açıyla birleştirmiş ve aynı anda iki bilgisayar sistemi üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu. Irene'in ofisinde, okuldan yeni çıkmış gibi görünen bir otoyol devriyesi oturuyordu. Muhtemelen Trooper Davis'in yerine gelmişti.

Hank yüzüncü kez, ağabeyiyle aynı üniformayı giyen bu adamlarla uğraşmanın Alex için ne kadar zor olduğunu düşündü, ama işinin bir parçası olması dışında başka bir nedeni olmasa da bunu yapmıştı. Warren'ın kendisiyle ne kadar gurur duyacağı hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti.

Birkaç muhabir hâlâ etrafta dolanıyor, haberin tamamlanmasını bekliyordu.

Saat onda haberlerde olacaktı ve o da bunu kaçırmayı planlıyordu.

Alex onu selamlamak için odanın karşısına geçti. Onun gözleriyle karşılaştığında daha önce hiç görmediği bir şey gördü: bakışlarında bir huzur. Öfke, endişe ya da hayal kırıklığı yoktu, sadece huzur vardı. Harmony'nin başına gelen en kötü krizin ortasındaydı ama içten içe değişmişti. Davis olmasaydı, Hank taşıdığı suçluluk duygusunu asla bilemeyebilirdi. Eğer bu konuda bir şey söyleseydi, üç yıl önce ona Warren dahil hiç kimsenin onu suçlamayacağını söyleyebilirdi.

"Ne kadar uyudun?" diye sordu dinlenme odasındaki kahve fincanına doğru yürürlerken. Fincanlara uzandıklarında eli onunkinin üzerinde gezindi. Ona dokunma ihtiyacı, asla iyileştiremeyeceğinden korktuğu bir ağrıydı.

"Çok uzun." Gülümsedi. "Yatağın uyumak için çok rahat."

"Ben de öyle."

Gülümsemesini gizlemek için fincanını yukarı kaldırdı. "Bu teoriyi bir gün test edebilirim ama şu anda bize bakan önemli bir kişi var."

Etrafına bakındı. Katherine Cummings elinde bir sürü çıktı ile Alex'in kapısında bekliyordu.

Ona doğru ilerlerken, Andy Daily sevkiyat masasını terk etti ve cepleri bozuk paralarla dolup taşarak aceleyle odanın karşısına geçti. "Her şeyin bitmiş olması iyi hissettirmiyor mu, Şef?"

"Evet," diye yanıtladı Hank, Andy ile konuşmak için yavaşlayarak.

"Bu gerçekten heyecan vericiydi." Andy neredeyse enerjiyle dans ediyordu. "Keşke yangınla daha fazla mücadele edebilseydim ama burada bana ihtiyaç vardı. Yangının Dallas'taki istasyonlara kadar ulaştığını duydum. Bir gece sırf kapağında *Harmony Fires yazan bir* ya da iki gazete almak için oraya gitmeyi düşündüm. Yangın bizi gerçekten gündeme getirdi."

Andy, Hank'in o güne kadar gördüğü en eski Toyota pikabı kullanıyordu. Genellikle içinde Andy'nin bozuk çamaşır ya da kurutma makinelerinden bir ya da ikisinin tıkırdadığı bu hurda yığınının kasabanın on mil dışına kadar gidebilmesine şaşırmıştı. Dallas'a kadar gidebileceğine ihtimal vermiyordu.

Hank, Alex ve binbaşıya içeri girmelerini işaret etti. "Yardımların için teşekkürler Andy. Sen olmasan bunu başaramazdık." Aslında Andy konuşmakta çalışmaktan çok daha iyiydi, şimdi bir örnek teşkil ediyordu ama Hank adamın sırtının sıvazlanmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Gönüllüler hiçbir şey istemez. Bir teşekkür küçük bir ödül gibi görünüyordu.

"Hiç böyle bir yangın görmemiştim." Andy sanki gerçekten korkmuş gibi

titriyordu. "Sanki kıyamet günü siyah bir duman bulutunun üzerinde geliyordu ve biz

rüzgara karşı duran kürdanlardan daha fazla."

"Bana şairlik taslamayacaksın, değil mi Andy?"

"Hayır." Kendini biraz fazla kaptırmış olabileceğini fark etmiş gibiydi. "İşe dönsen iyi olacak. Vardiyamın bitmesine daha bir saat var."

Hank fincanını selamlamak için kaldırdı ve yalnız adamın sevkıyat masasındaki sandalyesine oturmasını izledi. Andy herkesin tanıdığı ama çok az kişinin arkadaş diyebileceği türden bir adamdı. Üniversitede kampüs temizlik ekibine yardım etmek için değil, birlikte takılabileceği neredeyse bir arkadaş grubuna sahip olmak için katılan türden biriydi.

Hank, Alex'in ofisine girdiğinde şerif ve binbaşının çoktan kafa kafaya vermiş konuştuklarını fark etti. İki kadın böyle bir şey yaptığında, bunun odadaki tek erkek için asla iyi olmadığını tecrübe etmişti.

Nöbet tutmakla ilgili tüm planlarını özetleyemeden Hank'in telefonu çaldı. Kız kardeşi Liz'in numarasını gördü ve Tyler'a telefonu saklamasını söylemek için çok geç olup olmadığını merak etti.

Dışarı çıkıp cep telefonunu açarken, "Affedersiniz," dedi. Liz onun merhaba demesini beklemeden, "Hank," dedi.

"Annem ve Claire bana çok kızgın. Saralynn'in geride kalması benim suçum değildi. Arabam zaten doluydu; ne yapmam gerekiyordu, valizimi mi boşaltacaktım? Annem ve teyzelerle birlikte bir sürü oda vardı. Bu kadar erken ayrılmayı planladıklarını bilmiyordum ve Claire onun annesi, o aptal tablolarla gitmeden önce onu bir arabaya bindirmeliydi."

"Liz." Hank onun sözünü kesti. "Ben de sana kızgınım. Aslında çok kızgınım. O yüzden beni aranmayacaklar listesine ekle." Yangın yerinde telsize cevap vermenin ve annesinin Saralynn'i bulamadıklarını söylediğini duymanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak telefonu kapattı.

Liz hemen tekrar aramaya başlayınca şaşırmadı. Hank çalmasına izin verdi. Liz en küçükleriydi. Büyürken hep onun ihtiyaç duyduğu yerlerde durmuşlar, onun yemek yediği yerlerde yemek yemişler, onun gitmek istediği yerlere tatile gitmişlerdi. Doğduğundan beri aileyi o yönetiyordu, kendinden başka kimseyi düşünmüyordu. Kocasının onu boşamasına şaşmamalıydı. Hank ondan boşanmak istiyordu ve kanlıydı.

Ailenin bir araya gelip onu çiftlikten atmak için oy kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu.

"Kız kardeşini öldürmeyi planlamayı bırak ve buraya geri dön." Alex'in sesi ve eli onu ofis kapısına doğru çekti.

"Kulak misafiri oldun."

"Liz, Saralynn'i terk etmek istememişti. Bu bir kazaydı. O sadece düşünmüyordu."

Hank başını salladı. "Çalışmak, okula gitmek, ev işlerine yardım etmek ya da herhangi bir şey yapmak istemiyor. Sanırım ailenin evcil hayvanı olmak için kampanya yürütüyor. Onun için her şeyi bizim yapmamızı istiyor, buna onu kırpmaya ve kene için yıkamaya götürmek de dahil. Bıktım artık. Terk ettiği o serseri kocasını arayıp onu geri almasını talep etmeyi düşünüyorum."

"Bu kadar çok kadınla yaşayan bir adam için pek bir şey anlamıyorsun. O sadece kendisini kurtaracak bir kahraman arıyor. Kocasını bunu yapmayı reddetmiş olmalı."

"Bir sonraki maçı için nezarethaneye baksak iyi olur, çünkü özgür bir adam Liz'le on dakika konuşur konuşmaz kaçacaktır."

"Göreceksin. Günün birinde kendisinin sandığından daha büyük sorunları olan bir adam bulacak. Kendisinden çok onun için endişelenmesini sağlayarak onu kurtaracak."

"Belki." Hank başını salladı. "Ama onun günlük sorunlar listesinin başında cinayetten yargılanması, yıldırım çarpmasıyla aynı gün kanser ve beyin tümörü olduğunu öğrenmesi ve iflas etmesi gerekirdi."

Alex güldü ve onu yuvarlak masaya geri çekti. Bundan sonra neler olabileceğine dair akıllarına gelen her teorinin üzerinden geçmeye başladılar. İki saat sonra Hank caddenin karşısındaki itfaiye istasyonuna yürüdü ve yere yığıldı.

Gözlerini kapatmadan hemen önce pencereden dışarı baktı ve şerifin ofisinin ışığının parladığını gördü. Alex ve binbaşı hâlâ çalışıyorlardı.

ERTESİ SABAH ŞAFAK VAKTİ TELEFONU ONU UYANDIRDI.
Yuvarlandı

yataktan kalkıp eline aldı ve Liz olsaydı onu Sahil Güvenlik'e bizzat kaydettireceğini mırıldandı. Okyanustan bin mil uzaktaydılar. Bu onun yaşaması için yeterince uzak olmalıydı.

"Hank Amca?"

Uyanık görünmeye çalışarak, "Evet canım," diye cevap verdi.

"Büyükanmem kahvaltayı burada, pansiyonda onlarla birlikte yapmam gerektiğini söylüyor ama yaparsam okula geç kalacağım."

"On dakika içinde orada olacağım."

İtfaiye istasyonundan çıkıp kamyonetine doğru yürürken, hem binbaşının kiralık arabasının hem de Alex'in cipinin hâlâ dün geceki yerlerine park edilmiş olduğunu fark etti. Ya bütün gece çalışmışlardı ya da erken kalkmışlardı. Saralynn'i okula bırakır bırakmaz, bir düzine çörekle uğrayacak ve herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerine bakacaktı.

Tanrıya şükür Andy Daily'nin arkasındaki yıkayıcıları kırık Toyota'sı gitmişti. Her zaman park yerini mahvederdi, ayrıca Andy hâlâ oradaysa, Hank'in aldığı bir kutu çöreğin yarısını yedi. Adamın itfaiyeden ve merkezdeki masasından başka bir hayatı yoktu. Yemeklerinin çoğunu kasabadaki arabalı vitrinlerden alıyordu.

Hank B&B'ye geldiğinde Saralynn onu bekliyordu. Annesi ve teyzeleri antika eşyalar ve plastik çiçeklerle süslü bu eski evde uyumayı seviyor olabirlerdi ama tek bir bakış Saralynn'in buradan nefret ettiğini gösteriyordu.

İlk sorusu "Eve ne zaman dönebiliriz?" oldu.

"Birkaç gün." Hank onlar kasabadayken kendini daha güvende hissettiğini itiraf etmek istemedi. "Siz kızların küçük bir tatili sevebileceğinizi düşündüm."

"Şaka yapıyorsun, Hank Amca. Orada bir duvar dolusu eski şapka var ve dün gece teyzeler her birini iki kez denerken beni gülmekten uyutmadılar. İstasyonda seninle uyuyabilir miyim?"

"Keşke yapabilseniz Prenses. Orada yemek yapabilecek birine ihtiyacımız var."

Lokantanın otoparkına girdiler ve adam onu dışarı çıkardı.

"Sör Şövalye burada olacak mı?"

"Sanmıyorum," dedi pencereleri tararken ve Tyler'ı şapkasıyla bir masada tek başına otururken gördüğünde. "Düzeltiyorum, o burada."

Saralynn'in yüzü gülüyordu. Tyler'ın masasına vardıklarında ona bir öpücük vermek için ısrar etti. Şapkası düştüğünde, dikişlerinin üzerindeki yara bandını öpmek zorunda kaldı. Edith'e öpücükleriyle iyileştiren bir hemşire olmayı planladığını söyledi.

Nihayet kahvaltısını yapmaya koyulduğunda, Hank Tyler'a "Nasılsın?" diye sordu.

Tyler gülümsedi ama gözleri yorgun ve üzgün görünüyordu. "Ben iyiyim. Dün bir arkadaşımınla bağlantımı kaybettim ve bu dikişlerimden daha çok acı verdi."

"Tanıdığım biri mi?"

Tyler sadece başını salladı. "Sadece yazıştığım biri. Önemli bir şey değil. Yangınları kimin çıkardığına dair bir ipucu var mı? Benim dışımda tabii ki."

"Davis bir aptaldı. Senin peşine düşerek zamanını boşa harcadı. Barikat dağıldıktan sonra ortadan kayboldu. Söylentilere göre bazı açıklamalar yapması için Austin'e çağırılmış. Alex, eğer onu dövdüğüm için benim peşime düşerse, senin de sahte tutuklama için onun peşine düşebileceğini söyledi."

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Tyler. "Sadece her şeyi unutmak istiyorum." "Bunu anladım ama o bunu bilmiyor."

Tyler başını salladı. "Alex gerçekte ne olduğunu anlıyor. Onu ihbar eden o muydu?"

Hank başını salladı. "Binbaşı yaptı ve başkentteki tüm üst düzey insanların kulağına sahip olması beni şaşırtmaz. Tam bir hanımefendi."

"Onunla tanışma fırsatı bulamadığım için üzgünüm." Tyler'ın gözleri yine hüznüydü. "Onunla konuşmak isterdim."

Hank onu neşelendirmeye çalıştı. "Willie hakkında iyi haberler var; en genç itfaiyecimiz bir yıldız haline geliyor. Şu anda ot yangınlarıyla ilgili röportajlar yapıyor ve istasyonlardan biri yangın güvenliği üzerine bir dizi kısa film yapmak için onu istiyor. Çocuk buna bayılıyor. Kameranın seveceği bir yüzü olduğunu söylüyorlar. Kim bilir, belki de itfaiyeciliği bırakıp haber ekibine katılır." Hank çocuğun bu işte daha iyi olabileceğini eklemeyi. Willie çok çalışıyordu ve dünyadaki tüm heyecana ve coşkuya sahipti, ama muhakeme yeteneğinden yoksundu.

Yemekler geldiğinde sohbet kesildi. Tabağının yarısı boş olan Tyler sonunda sessizliği bozdu. "Arkamda dimdik durduğum için sana teşekkür etmek istiyorum. Şerif bana, ben onun peşimde olduğunu bilmeden önce bile Davis'i durdurmak için mücadele ettiğini söyledi."

"Arkadaşlar böyle yapar," dedi Hank basitçe. "Tıpkı senin her şeyi bırakıp Saralynn'i kurtarmak için acele etmen gibi."

Tyler gülümsedi. "Haklısın. Arkadaşlar böyle yapar."

Bölüm 49

Yangınlar söndükten iki gün sonra, NOAH tekrar ortaya çıktı.

Truman arazisinde. Boğa binişinden kalma bandaj ve morlukların çoğu geçmişti ama hareketleri hâlâ yavaştı.

Reagan, Jeremiah Amca'nın yanına geldiğinde, traktörlerinden birini sürdüğü ve yangın onlara hiç ulaşmadığında iyi otlakları sürdüğü için ona izin vermeyi planladığından korkuyordu. Yaşlı adam iki gündür yaralı topraktan şikâyet ediyordu. Nuh'un kamyonetinden indiğini gördüğünde, Jeremiah'nın büyük bir soruna yol açmak üzere olduğunu anlamıştı. Nuh'a bağırmayı bitirdiğinde, McAllen'larla Truman'ların birbirleriyle konuşmaları için muhtemelen bir elli yıl daha geçmesi gerekecekti.

Amcası verandaya doğru ilerledi, duruşunu genişletti ve sahip olduğu tek arkadaşına bağırma hazırlandı.

Bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu, yoksa ikisi de asla geri alamayacakları şeyler söyleyeceklerdi. Bu kasabadaki bağlar ve savaşlar ömür boyu sürerdi.

Reagan az önce yaptığı sıcak çikolatalı turtayı aldı ve yan kapıdan dışarı koştu. Noah verandanın ilk basamağına adımını atar atmaz, turtayı tabağıyla birlikte onun suratına fırlattı.

Gülümsemesinin tam ortasına çarptı ve gömleğinden aşağı kaydı. İki adam da Öyle afallamıştı ki, ikisi de tek kelime edemedi.

Reagan şansını gördü. "Truman topraklarından defol, Vaiz. Seni burada istemiyoruz. Güzelim araziye sürdün ve müzeye ait bir traktörü neredeyse mahvediyordun. Yaptığın şey için amcam ve ben senden nefret ediyoruz. Senden nefret ediyoruz!"

Jeremiah onun öfkesi karşısında öylesine afallamıştı ki Noah için üzüldü. "Şimdi sakın ol Reagan," diye bağırdı, sanki aralarında bir metre mesafe yokmuş gibi. "Çocuk sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu. Çimler tekrar büyüyecek ve ben de traktörü yeni gibi tamir edebilirim. Bence çizgiyi çok aştın, evlat."

Noah uzun parmağıyla bir dilim turtayı yanağından itip ağzına götürdü. "Ateşli, değil mi Bay Truman? Tüm o kızıl saçlar yüzünden olduğuna dair bir teorim var. Bir şekilde beynini tıkıyor."

Jeremiah ona baktı. "İki gündür şikayet ediyorum. Sanırım davayı o üstlendi. Kızıl saça gelince, benimki de çoğu dökülene kadar kızıldı. Sonra, yemin ederim aynı gün geriye kalanlar yas tutmaktan beyaza döndü."

Noah güldü ve verandaya çıktı. "Ödünç alabileceğim bir havlun var mı?" -bir lokma daha yedi- "Ya da yemeğimi bitirebilmem için bunu sıyrabileceğim bir tabak?"

Reagan görmezden gelinmekten hoşlanmazdı. "Sana arazimden çıkmanı söylediğimi sanıyordum."

Noah yeşil sallanan koltuğa oturdu. "Seni görmeye gelmedim, Rea. Amcanı görmeye geldim."

Reagan Jeremiah'a döndü. "Kalmasına izin verecek misin?"

"Elbette. Hatta evlat, akşam yemeğine de kalabilirsin."

Noah Rea'ya bakmadan gülümsedi. "Olabilir. Gerçi ben çoktan tatlı yedim. Doğruyu söylemek gerekirse, bizim evde işler çok karışık. Annem yemek yapıyor, babam da bir şeyleri tamir ediyor. Bu sabah annemin babama bir ev işleri listesi verdiğini gördüm ve babam gülümsedi. Bunu hayal edebiliyor musun?"

"Rodeo günlerinde kafasına çok sık tekme yediğini tahmin ediyorum." Jeremiah, Noah'nın yanına oturdu. "Deli gibi mi davranıyor? Duvarlara çarpıyor. Kendi kendine konuşuyor. Normalden daha fazla uyuyor."

"O da annem de öyle. O kadar garip davranıyorlar ki, geceleri uyuyamıyorum."

İlişkiler hakkında hiçbir bilgisi olmayan Yeremya, anlamış gibi başını salladı.

Reagan eve girdi ve sırtıttı. Çok zekiydi. İki adam konuşuyordu.

Akşam yemeğini kontrol ederken onları duyabiliyordu. Noah, Jeremiah'ya Andy Daily'nin Truman arazisinin girişindeki Lone Oak Yolu'ndan geçerken gördüğünü söylemek için uğradığını söyledi.

Reagan pencereye doğru ilerledi.

Noah onu gördü, göz kırptı ve Jeremiah ile konuşmaya devam etti, "Sizin sapağı geçtikten hemen sonra yavaşladım ve bir dakika bekledim, sonra toprak yola döndüm çünkü eski çamaşır makinelerini taşıyan bir adamın

size doğru geliyor olabilir. Evinize giden yol üzerinde başka bir şey yok gibi."

Jeremiah sandalyesinde öne doğru eğildi. "Garip. Andy Daily'yi arazimde hiç görmedim. Kim olduğunu biliyorum ama. Kasabada ona birkaç kez selam verdim. Şu iki çamaşırhanesi olan adam. Birkaç yıl önce gazetede onunla ilgili bir makale vardı. Hayatını bir seferde bir çeyrek kazanmakla ilgili bir şey."

"Bu o." Vaiz daha yakına eğildi. "Sanırım yol ayrımındaki ağaçların arasındaki çalılıklara eski kırık çamaşır ve kurutma makinelerini atıyor olabilir. Çok garip davranıyordu. Birkaç yüz metre arkasından döndüğümde, sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi hendeğe girdi. Yol dediğiniz o topraktan o kadar uzaklaştı ki neredeyse ağaçların arasında kaybolacaktı. Seni görmeye geliyor olsaydı, yoluna devam ederdi. Eğer yanlışlıkla sizin yolunuza girmiş olsaydı, geri döner ve el sallardı."

Jeremiah, Reagan'a akşam yemeğini biraz beklemesi için seslendi. Reagan evden çıktığında Vaiz ve Jeremiah arabaya binmiş, Lone Oak Yolu'na doğru gidiyorlardı.

Jeremiah'ya haftalardır ağaçların bakıma ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yerde ölü dalları olan yaşlı yaprak dökmeyen ağaçlar, yakınlardan esen her rüzgârı yakalıyordu. Noah bile bunun gerçek bir yangın tehlikesi olduğundan bahsetmişti. Şimdi Andy Daily çöpünü ölü odun ve kahverengi dal yığınının atabileceğini düşünüyordu.

Yaşlı köpek onun yanında sızlandı.

"Geride bırakılmaktan nefret ediyorsun, değil mi evlat? Ben de öyle."

Bir hevesle Nuh'un kamyonetine doğru yürüdü, anahtarları hâlâ kontakta buldu ve içine atladı. Yaşlı köpek havladı ve arkaya atladı. Bağrıışmaları duyduğunda ağaçların kenarına varmışlardı.

Reagan dışarı fırladı ve Jeremiah'ın arabanın yanında durup bağırdığını gördü, "Arazimden defol! Burası şehir çöplüğü değil, seni aptal."

Sonuna kadar zorlanan bir motorun gürültüsü duyuldu ve Daily'nin Toyota'sının yol ile açıklık arasındaki bir hendeğe park ettiğini gördü. Arabayı kullanan adam tekrar gaza basmış, setten yukarı çıkmaya çalışıyordu. Kamyonun kasasındaki çamaşır makinesinden bir şey yere sıçradı.

Jeremiah arabaya doğru geri giderken tekrar bağırdı.

Reagan kanının donduğunu hissetti. Jeremiah'nın yüz hatlarını net olarak göremiyordu ama bir şeylerin fena halde ters gittiğini biliyordu.

Aniden, eski Toyota geriye doğru yuvarlandı ve ardından setten yukarı çıkmak için tüm gücüyle ileri doğru fırladı. Gürültü üzerine Andy Daily küfür gibi bir şey bağırdı.

Motorun gürültüsünü duydu, sonra kamyon neredeyse kireçli toprak yola ulaştığında arkadan bir çamaşır makinesinin yuvarlandığını gördü. Kamyonun ön tarafı bir at gibi şahlandı ve yuvarlanarak çamaşır makinesi yüküyle birlikte hendeğe geri çarptı. Makinelerin içinde taşıdığı sıvı her neyse kamyonun etrafına sıçradı.

Benzin kokusu kuru ve sıcak havayı tatlandırıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar yerden ateş fışkırdı ve kamyonu havai fişekler kadar parlak bir topun içine aldı.

Jeremiah at arabasına atladı ve arabayı ileri doğru çekti, ancak duman ve alevler yolun karşısına fırlayarak gözden kayboldu.

Reagan vahşi bir kuş gibi bir çığlık duyduğunu sandı, sonra sadece kurumuş ağaçları süpüren şiddetli bir ateşin sesini duydu.

Onlara doğru ilerlemeye başladı ama ateş dalların arasında sallanıyor gibiydi. Artık arabayı göremiyordu ve yolu kapatan siyah dumanın içine giremeyeceğini biliyordu. Kapana kısılmıştı.

Ağlamaktan gözleri görmez hale gelen Reagan, kamyoneti geri çevirdi ve eve doğru koşmaya başladı. Suyu açtı ve suyu açtı, alevlerin ona ulaşmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu. Yangın ağaçları saracak, çayır çimen boyunca ilerleyecek ve kasabadan yardım gelmeden önce sürülmüş toprağa ulaşacaktı.

Cebinden dün aldığı cep telefonunu çıkaran Reagan aradı, sonra dondu kaldı. Yol yanıyordu. Kimse ona ulaşamazdı.

Yalnızdı. Eğer ateş Nuh'un sürdüğü bariyeri aşarsa, onunla tek başına savaşmak zorunda kalacaktı.

"Noah," diye bağırdı. Tanrım, Nuh neredeydi? Arabada mıydı? Hâlâ arabada olmalıydı. Yaralanmıştı. Dışarı çıkmış olamazdı. Gözyaşlarını iterek fısıldadı, "Jeremiah'la birlikte arabada ve ateş topunun diğer tarafındalar." Öyle olmalıydılar. Başka bir olasılık düşünemezdi.

Şiddetli alevlerin sesi daha da yükselirken, koşarak bulabildiği her şeyi ıslatmaya çalıştı. Yola doğru bakmamak için kendini zorlayarak

hala bahçeye dağılmış kovaları doldurdu. Nuh'un ona başka ne yapmasını söylediğini hatırlamaya çalışırken bulabildiği tüm battaniyeleri ıslattı.

Ateş çatırdadı ve kükredi. Hava dumanla yoğunlaştı ve gözlerini sulandırdı. Ya da belki hâlâ ağlıyordu. Artık ne biliyor ne de umursuyordu.

Hava ısındı ve rüzgâr, sıcak bir fırından çıkan ilk nefes gibi ısıyı yüzüne çarptı.

Bahçe hortumunun aktığı çukuru kontrol etti. Asla zamanında dolmayacaktı. Su tankına koştu. Beceriksiz parmaklarıyla bir çapayı uzun bir ipe bağladı ve tankın tepesinden aşağı salladı.

Bir. İki. Üç kere. Olmadı. Çapa tankın kenarına çarptı ve yere düştü.

Tepesinden tutamazsa tankı nasıl aşağı çekebilirdi? Vaiz'in bir gece rodeoda söylediği bir şey zihninde yankılandı. *Başarısızlık bir seçenek değildir.* Tekrar tekrar denedi. Ateşin sıcaklığı şimdi giysilerinin arasından yayılıyordu. Jeremiah'nın eski bandannalarından birini çamaşır ipinden çekerek ıslattı ve başına sardı. Çapayı aldı ve tekrar denedi.

Altıncı denemede çapa bir şeye takıldı ve kadın çekti.

Hiçbir şey olmadı. O kadar sert çekti ki havalandı ama ağırlığı tankı aşağı indire m e d i . Eski ve paslıydı ve sadece bahçeyi sulamak ve etraftaki ağaçları sulamak için kullanılıyordu. Ama yine de ondan daha güçlüydü.

Reagan yolun aşağısına baktı. Ağaçların hepsi y a n ı y o r , gökyüzüne kilometrelerce yüksekte görünen alevler fırlatıyordu. Yüzünü kavuran sıcaklığı şimdiden hissedebiliyordu. Noah'ın tarif ettiği yerdeki kara bulut aç parmaklar gibi ona doğru ilerliyordu. Uzaktan bakıldığında çimenlerin üzerindeki alevleri göremediğini, tek gördüğünün siyah bir bulut olduğunu söylemişti.

bulut dumanlar çıkararak yeryüzüne doğru ilerliyor.

"HAYIR!" diye bağırdı. "Evimi alamazsın! Ondan vazgeçmeyeceğim."

Reagan ipi bir kez daha çekti, sonra küfretti. "Umutsuz vaka," diye mırıldandı, tam o sırada köpeği gördü, hâlâ pikapta oturuyordu, sanki buradan gitmek istiyormuş gibi. Reagan, Noah'nın kamyonetine doğru koştu. İpin ucunu tampona bağladı ve içine atladı. Motoru çalıştırıp vites taktığında kamyonet doğruca tavuk kümesine çarptı, tahtalar ve tavuklar havada uçtu. Arkasındaki tankı da devirdi.

Tank birkaç saniye boyunca ağır çekimde eğildi ve ardından bir şelale aşağı aktı. Su bir gelgit dalgası gibi yere çarptı ve her şeyi sular altında bıraktı.

Reagan başını direksiyona doğru eğdi. Su işe yaramazsa, kaybedecekti.
Her şeyi kaybederdi.

Bölüm 50

HANK ALARM SESİNİ DUYMADAN BİR AN ÖNCE
birkaç mil öteden bir ateş topu havaya fırladı.

Ne yapacaklarını defalarca gözden geçirmişlerdi ve adamlarının her birini hızlı bir şekilde müdahale etmeye hazırlamıştı. Siren sesi kesilmeden önce kamyonlar yangına doğru yönelmişti ve o da teçhizatını giyip koşmaya başlamıştı.

Hank takip etmek için kamyonetine atladığında, Alex diğer tarafa tırmandı. Hank gözlerini dikip "Neden senin kamyonetin değil?" diye sormadan önce seksen kilometreye ulaşmıştı. "Bu şey daha çok yere daha hızlı gidebilir ve ben de seninle geliyorum. Büyük barikatların kurulmasıyla ilgilenecek ve gerekirse çevreden yardım çağırmaya başladık bile."

"Ama-"

O daha fazla konuşmadan kadın ekledi: "Noah alarmı aradı. O kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki, ofisimin penceresini açsaydım muhtemelen onu duyabilirdim. Yangını da duyabiliyordum. Ona uzaklaşmasını söyleyemeden telefonu kapattı."

"Geri dönmesi gerektiğini biliyor. Antrenmana geldiği ilk gün bunu kafasına kazıdım."

Lone Oak Yolu'nda hızla ilerlerken tek kelime etmediler. Duman sis gibi yoğunlaştı ve Hank, itfaiye araçlarının fener gibi yanıp sönen parlak ışıklarına doğru ilerlerken yavaşladı.

Kamyonların yanına yanaştığında, Truman'ların evine giden yolu kaplayan yaşlı ağaçların alev alev yandığını gördü. Adamları her yerdeydi, ağaçların yanmasına izin veriyorlardı ama uçan ve yolun diğer tarafındaki çimenleri tehdit eden kıvılcımları söndürüyorlardı.

Alex sadece Truman'ın evinin etrafında her zaman kullandığı küçük arabayı ve yanında duran ağabeyini gördü. Kamyonetten atladı ve ona doğru koştu.

Onu.

Ona çılgınca sarılırken, inlediğini duydu. "Beni öldürüyorsun, Alex. Morluk üstüne morluk yaşayacağım."

Hank onlara ulaştığında geri çekildi. "Ne oldu, Noah?"

"Andy Daily'yi bir kamyon dolusu eski çamaşır makinesini Truman'ın yolundaki hendeğe atarken yakaladık. Gaz ya da benzeri bir şeyle doldurulmuş olmalılar çünkü kamyonu hendekten çıkmaya çalışırken devrildiğinde havai fişek gibi alevler yükseldi."

Kız kardeşine baktı. "Yaşlı adam ve ben Daily'ye doğru yola çıktık ama ona ulaşmamızın imkânı yoktu. Jeremiah arabayı geri döndürmek için zamanımız olmayacağını biliyor olmalıydı. Dumanların arasından yola doğru koştı. Ağaçlar kocaman kibritler gibi parlıyordu. Yemin ederim, Andy için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Hank adamlarına doğru ilerlerken omzunun üzerinden bağırdı. "Andy eski hurdaları atmıyordu, yangın çıkarıyordu. Kundakçımız o."

Alex bunu da anlamıştı. Bu sabah erken saatlerde Binbaşı Cummings en yakın itfaiye birimlerinden bazılarının kanyon yangını başladıktan saatler sonrasına kadar acil durum sinyalinin alamadıklarını bildirmişti. Andy Daily o sabah telefonlara bakmıştı. Diğer sevk memuruna arayacağını söylemiş olmasına rağmen aramaları o yapmamıştı.

Alex telsizle binbaşyı aradı ve küçük kardeşini okşarken ayrıntıları anlattı.

Kapattığında Alex, Noah'ya baktı. "Truman nerede?"

"Adamların ağaçları unutup Rea'yı almak için içeri girmeleri gerektiğini bağılıyor. Rea evde. Buradaki her itfaiyeci ona bunun imkânsız olduğunu söyledi."

"Ateş ona ulaşacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Onun bir planı var. Truman ona büyükannesinin bir keresinde kök mahzenine tırmanıp üzerine ıslak battaniyeler örterek bir ayır yangınından nasıl kurtulduğuna dair bir hikâye anlattığını bile söyledi. Umarım yaşlı adam Rea'ya kök mahzeninin yerini göstermeyi unutmamıştır."

Alex Noah'yı oturttu, sonra binbaşyyla tekrar kontrol etti. Dakikalar sonra başka siren seslerinin de geldiğini duydular. Bu sefer çağrılar hemen geldi. Clifton Creek ve Bailee polis eskortlarıyla birlikte adamlarını göndermeye başlamıştı bile.

Hank geçerken onun yanında yürüdü. Ekstra eldiven almak için kamyonetine gitti. Konuşmadı; sadece onu izledi. Onun yanında olmaya ihtiyaı vardı.

Sonra ona baktı ve bir an için birlikte geçirdikleri zamanı hatırladığını anladı. "Bu iş bittiğinde ..."

"Bekleyeceğim," diye cevap verdi ve sonra adam yapılması gerekeni yapmak için gitti ve o da şerif rolüne geri döndü.

Yangın ağaçlardan otlara doğru ilerlemeye başladığında, yüz adam ve altı itfaiye aracı mücadele için hazır bekliyordu. Bir saat içinde duman ve külden başka bir şey kalmamıştı.

Hank, Alex, Noah ve Jeremiah'yı kamyonetine yükledi ve hâlâ ayakta duran meyve bahçesinin yanından geçti. Kendi arazisine geçti ve elma ağaçlarının etrafından dolaşıp Jeremiah'nın evine doğru giden patikadan aşağı inmeden önce çitleri kesecek kadar durdu. Kimse bir şey söylemedi ama uzaktaki evin gölgesini fark ettiklerinde hepsi uzun bir nefes aldı.

Jeremiah, "Sonbahardan önce o çiti tamir etsen iyi olur," diye homurdandı. "Sığırlarının arazime girip elmaları yemesini istemiyorum."

"Bunu yapacağım," diye söz verdi Hank, sürülmüş bir sıranın üzerinden geçerken ve bahçeye girdiğinde yirmi metre boyunca çamur sıratırken.

"Görünüşe göre sel basmış," dedi Noah. "Bu kadar su nereden geldi?"

"Tankı devirdi." Jeremiah sırttı. "Yeğenim çok akıllıdır. kızım."

Onlar merdivenlere ulaştıklarında Reagan evden çıktı ve onu kucakladılar.

Herkes aynı anda konuşuyordu. Kimse dinlemiyordu ama Hank bunun önemli olduğunu dşnmiyordu. Omuzlarından bir yük kalktığını hissedebiliyordu. Her şey bitmişti.

Jeremiah onları hafif yanmış bir rosto olan akşam yemeğine davet etti ama Hank ve Alex daha yapacak çok işleri olduğunu bildikleri için yalvardılar.

Hank, yarısı bir tavuk kümesinin kalıntılarına gömülmüş gibi görünen Noah'nın kamyonetinin etrafında dönerken, ocuğun Reagan'a sarılmak için eğildiğini gördü ve onun geri çekildiğini fark etti. Bir arkadaştan garip bir tepki, diye düşündü, ama onlar daha çocuktı; bunu anlamak için yılları olacaktı. Kendisi hâlâ bunun üzerinde çalışıyordu.

Alex de bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü vücutları dizden omuza değene kadar koltukta kaydı. "Ben geçinmesi kolay bir insan değilim," diye fisıldadı,

"ve sanıyorum ki sevilmesi kolay biri olmayacağım."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Seni yıllardır seviyorum ve bunun kolay olmadığına tanıklık edebilirim."

Onun boynunu öptü, neredeyse yoldan çıkmasına neden olacaktı. "Bu iş bittiğinde benim evime gelir misin?" diye fısıldadı.

"Geç olabilir ama orada olacağım. Ve bu sefer bebeğim, hiçbir şeyi aceleye getirmiyoruz. Sana olan hislerimi göstermek için ihtiyacım olan tüm zamanı ayıracağım."

Bu kadının içinde başlattığı yangın, söndürmesi günler alacak yavaş bir yanmaydı... hatta belki de bir ömür boyu sürecekti.

Lone Oak Yolu'na çıktıklarında ona dokunmadı. Cesaret edemedi. Dokunursa onun gitmesine izin verebileceğinden emin değildi.

Bölüm 51

ALEX OFISINE DÖNDÜĞÜNDE, BINBAŞI

toparlanıyordu. Alex, "Onu yakaladık," dedi.

Binbaşı "Yangın onu yakaladı," diye düzeltti. "İki gündür onu izliyordum. Ne olduğunu anlayamadım ama doğru olmayan bir şeyler vardı. Geçmişini bile araştırdım ve tek bir bilgiye ulaştım: İflas etmişti. Ama bu yeterli değildi."

"Sence bunu neden yaptı?" Alex sordu.

"Muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Önce Brad Rister'ı gözüme kestirdim, boşandıktan ve itfaiye ekibinden atıldıktan sonra kaybedecek bir şeyi olmadığını düşündüm." Omuz silkti, ilk önsezisinin yanlış olduğunu sessizce kabul etti. "Hank arayıp Brad'in bu gece diğerleriyle birlikte dövüştüğünü söyledi ve görünüşe göre ayıkmış. Willie Davis heyecanı çok sevdi ve yangınlar sırasında biraz çıldırdı, ben de onu izledim. Amcası Trooper Davis ile tanıştıktan sonra deliliğin aileden geldiğini anladım."

Alex gülümsedi. "İnsanları çok iyi okuyorsun, Harmony'ye taşınmalısın."

"Yirmi yılımı doldurdum, olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, olay yerinde şüpheli olmadıkları zaman insanları pek iyi değerlendiremiyorum. Söz konusu ben olduğumda iyileri kötülerden ayıramıyorum. Hayatım boyunca onu öptüğümde kurbağaya dönüşen bir prens bulup durdum. Birkaç yıl önce pes ettim ve sadece işimi yapmaya karar verdim. Parlak zırlı bir şövalye tanıyor musunuz?"

"Hayır, ama gözlerinizi açık tutacağım." Alex binbaşayı sevmiştir. Katherine'in tüm bilgisayarlarını kiralık arabasına yüklemesine yardım etti. "Sırada neresi var?"

"Duruşmalar için Washington'a gitmem gerekiyor ve bunların ne kadar süreceğini kimse bilmiyor. Bu konuda konuşmaktansa sahada çalışmayı tercih ederim. Belki Teksas'a döndüğümde biraz izin alırım."

"İyi fikir." Alex ona sarıldı ve eğer kundaklama uzmanı bir daha şehre gelirse bunun farklı bir nedenle olacağını umdu.

Binbaşı gittikten sonra Alex itfaiye istasyonuna baktı ve araçların hâlâ dışarıda olduğunu fark etti. Bu da Hank'in hâlâ olay yerinde olduğu ve muhtemelen Andy'nin cesedini ya da ondan geriye kalanları almak için her şeyin soğumasını beklediği anlamına geliyordu.

Andy'nin bir gece acil durum çağrılarını yönetirken söylediği bir şeyi hatırladı. "Heyecansız ve tehlikesiz bir hayat yaşamaya değmez. Kanımdaki oksijen gibi. Ona sahip olmalıyım yoksa öleceğim."

Alex bu heyecanı yaşamak için başka bir yol bulmuş olmayı diliyordu. Sonuçta muhtemelen kimseye zarar vermek istemiyordu. Sadece heyecan peşindeydi.

Gerindi, Cumartesi gecesi olduğunu ve tek yapmak istediği şeyin eve gitmek olduğunu fark etti. Hava bu gece durgundu ve rüzgârda yağmur kokusu aldığını düşündü.

Jeep'ine atlayıp eve uzun yoldan gitti, Lone Oak Yolu'ndaki karmaşadan kaçınmak istiyordu. Arabayı yavaşça sürdü ve akşam gökyüzünde yuvarlanan büyük beyaz bulutları izledi. Taşra o kadar güzeldi ki, bazen nefesini kesiyordu. Açıklığı. Etrafınızdaki her şeyin el değmemiş olduğunu hissetme şekliniz.

Yarım saat sonra, birinin ona seslendiğini duyduğunda duştaydı. Havluyu kaptığı gibi dışarı çıktı ve Hank kapısının önünde durmuş, bakmamaya çalışıyordu.

Bölüm 52

PAZARTESİ SABAHİ NOAH, HALA YAMALI VE BRUISED, geldi Okula dönüş.

Reagan onu çok özlememiş gibi davranmaya çalıştı. Herkes onunla konuşmak istiyordu. Rodeodaki kazasını yeniden yaşamak ve eski Truman evini yangından nasıl kurtardığını dinlemek istiyorlardı.

Noah "Vaiz" McAllen'ın etrafı sarılmıştı ve o bunun her dakikasını seviyordu. Neredeyse onu ünlü olmuş, gazetecilerle ve kızlarla mücadele ederken görebiliyordu. Bazı insanlar şöhret için doğar. Hoşuna gitse de gitmese de Noah babasının izinden gidecekti. Bir gün bir efsane olacaktı. Aklındaki tek soru, hâlâ onun arkadaşı olup olamayacağıydı.

Bütün sabah onun kendisini fark ettiğini düşündüğü tek an, tarih dersinde omzunun üzerinden bakıp ona göz kırptığı andı. Onun dışında kalabalık içindeydi ve Reagan kalabalıklardan nefret ederdi.

Öğle yemeğinde onunla konuşacak vakti olacağını düşündü ama bir elinde her zamanki sandviçi, diğerinde içkisi olmadan dışarı çıktığında, arkadaşlarına katılmadan önce sadece bir merhaba demek için uğradığını anladı.

"Meşgul müsün?" diye sordu, uzun bir bacağı bankın üzerine koyarak.

"Pek değil," diye cevap verdi, kendi kendine kalsa da kalmasa da umurunda olmadığını söyledi.

"Benimle gelmek için vaktin var mı? Bu sabah kız kardeşimden tuhaf bir mesaj aldım. Bakkaldan sipariş ettiği yiyecekleri alıp evine kadar götürmemi istiyor."

"Hasta mı?"

"Bilmiyorum. Belki de öyledir. Cumartesi gecesinden beri kimse onu görmedi ya da ondan haber almadı. Bana çantaları verandaya bırakmamı ve kapıyı çalmaya zahmet etmememi söyledi."

"Gerçekten hasta olmalı."

"Ben de bundan korkuyorum. Ailem dün bilinmeyen yerlere gitti. Eğer Alex ölüyorsa, sahip olduğu tek şey benim."

Reagan ayağa kalktı. "Yardım edeceğim."

On beş dakika sonra market alışverişlerini yapmışlar ve Alex'in kulübesinin önüne gelmişlerdi. Küçük evinin yanına park etmiş kocaman siyah Dodge'a baktılar.

"Güzel," dedi Noah. "Hank yardım etmek için burada. Durumu kötüyse onu doktora götürecekt."

Noah kamyonetten indi. "Bulaşıcı bir hastalığı olma ihtimaline karşı burada bekleseniz iyi olur."

Reagan başını salladı. İsteddiği son şey hastalanmaktı. Dün bütün gününü Jeremiah Amca'yla konuşarak evde bazı iyileştirmeler yapmaya çalışarak geçirmişti. Hatta evi boyayacağını bile söylemişti. Şerifin verandasındaki bahar çiçekleri kutularını fark etti ve amcasını çiçeklerle de konuşmaya karar verdi.

Noah yiyecek poşetlerini kapıya kadar taşıdı ve kapıyı çalma zahmetine girmeden kulübeye girdi. İki dakika sonra hışımına kamyonete geri döndü ve bindi. Kafasını direksiyona birkaç kez vurdu, küfürleri öyle karışık bir sırayla bir araya getirdi ki hiçbir anlam ifade etmedi.

Reagan panikledi. "Ne oldu? Ölüyor mu? Hayır, henüz ölmedi. Oh, Tanrım."

"Hayır," diye başını kaldırıp ona baktı Noah. "O iyi. İtfaiye şefi de öyle. Ama ben, hayatım boyunca çifte yara aldım. Önce annemle babamı yatakta gördüm, şimdi de kız kardeşim ve Hank Matheson'la karşılaştım. Muhtemelen yıllarca terapi göreceğim." İyilik olsun diye kafasına bir kez daha vurdu. "Yemin ederim, bir porno filmde yaşıyorum."

Reagan güldü. "Onlara yemek verdin mi?"

"Evet ama pek ilgili görünmüyorlardı. İkisi de bana bağırdı ve ben kapıya ulaşana kadar orada olduğumu unuttular. Kız kardeşim annemin çıkardığı o komik sesleri çıkarıyor ve bu bilmem gerekenden çok daha fazla bilgi demek."

Kamyonu çalıştırdı ve yola doğru geri geri gitti.

Reagan, Alex ve Hank dışında aklına gelen her şey hakkında konuştu ama Noah park yerine varana kadar sessiz kaldı. Kadın arabadan indiğinde, Noah pikapta kaldı. "Herkes çok yorgun olduğumu ya da yanımda ağrıdığını söyle. Ben eve gidiyorum."

Reagan onun acınacak halde göründüğünü düşündü ama hasta mı, yorgun mu, yoksa kafasını çarpmaktan mı yaralandığını anlayamadı. "Vaiz, kimseye söylemem."

"Biliyorum, Rea. Karşıma çıkan her türlü sır konusunda güvenilebileceğimi bildiğim tek kişi sensin."

Kadın cevap veremeden arabasını sürüp gitti. Onun için üzülüyordu. Aynı yaşta olmalarına altı ay kalmıştı ama bazen ondan yüz yaş büyük olduğuna yemin ediyordu. Reagan her zaman Öyle olacağını hissediyordu.

O gece yemekten sonra ödevini yaptı, sonra da Noah'ı cep telefonundan aramaya çalıştı. Cevap vermedi. Alex'i arayıp onu kontrol etmesini söylemeyi düşündü - ne de olsa onun kız kardeşiydi - ama Reagan böyle bir şey yaparsa Noah'nın kızacağını düşündü. Muhtemelen eve gitmiş ve sessiz bir evde yatmıştır.

Jeremiah Amca yangınlardan önce otlaklarını sürmek için kullandıkları traktörü çalıştırmaktan gelmişti. Noah'ın motora toprak dökmüş olabileceğini iddia etti.

Bir bardak su içmek için mutfakta durdu ve kadının kitaplarını toplamasını izledi. "Tüm McAllen'ların deli olabileceğini hiç düşündün mü?"

Reagan onun kendisine Noah hakkında yakınmasından bıkmıştı. "Hayır. Hiç aklımdan geçmedi." Aklı başında görünen o kadar az erkek tanıdığını eklemeyi düşündü ki, normal ölçmek zordu.

"Bunu biraz düşünmelisin, çünkü sürekli burada takılan biri var."

Reagan yorgundu. Bütün sabahı Noah'ın kendisiyle konuşmaması konusunda endişelenerek ve bütün öğleden sonrayı da sırlarını ona nasıl emanet ettiğini düşünerek geçirmişti. Dikkat etmezse onun için endişelenmek tam zamanlı bir işe dönüşebilirdi. "Pekâlâ amca, McAllen'ların hepsinin deli olup olmadığını yarın düşüneceğim."

Kaşlarını çattı. "Bunu daha erken yapmak isteyebilirsin. Yolda bağlı bir tane var."

"Ne?" Yaşlı adam hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Kulübeden içeri girdiğimde kamyonetinin kasasında oturuyordu. Benden onu sıkıca bağlamamı istedi, ben de ona bir iyilik borcum olduğu için bağladım."

"Teşekkürler," dedi amcası suyunun kalanını doldurup bardağı dolaba geri koyarken, bu Reagan'ın nefret ettiği bir uygulamaydı. "Gidip ne istediğine bakayım."

Arka kapıdan çıktı. Gözlerinin karanlığa alışması bir dakika sürdü ve sonra Noah'nın kamyonetine doğru ilerledi ve yatağa bakmak için eğildi. "Bana ne yaptığını sandığını söylemek ister misin?"

İpleri çekiştirirdi. "Yaşlı adam beni bağlayarak harika bir iş çıkardı." "Vaiz, anlat bana."

Gözlerini dolunaya dikti ve "Sanırım bizi çözdüm" dedi. "*Biz diye bir şey yok.*"

"Biliyorum ve sanırım nedenini de biliyorum. Kurt adama falan dönüşüp sana saldıracağımı düşünüp duruyorsun. Ne zaman sana bir adım yaklaşısam atlıyorsun. Elim kolum bağlı, sana zarar veremem ve değişmeyeceğimi kanıtlamak için bütün gece burada kalacağım."

"Bak"-Reagan tırmandı ve yan tarafa oturdu-"belki de bana dokunulmasından hoşlanmıyorumdur. Kimse tarafından değil."

"Yangından sonra Alex sana, Jeremiah'a ve hatta Hank'e sarıldığında aldırış etmemiş gibi görünüyordun. Sadece *ben* denediğimde geri çekildin. Rea, bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Neden gidip amigo kızlardan birine sarılmıyorsun? Hepsi yuvarlak ve yumuşaktır ve birazcık bile umursayacaklarını sanmıyorum."

Noah iplerini çekti. "Kimseye sarılmak istemiyorum Rea. Sadece benden korkmanı istemiyorum. Sana asla zarar vermeyeceğime seni ikna etmek için ne yapmam gerekiyor?"

Gülümsedi. "Biliyor musun Vaiz, sanırım şu anda bunu yapıyorsun. Etrafta dolanıp kurt adam gelmediğinden emin olmamın bir sakıncası var mı?"

Adam hareket etmedi. Kamyonetin kasasına kaydı ve ondan birkaç santim uzağa uzandı. Dokunmuyordu ama ona her zaman olduğundan daha yakındı.

"Bu battaniye at gibi kokuyor," diye yakındı.

"Ödünç aldığım kişi o. Başını omzuma koy, ben de senin yastığın olayım."

Tereddüt etti, sonra yaklaştı ve başını onun omzuna yasladı. "Pek de iyi kokmuyor," diye fısıldadı.

Onun yorumunu görmezden geldi.

"Beni öpme şansın var mı?" diye fısıldamadan önce bir süre yıldızları izlediler.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama biraz sokulabilirim. Hava soğuyor ve sanırım bağlı olursan yeterince güvende olursun."

"Soğuğu fark etmemiştim," diye yanıtladı Rea ona doğru hareket ederken. Bir süre sonra ekledi, "Biliyor musun Rea, neredeyse sarılıyoruz." Cevap vermedi.

"Rea?" Çenesiyle kızın başını itti.

Yer değıştirdi, yaklaştı ve yüzünü yukarı çevirdi.

"Rea? Uyuyor musun?"

Kadın kıpırdamayınca eğildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü. Sonra bir elini ipten kurtardı ve ceketini ikisinin üzerine çekti.

Elini tekrar halkanın içine soktu ve yüzünü onunkine çevirdi. "Biliyor musun, yalan söyledim, bir şey istiyorum. Seni yanımda istiyorum." Onun başının üstünü öptü. "Keşke sana saçlarını ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim. Bence bu gerçekten bir şey."

Adamın nefes alışının yavaşladığını hissettiğinde kıpırdamadı ve sonra elini hafifçe göğsüne doğru uzatarak kalbini hissetti. Ona güvenilebileceğini kanıtlıyordu ve birkaç yıl içinde bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu söyleyecekti.

Bölüm 53

YAĞMUR

REAGAN NEREDEYSE UYUYACAKTI Kİ BİR DAMLA SU ONA
VURDU

Kol. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Hepsi yüzlerce metre yükseklikten yere düşüyor ve küçük boncuklara dönüşüyor.

İlk başta damlaları görmezden gelmeye çalıştı ama Noah yanı başında sarsılarak uyandı. "Çöz beni Rea, yağmur yağıyor." Bağlarını tekmeledi.

Güldü ve gök gürültüsünün üzerinde bağırdı. "Islansan ne olur ki? Küçülmezsin."

"Olabilir. Uzun zamandır yağmur görmedim, ne olacağını bilmiyorum." Kadın kollarını çözerken adam dümdüz uzandı. "İkimiz de küçülebiliriz. Ben senin boyuna gelirim, sen de cüce cin boyunda olursun."

Çırpınarak ipleri çözdü ve gülerek kamyonundan atladılar. Tam eve vardıklarında sağanak başladı. Yağmur tabakaları verandanın ötesindeki her şeyi kapattı.

Kolunu onun omuzlarına doladı ve bahar yağmurunun taze kokusunu içlerine çekerken göklerin açılışını izlediler.

Yavaşladığında, onu biraz daha yaklaştırdı ve burunları neredeyse birbirine değene kadar alçalttı. "Bu senin için sorun olur mu?"

Titriyordu ama başını salladı ve adam hafif bir öpücükle aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu bıraktı ve gözlerini ona dikti. "Hâlâ iyi misin?"

"Evet." Öpücüğü düşündüğü kâbusları geri getirmemişti. "Arkadaş mı?"

"Arkadaşlar," diye cevap verdi.

Verandadan atladı ve kamyonetine doğru koştu. "Yarın görüşürüz, Truman."

"Yarın görüşürüz, McAllen."

YOLDAN BİRKAÇ KİLOMETRE İLERDE, HANK ALEX'İ ARABADAN KALDIRDI

yataktan kalktı ve kulübeden çıkıp yağmura doğru yürüdü.

Önce ciyaklayarak uyandı, sonra sağanak yağmur altında çırılçıplak durduklarını fark edince gülmeye başladı.

"Dans etmek ister misin?"

diye sordu. "Yağmurda mı?"

Kadın güldü.

"Hayır, sadece yağmur değil, sonsuza dek." Sanki Buffalo'da dans pistindeymişler gibi elini uzattı.

Onun elini ve teklifini kabul etti ve dans ettiler.

HARMONY'NİN DOĞUSUNDA SAATLERCE YAĞMUR YAĞDI

Oklahoma'nın güneybatısında bir gölün kenarındaki Quartz Mountain Lodge'un çatısı. Bar, uzun süredir orada olan ve elinde tadına bakmadığı bir kadeh şarap tutan bir adam dışında boştu.

Gölün üzerinde ara sıra şimşekler çakıyordu ama Tyler Wright dönüp doğanın gösterisini izlemedi. Bu gece beklemekle meşguldü.

Hayalinde Binbaşı Katherine Cummings'in masasına geldiğini ve "Bu koltuk dolu mu?" diye sorduğunu canlandırdı.

Şarabını kenara çeker ve ayağa kalkardı. "Hayır," derdi. "Gelirsin diye saklıyordum." Sonra onun ela gözlerinin içine baktı ve tıpkı tanıştıkları ilk yağmurlu gecede yaptığı gibi elini uzattı. "Ben Tyler Wright. Harmony adlı küçük bir kasabada cenaze işleri müdürüyüm. Bana katılırsan çok mutlu olurum."

Kadının, "Ben Katherine Cummings, ama bana Kate diyebilirsiniz," diye cevap verdiğini hayal etti.

"Kate," derdi, sanki bu kelime değerli bir hediyeymiş gibi. "Lütfen Kate, istersen bana Ty de."

Adam sandalyesini çekti ve kadın gülümseyerek ona takılırdı. "Teşekkür ederim, Sör Şövalye."

Şaşırmış gibi yapardı. "O gün beni çamurlu ve kanlı gördükten sonra seni sonsuza dek korkuttuğumu sanmıştım."

Bundan sonra ne olacağını düşünemiyordu. Belki onu öpecekti? Belki de restorana gidip yemek yemelerini önerecekti. Sonra belki

dışarıdaki kapalı yollarda yürür ve yağmurun su üzerindeki ısıltısını izlerdi.

Garson kız yine masasının önünden geçti. Artık yemek sipariş etmek isteyip istemediğini sormuyordu. Sanki onun için üzülyormuş gibi ona baktı. Onun ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu.

Birini bekliyordu. Kate'i bekliyordu.

Fırtına daha da şiddetlendi ve bardaki diğer tek konuk geceyi sonlandırdı.

Müdür ona kapattıklarını söylemek için yanlarına geldiğinde, Tyler şarabına dokunmadan ayağa kalktı. Otoparktan Cadillac'ına doğru yürürken yağmuru fark etmedi bile.

Gelecek ayın ilk Pazartesi günü geri dönecek ve yine bekleyecekti.

Bölüm 54

REAGAN TRUMAN IŞIĞINA TIKLADI VE yürüdü

yatak odasından dışarı. Fırtına elektrikleri yine kesmişti. Kıkırdadı. Işıklar olmadığında burası ürkütücü oluyordu. Kahretsin, diye düşündü, gün ışığında bile ürkütücüydü. En azından yağmur yanık kokularını temizliyordu.

O aşağı inerken duvarlardaki resimlerde ölü Trumanların yüzleri dikkatle izleniyordu.

Reagan geçerken ışığını her birine tuttu. El fenerinin ışını çerçevelerden birinin hemen arkasından dışarı sızan bir şeye takıldı. Durdu ve sararmış büyük bir zarfı çekerek çıkardı ve koridordan mutfığa doğru ilerlemeye devam etti.

Jeremiah Amca zaten oradaydı, şafağı izlemek için dışarı çıkmadan önce kahve yapıyordu. Muhtemelen ev inşa edildiğinden beri bir köşede duran eski bir göbekli sobada ateş yakmak zorunda kalmıştı.

"Yağmur yağıyor," diye duyurdu Reagan. "Dışarı çıkamayız." "Fark ettim," dedi.

Sıcak bir kola aldı ve sandalyesine kıvrıldı. "Kahvaltı yapma sırası kimde? Hatırlayamıyorum bile."

"O zaman senindir," diye cevap verdi ve onun karşısına oturdu. Kadın zarfı ona doğru itti. "Bunu ben buldum."

El fenerini ona doğru çevirdi ama zarfa uzanmadı.

Reagan duvardaki takvimi fark etti. Çirkin siyah *X'ler* geçen ayın her gününün üzerine çarpı işareti koymuştu. "Ben gidene kadar geçecek günleri işaretliyorsun, değil mi?" Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Herkes gidiyor. Sanırım siz de gideceksiniz."

Yeterince yemişti. Ayağa kalktı, mısır gevreği kaselerini, sütü ve iki kutu mısır gevreğini topladı, sonra masaya döndü. Ona bakmadan, masaya

kahvaltıyı bıraktı ve takvime uzandı.

Kadın onu rulo yapıp eski sobanın içindeki ateşin üzerine atarken tek kelime etmedi. "Bir yere gitmiyorum."

Kasesini doldurdu ve duygusuzca, "O zaman sanırım saymayı bırakacağım," dedi.

Yanağına bir öpücük kondurup onu sevdiğini söylemeyi düşündü ama onun bu sözleri duymaya ihtiyacı olmadığı gibi kendisinin de söylemeye ihtiyacı yoktu. İkisi de biliyordu. Sonunda eve dönmüştü ve hiçbir yere gitmiyordu.

Kahvaltısının yarısında, "Zarfin içinde ne var?" diye sordu.

Jeremiah onu ters çevirdi. "Annem tahvil biriktirirdi. Savaş sırasında onları evdeki her resmin arkasına koyardı."

"Onları hiç nakde çevirmedin mi?"

Kaşlarını çattı. "İhtiyacım olursa alırım diye düşündüm. Hatta birkaç yıl önce bir iki tanesini bozdurmuştum ama pek eğlenceli bulmamıştım."

"Parayı ne için kullandın?" diye sordu. Onu tanıyorsa, parayı bir yere tıktırmışındır.

"Dükkanı inşa ettim."

Yemeğin geri kalanında bu konuyu düşündü ve sonra basitçe, "Yağmur durduğunda şehre inip tüm tahvil koleksiyonlarınızı bir kasaya koyacağız," dedi. Koleksiyonu için dükkânı bir ya da iki tahville kurmuş olsaydı, bir avuç dolusu tahvilin ne kadar değerli olacağını kimse bilemezdi.

Onu şaşırtacak şekilde, adam itiraz etmedi.

Bir dakika bekledikten sonra ekledi: "Sorusu olan var mı?" Adam bir kaşını kaldırdı. "Kutu ne kadar büyük?"

GÜNÜ OTOBAN ARASINDAKİ YOLU TEMİZLEYEREK GEÇİRDİLER
ev ve ana yol. Reagan'ın tanımadığı insanlar yardıma geldi.

O gece o kadar yorgundu ki yatağa yuvarlandı ama gülümsemesini engelleyemedi.

Bir an için tahvillerden gelecek paranın satın alabileceği her şeyi düşündü ve sonra ihtiyacı olan ya da istediği her şeye burada, şu anda sahip olduğunu fark etti.

"Evim," diye fısıldadı, kelimenin tınısı hoşuna gitmişti. Sonunda evindeydi.